Rose

บันทึกเวชระเบียน

病案本 1

肉包不吃肉
โร่วเปาปู้ชือโร่ว
เขียน

อัลฟ่าหมาโบ้
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

บันทึกเวชระเบียน 1
病案本

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of《病案本》(Bing An Ben)
Author © 肉包不吃肉 (Rou Bao Bu Chi Rou)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตามพรบ.ลิขสิทธิ์และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9691-1
เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอุทัย
บรรณาธิการภาษาจีน ทีมโซนอร์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ สิ้นแต้
ออกแบบไทโปกราฟี กุณฑีรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฏฐรี คุกเรจา, สีน้ำเงิน

คำนำสำนักพิมพ์

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านพบกับนิยายเรื่องใหม่ *บันทึกเวชระเบียน* จำนวน 8 เล่มจบ จากโร่วเปาปู้ชือโร่ว นักเขียนชื่อดังผู้เคยฝากผลงานในไทยอย่าง *ฮัสกี้หน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา* และ*สิ้นแสงอนธการ*

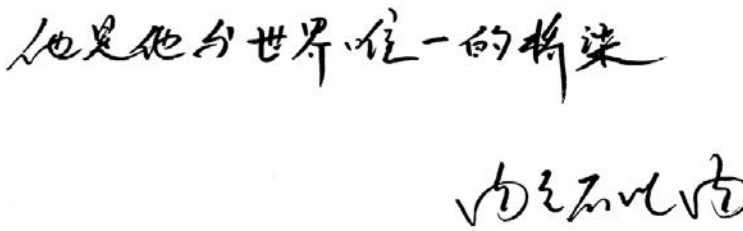
จะเป็นอย่างไรเมื่อชายแท้สองคนที่เกลียดขี้หน้ากันมาเจอกัน ประโยคที่ว่าขิงก็ราข่าก็แรงนั้นคือนิยามของผู้ชายสองคนนี้ พวกเขาไม่มีใครยอมใคร แม้ว่าอายุจะห่างกันหลักสิบปี แต่ก็ไม่ได้ลดทอนความรุนแรงขณะปะทะฝีปากลงไปเลยสักนิด

เฮ่ออวี่ไม่ชอบเซี่ยชิงเฉิง เซี่ยชิงเฉิงก็ไม่ชอบเฮ่ออวี่ ทั้งสองมีแค่ความสัมพันธ์ระหว่างหมอกับผู้ป่วยเมื่อหลายปีก่อนเท่านั้น ปัจจุบันไม่มีแม้แต่ชื่อเรียกความสัมพันธ์ด้วยซ้ำ แต่โลกกลับเหวี่ยงให้ต้องมาเจอหน้ากันร่ำไป ทว่าเมื่อใดที่อาการของโรคไซโคอีโบลาของเฮ่ออวี่กำเริบ เซี่ยชิงเฉิงในฐานะอดีตหมอประจำตัวของเขาก็ยังคอยเป็นห่วงอยู่ ราวกับไม่ใช่ไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ความห่วงใยนั้นดันเป็นเพียงแค่ความจู้จี้จุกจิกในสายตาของเฮ่ออวี่ เพราะผู้ชายคนนี้ที่อายุมากกว่าเขาเป็นคนจิตใจเย็นชาหน้าตายที่ชอบทำตัวเหนือกว่าก็เท่านั้น แต่ไม่รู้ทำไมกลับทำให้เขาคอยนึกถึงคุณหมอเซี่ยในอดีตคนคนเดียวที่มองว่าเขาเป็นคนธรรมดาไม่ใช่ผู้ป่วยจิตเวชเสียอย่างนั้น

ท่ามกลางความสัมพันธ์ที่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ทั้งสองกลับต้องไปข้องเกี่ยวกับเรื่องราวดำมืดบางอย่างโดยไม่ทันตั้งตัว และเรื่องราวนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับตัวของพวกเขาเสียด้วย หากอยากรู้ว่าพวกเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป ปริศนาลึกลับที่แฝงไว้ในเรื่องนี้คืออะไร ก็ขอเชิญพลิกอ่านกันได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

คนคนนี้คือสะพานเพียงหนึ่งเดียวบนโลกของเขา

โร่วเปาปู้ซือโร่ว

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะคุณนักอ่าน เรื่องราวที่ทุกคนกำลังจะอ่านนี้คือเรื่องราวของมนุษย์สองคนที่มีชีวิตและจิตใจ มนุษย์ที่เหมือนจะแตกต่าง แต่ก็มีจุดร่วมที่เข้ากันได้จนน่าแปลก ได้พบเจอ ได้แยกจาก ได้พบเจอ ได้แยกจาก แล้วก็ได้พบเจอ แล้วก็ได้แยกจาก จนสุดท้ายก็ได้พบเจอ คือชีวิตมนุษย์ที่ไม่สามารถบอกได้ว่าครบทุกสิ่งในชีวิตของทุกคนบนโลก แต่ก็ครบถ้วนในชีวิตของพวกเขา คือการเยียวยา คือการรักษา รวมถึงคือการยอมรับซึ่งกันและกัน ทุกบาดแผลคือประสบการณ์ คือการเรียนรู้ คือบทเรียน บางบาดแผลก็หายดี บางบาดแผลก็ฝากรอยบนร่างกาย บางบาดแผลก็ฝังลึกอยู่ในใจ แต่ทุกบาดแผลคือพลังในการก้าวเดินต่อไป เพื่อที่จะใช้ชีวิตให้มีความหมายและมีความสุขค่ะ

สำหรับเนื้อหาตรงจุดนี้ ผู้แปลขออนุญาตเขียนเป็น 2 ส่วน เพื่อเป็นการขยายความนิดๆ หน่อยๆ นะคะ โดยส่วนที่ 1 นี้สามารถอ่านก่อนได้ทุกคน เผื่อจะทำให้อ่านกันได้อย่างมีอรรถรสมากยิ่งขึ้น เนื่องจากตอนแปลจะมีบางจุดที่ผู้แปลยังข้องใจอยู่บ้าง จึงรบกวนทางสำนักพิมพ์ส่งคำถามไปหาคุณโร่วเปาปู้ซือโร่ว นอกเหนือจากคำถาม รวมถึงชื่อโรคภายในเนื้อเรื่องที่ผู้แปลส่งไปขออนุญาตจากผู้เขียน จะมีรายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ด้วย ซึ่งจุดที่สามารถเปิดเผยได้ในเวลานี้มีประมาณนี้ค่ะ

- เซี่ยชิงเฉิง เป็นคนที่ความจริงเหมือนจะเป็นคนเยือกเย็น แต่ที่ใกล้เคียงกว่าคือคนที่คุมอารมณ์ตัวเองให้อยู่ในกรอบได้ เพราะฉะนั้นถึงจะเห็นว่าขี้ฉุนเฉียว ขี้หงุดหงิด แต่ก็จะคุมให้อยู่ในขอบเขตเสมอ เป็นคนแมนๆ ที่มีคำพูดติดปากว่า 'แม่ง'

- เฮ่ออวี่ อยากให้นึกเสมอว่าน้องไม่สบายค่ะ บางครั้งกระบวนการความคิดน้องจะหวือหวานิดหน่อย แต่อย่างไรก็ตาม พื้นฐานน้องเป็นคนที่พยายามจะเป็นเด็กดีมากๆ เป็นคนที่พูดเพราะ (ต่อหน้า) คนอื่นมากค่ะ

ซึ่งคนอื่นที่ว่ามานี้ก็ขอเว้นพี่เซี่ยไว้หนึ่งคน

สำหรับส่วนที่ 2 ส่วนนี้อาจมีติดสปอยล์นิดหน่อยนะคะ หากเป็นไปได้คุณผู้อ่านอ่านเล่ม 1 จบแล้ว ค่อยมาดูจุดนี้ต่อเพื่อขยายความได้ค่ะ

3

2

1

(สปอยล์) จากบทที่ 32 นะคะ เนื่องจากตอนลงบทที่ 32 คุณโร่วเปา-ปู้ชือโร่วได้ทิ้งท้ายว่าลงคลิปเอาไว้ในเวยปั๋วของตัวเอง แต่เพราะเวลาผ่านนานมากแล้ว จึงไม่สามารถดูได้ ในช่วงส่งคำถามหานักเขียน ผู้แปลเลยขอคลิปจากคุณโร่วเปาปู้ชือโร่ว แล้วอัปลง google drive น่ะค่ะ ทำมาเป็น qr code หวังว่าคุณผู้อ่านจะสามารถเปิดได้นะคะ อยากให้ทุกคนได้เห็นเช่นกันค่ะ

หวังว่านักอ่านจะรักพวกเขาทุกคน เหมือนกับที่ผู้แปลรักพวกเขานะคะ

อัลฟ่าหมาโบ้

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Amputation (การตัดแขนและขา)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

BDSM (รสนิยมทางเพศแบบรุนแรง)

Blood (มีเลือด)

Cutting (การใช้ของมีคม)

Depression (ภาวะซึมเศร้า)

Dirty Talk (การพูดส่อทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง)

Drug Addiction (การใช้สารเสพติด)

Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)

Hallucination (มีอาการประสาทหลอน)

Homophobia (มีอคติต่อรักร่วมเพศ)

Imprison (การกักขังหน่วงเหนี่ยว)

Isolation (การแยกให้โดดเดี่ยวจากสังคม)

Mental Illness (มีอาการป่วยทางจิต)

Murder (การฆาตกรรม)

Rape/Non-Con/Dub-Con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)

Self-Harm (การทำร้ายตัวเอง)

Sexual Assault (การล่วงละเมิดทางเพศ)

Sociopath (พวกต่อต้านสังคม)

Suicide (การฆ่าตัวตาย)

Torture (การทรมาน)

Transphobia (มีอคติต่อคนข้ามเพศ)

Unethical Human Experimentation (การทดลองที่ผิดศีลธรรมในมนุษย์)

Unhealthy Relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

สารบัญ

1. เปิดกล้อง	1
2. ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษา	13
3. ผมไม่ค่อยลงรอยกับเขามาตั้งแต่ไหนแต่ไร	24
4. ตอนได้พบกันอีกครั้ง ผมก็หลุบตามองเขา	36
5. เขาหย่าแล้ว	50
6. ก็ยังต้องไปดูตัวอยู่ดี	64
7. เขาถามผมว่าลีลาการขับขี่ของผมเป็นอย่างไร	77
8. ยังจะจิกหัวผมเป็นคนรับใช้อีก	89
9. ผมไม่สนเขาแล้ว ผมจะสารภาพรักกับเธอ	98
10. เกิดเรื่องในวันสารภาพรัก	111
11. เขากลายเป็นตัวประกัน	125
12. ฆาตกรกลายเป็นแสงจากเปลวเพลิง	139
13. พวกเรารอดชีวิตจากหายนะ	153
14. พูดถึงอดีตและความลับ	166
15. เรานอนบนโซฟาเบดเดียวกัน	181
16. แต่กลับยังจะทะเลาะกันจนถึงตอนบอกลา	193
17. ผมกับเขาถูกขังอยู่ด้วยกัน	203
18. นึกถึงวันที่เขาลาออก	217
19. ในที่สุดก็ไม่ทะเลาะกันจนได้	232
20. แต่ผมดันถูกเขาจับได้ซะงั้น	242

21. ส่วนเธอก็โดนผมจับได้เช่นกัน 253
22. เขาโดนผมทรมานจนป่วย 268
23. คดีฆาตกรรมที่เราเข้าไปเกี่ยวพันยังไม่สิ้นสุด 283
24. เขาเข้าห้องผมในโรงแรม 294
25. ผมจูบเขา 312
26. หลังสร่างเมา 325
27. เขาไปเจอเฉินม่าน 341
28. ผมก็เจอเฉินม่าน 356
29. เขาทำผิดกติกา 373
30. ใครดื่มนม 386
31. เขาหน้าไม่อายจริง ๆ 397
32. ผมโดนปรักปรำจริงนะ 409
33. เขารนหาที่ตายเอง 423
34. งั้นก็แสดงกันเถอะ 435
35. อ้าว เจอคดีฆาตกรรมอีกแล้ว 446
36. ผมหยิบโทรศัพท์มือถือของเซี่ยชิงเฉิง 461
37. มันชนพ่อกับแม่ของเขาตาย 471
38. เซี่ยชิงเฉิง ผมไม่เคยลืมคุณเลย 483

เปิดกล้อง

แกรก

ทุกสิ่งทุกอย่างที่มืดมิดเริ่มสว่าง หน้าจอกะพริบเล็กน้อย ก่อนจะปรากฏภาพขึ้น

...

ที่นี่คือหอพักอาจารย์ซึ่งตั้งอยู่ตรงจุดอับสายตาที่สุดในรั้วมหาวิทยาลัยเก่าแก่นับร้อยปี ซ้ำยังห่างจากอาคารหลังอื่นๆ โดยอาจารย์อายุน้อยที่ยังอ่อนประสบการณ์มักถูกจัดให้พักอาศัยอยู่ที่นี่ หากมองจากภายนอกจะเห็นอิฐสีแดงและบันไดสีขาวงดงาม ไม้เลื้อยแผ่เถาเลื้อยเขียวชวนมองพันเป็นเกลียวรอบอาคารเก่าแก่สไตล์ตะวันตก ผู้คนที่เดินผ่านต่างยั้งใจไว้ไม่ไหวต้องขอมองซ้ำอีกสักครั้งสองครั้ง แต่เมื่อก้าวเข้าไปข้างใน อาจารย์ผู้โชคดีถึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า...ความจริงแล้ว หอพักที่ดูสวยงามหลังนี้ได้รับการซ่อมแซมมานานปี ผนังด้านในเห็นร่องรอยเป็นด่างดวงอันเกิดจากการทาสีทับกันหลายชั้น ราวกับใบหน้าที่อ่อนล้าจากการแต่งหน้านับครั้งไม่ถ้วน

ทรุดโทรมถึงขั้นไม่มีกระทั่งดิจิทัลทีวี แต่ละห้องมีเพียงเคเบิลทีวีที่เรียกได้ว่าเป็นของโบราณตกรุ่น

“จะเกิดฝนตกหนักและอาจกลายเป็นพายุบริเวณพื้นที่ตอนกลาง

ไปจนถึงตอนล่างของแม่น้ำแยงซี...”

เด็กหนุ่มเดินผ่านประตูทางเข้า เขาได้ยินเสียงจากรายการทีวีที่ดังผ่านกระจกหน้าต่างห้องผู้ดูแลหอพัก ปกติคุณยายที่ทำงานอยู่จะตะโกนห้ามไม่ให้เขาเข้าไปข้างใน

“นี่ นักศึกษาคนนั้นน่ะ เธอรู้ประสาไหมเนี่ย นี่มันหอพักอาจารย์นะ ให้พวกอาจารย์เขาพักกัน นักศึกษาอย่างเธออย่าทะเล่อทะล่าเข้ามาบ่อย ๆ สิ”

แต่วันนี้คุณยายไม่ซักไซ้เขาเลย บางทีเธออาจกำลังนั่งเหม่อ ดวงตาฝ้าฟางจึงไม่ทันสังเกตเห็นเขาที่เดินอยู่ท่ามกลางความมืดมิดยามค่ำคืน

เขาตรงดิ่งไปยังชั้นสาม แล้วเคาะประตูเหล็กที่คุ้นเคยบานนั้น

เสียงเปิดประตูดังแกรก หญิงสาวคนหนึ่งชะโงกหน้าออกมาจากข้างใน “เธอเองเหรอ”

เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงค่อย “อาจารย์เซี่ย”

แม้จะดึกมากแล้ว ทั้งยังเป็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญ แต่เพราะเธอเป็นอาจารย์ของเขา แล้วก็เป็นคนที่สนิทกับเขามากที่สุดในมหาวิทยาลัย หลังจากตกใจไปชั่วขณะ เธอก็เรียกให้เขาเข้ามาในห้อง

เธอชงชาแก้วหนึ่ง ก่อนฝานขิงแผ่นใส่ลงไป เพราะข้างนอกฝนตก เธอรู้สึกถึงความชื้นและเย็นจัดจากตัวเด็กหนุ่ม ชาขิงร้อน ๆ จะช่วยขับความเย็นได้

อาจารย์เซี่ยวางแก้วชากรุ่นไอร้อนลงบนโต๊ะตรงหน้าเขา “กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เพิ่งกลับมาวันนี้ครับ” เด็กหนุ่มยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่แถวโซฟา

อาจารย์เซี่ย “รีบนั่งสิ”

เขาถึงยอมนั่ง กุมมือไว้ที่หัวเข่า ท่าทางเกร็ง ๆ และไม่แตะแก้วชาเลย

“ทำไมไม่บอกฉันก่อนว่ากลับมาแล้ว ดึกป่านนี้ละ ยังมีรถกลับไหมเนี่ย”

“...อืม”

“แล้วเรื่องที่บ้านเป็นยังไงบ้าง”

เด็กหนุ่มนิ่งไปสักพัก เขาก้มศีรษะมองกางเกงยีนที่ขาดเป็นรูของตัวเอง

“แม่ก็ยังอยากให้ผมลาออกจากมหาลัยอยู่ดี...”

อาจารย์เซี่ยเงียบกริบ

อีกฝ่ายเป็นนักศึกษาแล้ว นักศึกษาเลือกเองได้ว่าจะเรียนหรือไม่เรียน มหาวิทยาลัยไม่มีสิทธิ์ก้าวก่าย เธอพูดคุยกับคุณแม่ของเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าไปแล้วว่างดเว้นค่าเล่าเรียนสำหรับเด็กที่ทางบ้านขาดแคลนทุนทรัพย์ได้ หวังว่าผู้เป็นแม่จะเห็นแก่ความยากลำบากในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และยอมให้ลูกชายเรียนต่อจนจบการศึกษา

แต่คุณแม่ของเขากลับยืนกรานที่จะปฏิเสธท่าเดียว...

"เรียนอะไรนักหนา เรียนภาษาจีนเนี่ยนะ ใครบ้างไม่พูดภาษาจีน หลอกเอาเงินกันละสิไม่ว่า!"

เธออธิบายเหตุผลให้อีกฝ่ายฟังอย่างใจเย็น *"เด็กคนนี้มีพรสวรรค์นะคะ คุณแม่ลองคิดดูสิ เขาเรียนปีสองแล้ว ถ้าต้องออกกลางคันจะไม่น่าเสียดายแย่เหรอคะ ยิ่งไปกว่านั้น อีกสองปีเขาก็จะเรียนจบและออกไปหางานดี ๆ ได้ ดิฉันเคยถามเขาแล้ว เขาบอกว่าอยากเป็นครู จากผลการเรียนที่ผ่านมา เขาสอบเป็นครูได้สบาย ๆ เลยค่ะ นี่เป็นความฝันของเด็กคนนี้ แล้วอาชีพครูก็มั่นคง..."*

"เขาเป็นครูไม่ได้หรอก! ไม่ใช่ว่าคุณไม่เคยเห็นหน้าเขานี่!"

คำพูดของผู้เป็นแม่เปรียบได้กับมีดทื่อ ๆ ที่ฟันฉับลงกลางกระแสแห่งความตึงเครียด

อาจารย์เซี่ยโกรธจัด แต่เธอไม่รู้ว่าควรตอบโต้อย่างไร

"ฉันจะให้เขากลับไปหางานทำที่บ้านเดี๋ยวนี้! บ้านเราไม่มีเงินแล้ว! ไม่จำเป็นต้องเปลืองเวลาหรอก! หน้าแบบนี้...หน้าแบบนี้เนี่ยนะ...เรียนหนังสือแล้วจะได้อะไร! โรงเรียนที่ไหนเขาอยากได้ครูแบบนี้กัน!"

ใบหน้าแบบไหนน่ะเหรอ

ภายในห้องอาจารย์เซี่ยเปิดหลอดไฟเอดิสัน[1] เนื่องจากค่าวัตต์ต่ำ

[1] หรือหลอดไฟไส้ร้อน โดยถือว่าเป็นหลอดไฟที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าหลอดประเภทอื่น ๆ ความสว่างค่อนข้างต่ำ เนื่องจากพลังงานที่ได้มักมาจากความร้อนของขดลวดเป็นส่วนใหญ่

จึงไม่ค่อยสว่างนัก แต่ก็ยังส่องเห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มได้อยู่ดี

อาจารย์เชี่ยชินกับหน้าของลูกศิษย์แล้ว แต่ไม่ว่าใครที่ได้เห็นใบหน้านี้เป็นครั้งแรกก็ต้องตกใจจนสะดุ้งโหยง...หน้าของเขาครึ่งขาวครึ่งดำ ก็ไม่รู้ว่าเคยป่วยเป็นโรคอะไรมาก่อน รอยคล้ำเขียว ๆ ม่วง ๆ เป็นปื้นตั้งแต่หน้าผากลามไปถึงลำคอนั้นมองคล้ายกับผิวหนังเน่า ๆ

ดูน่าสะพรึงกลัว ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด

"ป่วยนี่หว่า!"

"อย่าเข้าใกล้เขานะ เดี๋ยวติดเชื้อ"

"เฮ้ย! ไอ้หน้าผี!"

เขาโตมากับใบหน้าแบบนี้ คำด่ากระทบกระเทียบและเยาะเย้ยถากถางตามติดเป็นเงาตามตัว

เพราะเขาป่วยเป็นโรค โรคที่เขาก็ไม่รู้ว่าจะปกปิดมันได้อย่างไร ซ้ำยังน่าเกลียดจนซ่อนเอาไว้ไม่อยู่ เด็กหนุ่มจึงถูกรังเกียจมาตั้งแต่เด็ก ๆ ไม่ว่าเขาจะขยันมากแค่ไหน หรือพยายามทำตัวอ่อนโยนกับคนอื่น ๆ สักเท่าไร เขาก็ยังคงเป็นเหมือนมังกรชั่วร้ายที่ออกมาเพ่นพ่านไปทั่ว ไม่มีวันได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับใครเขา

ไม่ค่อยมีใครสัมผัสถึงความน่าเอ็นดูกับความอ่อนโยนจากใบหน้าด้านปกติของเขาแบบอาจารย์เชี่ย

เด็กหนุ่มมักรับมือกับรอยยิ้มเหยียดหยันด้วยความสุภาพและชินชา บางครั้งก็ยิ้มแย้มตามน้ำ ราวกับตัวเองทำอะไรผิดมาจริง ๆ

แต่ว่าเขาทำอะไรผิดไปกันแน่

อาจารย์เชี่ยเห็นชัดเต็มสองตาว่าเด็กหนุ่มเป็นลูกศิษย์ที่ตั้งใจเรียนที่สุดมาโดยตลอด เป็นคนมีความรับผิดชอบ และเป็นเด็กที่มักจะทำงานหนักที่สุดอยู่เงียบ ๆ เวลาแบ่งกลุ่มทำงาน พอมีคนแกล้งเขา เขาก็จะนิ่งเฉยอารมณ์เย็นอยู่เสมอ ทั้งยังไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา

"ไม่เป็นไรครับ อาจารย์ แค่อาจารย์คุยกับผม ผมก็มีความสุขมากแล้ว เมื่อก่อนตอนอยู่ที่หมู่บ้าน ใครเห็นผมก็จะเลี่ยงเดินไปทางอื่น ไม่เคยมีใครสนใจฟังคำพูดผมแบบอาจารย์เลย

“เพื่อน ๆ ก็ดีกับผมเหมือนกัน อย่างน้อยก็ไม่เอาอิฐมาทุบตีผม”

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบมาก แต่กลับก้มหัวอยู่อย่างนั้น ไหล่ห่อเข้าหากัน ซึ่งเป็นท่าทางอันเกิดจากการต้องแบกรับถ้อยคำดูถูกที่หนักหนาสาหัสมาเป็นเวลานาน ทำให้กระดูกสันหลังเขางอมุ้มผิดรูป ถูกกดทับจนโค้งงอ

อาจารย์เซี่ยพูดกับลูกศิษย์ว่า “ถ้าเธอโอเค ช่วงเย็น ๆ หลังจากเรียนด้วยตัวเองแล้ว เธอก็มาหาฉันได้นะ ฉันจะติวให้ จุดไหนไม่เข้าใจ อยากให้ฉันช่วยอธิบายก็ถามได้ทุกอย่างเลย”

เขายิ้มอย่างเกรงอกเกรงใจ ทว่าใบหน้าส่วนที่เป็นปกติแดงเรื่อเพราะความเขินอาย

เธอรู้จักเขามาสองปี คุ้นเคยกับการที่เขาค้อมหลังมาเคาะประตูห้องพักของเธอ และเอารายงาน บทความ รวมไปถึงบทกลอนที่เขียนเสร็จเรียบร้อยมาขอคำแนะนำจากเธอ

ทุกวันนี้ ใคร ๆ ก็ชอบพูดจาด่าพ่อล่อแม่ น้อยคนนักที่จะชอบแต่งกลอน

แต่เขากลับดึงดันที่จะแต่งกลอนเรื่อยมา

บรรดาเพื่อนร่วมคลาสหัวเราะเยาะเขา หาว่าตัวประหลาดเขียนอะไรโคตรตลก น้ำเน่าจะตายชัก เน่าหนอนยิ่งกว่าใบหน้าของเขาซะอีก

เด็กหนุ่มยิ้มซื่อ แล้วแต่งกลอนต่อเงียบ ๆ

ทว่าเวลานี้ แม้แต่สิทธิ์ในการแต่งกลอนสักบทเขาก็ไม่มีแล้ว

อาจารย์เซี่ยนึกถึงเรื่องราวในอดีต เธอสะอื้นอยู่ในอกขณะมองเด็กหนุ่มด้วยความสงสารเห็นใจ

เด็กหนุ่มกล่าวว่า “ที่ผมมาคราวนี้ก็เพื่อบอกลาอาจารย์ครับ พรุ่งนี้ผมก็จะไปแล้ว”

“กลับบ้านเหรอ”

“...ครับ จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

เด็กหนุ่มหยุดชะงักไปชั่วครู่ “อาจารย์ครับ สมมติว่าโรคที่ผมเป็นมันไม่ได้มีอาการบนใบหน้า แต่ไปอยู่ตรงจุดที่คนอื่นมองไม่เห็น ทุกคนคงจะใจดีกับผมมากกว่านี้อีกนิดไหมครับ ถ้าเป็นแบบนั้นได้ก็คงดี”

ในที่สุดอาจารย์เซี่ยก็ทนไม่ไหว ขอบตาเธอแดงก่ำ เรื่องราวมาถึงจุดนี้อะไร ๆ ก็พยายามทำกันไปหมดแล้ว น่าเสียดายที่เธอไม่ใช่คนในครอบครัวเขา เธอไม่มีสิทธิ์ชี้ขาดสิ่งใดได้ และช่วยเด็กคนนี้ไม่ได้ สถานการณ์ทางบ้านของเด็กหนุ่มแย่ลงทุกวัน เนื่องด้วยผู้เป็นแม่นึกย้อนเสียใจที่ปล่อยให้เด็กคนนี้ออกมาเรียนหนังสือ ถึงอย่างไรที่บ้านก็ยังมีน้องชายสุขภาพแข็งแรงที่กำลังเรียนชั้นมัธยมอยู่อีกหนึ่งคน จำต้องเรียกลูกคนที่ป่วยกลับบ้าน ถึงจะสามารถแลกโอกาสให้ลูกคนที่สมบูรณ์พร้อมออกไปเรียนได้

เธอคิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นไม่ใช่เรื่องผิด ในฐานะแม่คนหนึ่ง ก็ต้องคำนึงถึงฐานะของครอบครัว เธอยุติธรรมมากพอแล้ว

“ราย...รายงานที่เธอวางเอาไว้ที่นี่คราวก่อน ที่บอกให้ฉันช่วยดูให้นั่นน่ะ ฉันยังแก้ไม่เสร็จเลย...”

อาจารย์เซี่ยรู้สึกว่าตัวเองแทบจะกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ เธอจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อทันควัน

“แต่ฉันอ่านเนื้อหาช่วงแรกอย่างละเอียดแล้ว หรือเธอจะเดินเรื่องลาออกช้ากว่านี้อีกสักนิด รอฉันตรวจรายงานทั้งหมด...”

“ไม่ละครับ” เด็กหนุ่มยิ้มพลางส่ายศีรษะ “พอถึงตอนเช้าผมก็ต้องไปแล้ว”

อาจารย์เซี่ยเสียใจเป็นที่สุด ทำไมเธอถึงเอาแต่คิดว่ายังพอจะมีเวลาอยู่เรื่อยกัน

ทำไมเธอไม่โต้รุ่งสักคืน

แล้วทำไมเธอต้องไปช็อปปิง ไปพูดคุยไร้สาระกับคนอื่น และไปเข้าประชุมที่ยาวนานแต่ไร้ความหมายพวกนั้นด้วย

ตรงนี้มีนักศึกษาที่ความฝันจวนจะพังทลาย หัวใจก็ใกล้จะแตกสลาย เธอเป็นอาจารย์คนสุดท้ายของเขาแท้ ๆ แต่กลับไม่สามารถมอบช่อดอกไม้เพื่อบอกลาความฝันให้กับเขาได้

“ขอโทษนะ...”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาเอ่ย “แต่ผมแต่งกลอนบทสุดท้ายเอาไว้ ผมมอบให้อาจารย์ได้หรือเปล่าครับ”

เธอรีบพยักหน้ารับ

เด็กหนุ่มหยิบกระดาษออกมาจากกระเป๋า แล้วส่งให้เธอดู กระดาษแผ่นนั้นที่อยู่ในมือบางเฉียบจนแทบจะไม่รู้สึกถึงน้ำหนักของมันเลย

เธอไล่อ่านทุกคำทุกประโยคจนจบ นี่คือกลอนรักที่เต็มไปด้วยความโหยหาอาลัย เร่าร้อนรุนแรง ทว่ากลับต้องแอบซ่อนความรู้สึกนั้นอย่างระมัดระวัง อาจารย์เซี่ยเคยอ่านกลอนรักที่แต่งโดยกวีมีชื่อมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นบทกลอนยุคโบราณเช่น ‘ยามใดได้เคียงคู่ข้างม่านฝน ให้แสงจันทร์ส่องซับคราบน้ำตา[2]’ กระทั่งบทกลอนในทุกวันนี้อย่าง ‘ดวงตาฉันงดงามขึ้นทุกวัน นั่นเพราะในนั้นมีเพียงเธอ[3]’ หากแต่ในเวลานี้ เหมือนจะไม่มีกลอนบทไหนที่ดีทัดเทียมกับกลอนบนหน้ากระดาษหนึ่งแผ่นนี้ซึ่งเด็กหนุ่มยื่นมาให้เลย

เขาไม่ได้พูดขัดจังหวะ ราวกับการโพล่งอะไรออกไปจะเป็นการทำให้บทกลอนสูญเสียท่วงทำนองไป

เด็กหนุ่มเป็นกวีคนหนึ่ง เขารู้ดีว่าหากขาดความลึกซึ้งแห่งบทกวีความรักต่างสถานะก็คงหลงเหลือเพียงความกระอักกระอ่วนเอาไว้เท่านั้น

“ให้อาจารย์เป็นของที่ระลึกครับ”

ซีกหน้าอัปลักษณ์และซีกหน้าที่เป็นปกติต่างเผยให้เห็นถึงความอ่อนโยน

“ขอโทษครับอาจารย์ ผมซื้อของขวัญอย่างอื่นมาให้อาจารย์ไม่ไหว”

“ไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้หรอก” เธอหันหลัง พลางกลั้นเสียงสะอื้น “เธอ...เธอกินอะไรสักหน่อยนะ ฉันจะไปหาขนมที่กินคู่กับน้ำชามาให้”

อาจารย์เซี่ยอาศัยการค้นหาของในตู้เพื่อสงบจิตสงบใจ ก่อนหยิบกล่องคุกกี้เนยวางไว้บนโต๊ะ

---

[2] มาจากบทกวี*จันทรายามราตรี* ประพันธ์โดยตู้ฝู่ กวีสมัยราชวงศ์ถังที่แสดงความคิดถึงถึงภรรยาที่อยู่ห่างไกล โดยใช้พระจันทร์เป็นสัญลักษณ์ของความโหยหาและการรอคอยการพบกันอีกครั้ง

[3] มาจากบทกวี*ดวงตาของเธอช่างงดงาม* ประพันธ์โดยอวี๋กวงจง กวีชาวไต้หวัน โดยแสดงถึงความรักและความชื่นชมที่ลึกซึ้งต่อคนรัก

เด็กหนุ่มเอ่ยขอบคุณอย่างสุภาพ ภายใต้การจับจ้องของอาจารย์เซี่ย ในที่สุดเขาก็ค่อย ๆ เอื้อมมือไปแตะแก้วชา แต่แล้วเขาก็หดมือกลับ พร้อมเอ่ยเสียงค่อย "ร้อนมากครับ"

เธอลองจับดูบ้าง "เป็นไปได้ไง อุ่น ๆ นะ"

แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็ยังกลับไปหาน้ำเย็นมาเติมให้เขาอยู่ดี

เด็กหนุ่มกินคุกกี้ที่เขาชอบมากที่สุด และค่อย ๆ จิบน้ำชา

ทั้งดื่มทั้งกินจนหมด แต่ค่ำคืนก็ยังอีกยาวนาน

เขาถามว่า "อาจารย์ ผมขออ่านหนังสืออยู่ที่นี่สักพักได้ไหมครับ"

"ได้แน่นอน"

เด็กหนุ่มคลี่ยิ้ม แต่ก็ดูจนปัญญาเล็กน้อย "ขนาดจะไปอยู่แล้ว สุดท้ายผมก็ยังรบกวนอาจารย์อีก"

"ไม่เป็นไร เธออยู่นานเท่าไหร่ก็ได้...จริงสิ พอเธอกลับถึงบ้าน ช่วยบอกที่อยู่ให้ฉันรู้ด้วยนะ ฉันจะส่งหนังสือดี ๆ ไปให้เธอ เธอฉลาดออกขนาดนี้ อันที่จริง ต่อให้เธอเรียนด้วยตัวเอง...ก็เก่งไม่แพ้คนอื่นหรอก" อาจารย์เซี่ยทำได้แค่ปลอบใจเขาไปตามเรื่อง "มีอะไรให้ฉันช่วยก็ส่งวีแชตมาหากันได้"

เด็กหนุ่มมองเธอ "ขอบคุณครับ"

นิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง

"ถ้าทุกคนเป็นอย่างอาจารย์ บางทีอาจจะ..."

จากนั้นเขาก็ก้มศีรษะลง ไม่ปริปากพูดอะไรอีก

สิ่งที่ห้องของเธอมีมากที่สุดก็คือหนังสือ เพราะเด็กคนนี้หน้าตาน่ากลัวอาการป่วยปรากฏให้เห็นเด่นชัด ทุกครั้งที่ไปห้องสมุดก็ตกเป็นเป้าสายตา อาจารย์เซี่ยจึงชวนเขามาที่หอพักอาจารย์ แล้วให้เขายืมหนังสือที่เธอสะสมเอาไว้แทน

เด็กหนุ่มอ่านหนังสือในหอพักอาจารย์ตลอดทั้งคืน เหมือนต้องการจะกอบโกยเอาตัวหนังสือที่ได้อ่านทั้งหมดในวันนี้กลับไปบ้านตัวเองด้วย

นาน ๆ ทีจะได้ปล่อยตัวตามสบาย แต่ไหนแต่ไร เด็กหนุ่มจะไม่อยู่ที่นี่ดึกเกินไป เขาชอบกังวลว่าจะรบกวนการทำงานของอาจารย์อยู่เสมอ

แต่คืนนี้กลับเป็นข้อยกเว้น

อาจารย์เซี่ยไม่ได้ตำหนิการเอาแต่ใจครั้งสุดท้ายของลูกศิษย์ เธอเพียงอยู่เป็นเพื่อนเขาจนกระทั่งเลยเที่ยงคืน หญิงสาวง่วงเหงาหาวนอนอยู่บ้างสุดท้ายก็ผล็อยหลับฟุบโต๊ะไปโดยไม่รู้ตัว

ขณะเคลิ้มหลับ จู่ๆ เธอก็ได้ยินเด็กหนุ่มพูดว่า “อาจารย์เซี่ย”

เธองึมงำตอบกลับไป

“ผมยังมีเรื่องที่อยากขอโทษอาจารย์

“เรื่องของหายในห้องเรียนก่อนหน้านี้น่ะครับ...ที่ของของนักศึกษาบางคนหายไปบ่อยๆ หายังไงก็หาไม่เจอ ทำให้อาจารย์โดนต่อว่า อันที่จริงผมเป็นคนเอาไปเองแหละครับ”

อาจารย์เซี่ยซึ่งกำลังสะลึมสะลือรู้สึกตกใจ ทว่าเธอล้าเกินไป ตัวก็หนักจนลุกไม่ไหว

เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “แต่ผมไม่ได้ต้องการของพวกนั้นเลย เงินสักหยวนก็ไม่อยากได้ พวกเขาหัวเราะเยาะผม ที่จริงแล้วใจผมเกลียดพวกเขามาก...ผมโยนกระเป๋าพวกเขาใส่กองหญ้า แล้วเผาจนเกลี้ยง ตอนนั้นพวกเขาสงสัยผม แต่อาจารย์กลับช่วยพูดแก้ต่างโดยไม่ถามผมสักคำ ความจริงแล้วผมเป็นคนทำเองแหละ ไม่ผิดตัวหรอกครับ

“ผมไม่กล้ายืดอกรับหรอก ก็ผมได้เป็นคนปกติธรรมดา ถึงขั้นว่าเป็นคนดีในสายตาของคนคนหนึ่งเลยนี่นา

“และคนคนนั้นก็คืออาจารย์

“อาจารย์ ผมนี่มันโคตรปลอมเลยใช่ไหม...แต่ถ้าแม้แต่อาจารย์ยังผิดหวังในตัวผม ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ชั่วชีวิตนี้ อาจารย์เป็นคนเดียวที่ยอมรับผม”

ยิ่งพูดมาถึงประโยคท้ายๆ เสียงของเขาก็ยิ่งแผ่วเบาลงทุกที

ทว่าแววตากลับกระจ่างใสจนคล้ายโปร่งแสง ประหนึ่งถูกปลดเปลื้องจากภาระอันหนักอึ้ง

“สิ่งที่ผมทำลงไปแล้วนึกเสียใจมากที่สุดก็คือเรื่องนี้...อาจารย์เซี่ย ผมขอโทษจริงๆ นะครับ ดูเหมือนว่าอาการป่วยจะลามจากใบหน้ามาถึงหัวใจ

ผมซะแล้ว ถ้าชาติหน้ามีจริง ผมอยากเป็นคนปกติธรรมดามากจริง ๆ... ผมไม่อยากป่วยจนไม่มีสิทธิ์จะรักใครแบบนี้อีกแล้ว

"อาจารย์เชี่ย..."

ลมวูบหนึ่งผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง พัดกระดาษบนโต๊ะให้ปลิวว่อนราวกับเป็นธงเรียกวิญญาณ[4]

หลังจากนั้น ทุกอย่างก็กลับคืนสู่ความสงบ

ชาบนโต๊ะเย็นชืดแล้ว

เช้าวันต่อมา พออาจารย์เชี่ยตื่นขึ้น ก็พบว่าตัวเองนอนฟุบกับโต๊ะมาทั้งคืน ภายในห้องดูสะอาดสะอ้านมาก อันที่จริงเด็กหนุ่มเป็นคนมีมารยาทมากคนหนึ่ง แต่เมื่อคืนเขากลับเก็บของแล้วจากไปโดยไม่บอกลาเธอเลยสักคำ

ช่วยไม่ได้ที่จะรู้สึกคับข้องใจอยู่บ้าง อาจารย์เชี่ยลุกขึ้น ก่อนเดินไปยังห้องนั่งเล่นทั้งที่ยังตื่นไม่เต็มตา

ทันทีที่เธอก้มลงมองโต๊ะ กลับเหมือนถูกน้ำเย็นราดรดตั้งแต่หัวจรดเท้า เธอเบิกตากว้างด้วยความตกใจ!

ชาที่รินให้เด็กหนุ่มเมื่อวานกลายเป็นน้ำแข็งไปหมดแล้ว

ตะ...แต่ว่า...อุณหภูมิภายในห้องสูงตั้งยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดองศาเลยนะ!

เป็นไปได้ไง เป็นไปได้ยังไง

เธอเบิกตาโพลง ก่อนสังเกตไปรอบ ๆ ห้อง ยิ่งมองก็ยิ่งพบร่องรอยที่ทำให้ใจหายวาบ...คุกกี้เนยในกล่องเหล็กนั่น ทั้งที่เมื่อวานเธอเห็นเด็กหนุ่มกินไปแล้วชัด ๆ แต่ตอนนี้มันกลับไม่พร่องไปเลยสักชิ้น ชาในแก้วที่จับตัวเป็นน้ำแข็งก็ไม่ลดระดับลงไป และสุดท้าย...

สิ่งสุดท้ายคือบทกลอนซ่อนความนัยแผ่นนั้น เนื้อหายังคงตราตรึงอยู่ในใจของเธอ เป็นสิ่งที่เด็กหนุ่มให้เธอเป็นของขวัญอำลา

แต่กระดาษแผ่นนั้นกลับหายไป

---

[4] ธงที่ใช้ในพิธีเรียกวิญญาณตามความเชื่อจีน มักใช้ในพิธีกรรมเกี่ยวกับความตาย เช่น การเรียกดวงวิญญาณของผู้ตายให้กลับมาสู่ร่างหรือกลับบ้านก่อนที่จะทำพิธีทางศาสนา โดยเชื่อกันว่าธงนี้ช่วยนำทางให้วิญญาณผ่านด่านต่าง ๆ ตามยมโลกได้โดยราบรื่น

หรือจะบอกว่ากระดาษแผ่นนั้นไม่เคยมีอยู่จริง...

เธอตัวสั่นสะท้าน ทันใดนั้น เสียงติ๊งพลันดังขึ้น พร้อมโทรศัพท์มือถือที่สั่นหวืด ๆ ทำเอาเธอสะดุ้งโหยง อาจารย์เซี่ยคว้าขึ้นมาดู ที่แท้ก็เป็นข้อความสแปม เธอถอนหายใจโล่งอก แต่จู่ ๆ ก็เหมือนฉุกคิดถึงบางอย่างได้ ราวกับเพิ่งตื่นจากฝัน ดังนั้นจึงรีบต่อสายหาเด็กหนุ่ม

ตู๊ด...ตู๊ด...ตู๊ด...

ใจเธอสั่นเป็นจังหวะเดียวกับเสียงสัญญาณโทรศัพท์

“ฮัลโหล”

มีคนรับแล้ว

เสียงของคนที่รับโทรศัพท์เป็นเสียงของหญิงวัยกลางคนซึ่งอาจารย์เซี่ยคุ้นเคยดี ห้วนกระด้าง ทว่าเวลานี้กลับเจือสะอื้น เธอได้พูดคุยกับคุณแม่ของเด็กหนุ่มที่อยู่ปลายสายสองสามประโยค

หัวใจพลันร่วงหล่นสู่หลุมดำอันมืดมิด ดิ่งลึกลงไป

เธอได้ยินว่า...

“...พวกแกนี่เอง! พวกแกอีกแล้ว! ฉันยังไม่ทันโทร.หาพวกแก! พวกแกก็โทร.มาหาฉันก่อน!”

หญิงวัยกลางคนเอาแต่กล่าวโทษเธอ อาจารย์เซี่ยจำประโยคที่อีกฝ่ายพูดก่อนหน้านั้นไม่ได้แล้ว ในหัวเธอเกือบจะว่างเปล่าขาวโพลน ได้ยินเพียงเสียงหวีดแหลมสุดท้ายซึ่งเปรียบได้กับไม้พลองเรียกสติ “เขาตายแล้ว! ตายแล้ว!”

กระแสเลือดเสมือนกลายเป็นน้ำแข็ง

ตายแล้ว?

“ทั้งหมดเป็นเพราะพวกแกหลอกเขา! เขาทะเลาะกับฉันแล้ววิ่งออกไปข้างนอกมีพายุ ตำรวจบอกว่าตรงนั้นมีสายไฟขาดอยู่...”

ในหูของอาจารย์เซี่ยลั่นดังหวิ่ง ๆ

ท่ามกลางเสียงก่นด่าเกรี้ยวกราดและเสียงร่ำไห้คร่ำครวญ เธอพอจะฟังเข้าหูอยู่แค่ประโยคสองประโยคเท่านั้น นี่เป็นการจากลาที่เป็นดั่งภูตผีปีศาจ ไร้ร่องรอยราวกับไม่มีอยู่จริงบนโลกใบนี้

หญิงวัยกลางคนที่อยู่ปลายสายส่งเสียงแหลมบาดหู
“ยังจะโทร.หาใคร แกยังจะโทร.หาใครอีก!
“เมื่อวานเป็นวันครบรอบเจ็ดวัน[5] ของเขา!!!”

[5] เป็นความเชื่อที่ว่าวิญญาณของคนที่ตายครบ 7 วันจะกลับมาเยี่ยมบ้าน

ตอนนั้นผมยังเป็นนักศึกษา

เฮ่ออวี่หยุดพิมพ์ ผละจากโต๊ะหนังสือของหอพักอาจารย์

ห้องนี้มีขนาดไม่ถึงหกสิบตารางเมตร ภายในห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่อีกฝั่งของผนังกั้น โทรทัศน์เก่าคร่ำครึกำลังฉายรายการเกี่ยวกับบทกลอนยืดยาว เวลาสัญญาณไม่ดีมันก็จะส่งเสียงซ่า ๆ คล้ายฝนตก

โซฟายังคงเป็นโซฟาที่อยู่ในเรื่องตัวเดิม ทั้งโต๊ะและกล่องคุกกี้ล้วนอยู่ครบ

แต่นาฬิกาบนผนังกลับบอกว่าตอนนี้เพิ่งจะสองทุ่มเก้านาที ไฟตามถนนนอกหอพักก็สว่างโร่ ไม่ใช่กลางดึก ตอนนี้คือช่วงกลางฤดูร้อน อากาศอบอ้าว แมลงเม่าบินวนเป็นวงใต้แสงไฟ ทว่าพวกยุงกลับบินต่ำเรี่ยดิน และฝนก็ไม่ยอมตกสักที

เด็กหนุ่มเดินออกจากห้องหนังสือเล็ก ๆ เขาเปิดประตูแล้วก้าวออกมา แสงจากภายนอกส่องผ่านหน้าต่างที่เต็มไปด้วยฝุ่นสกปรก ทำให้ห้องซึ่งอยู่ภายใต้แสงสลัวเลือนรางราวกับภาพลวงตา ดูพร่ามัวยิ่งกว่านิยายที่เขาเพิ่งเขียนเสร็จไปเมื่อครู่ซะอีก

หญิงสาวอายุไม่มากนอนอยู่บนโซฟา แอร์ในห้องนั่งเล่นเย็นจัด เธอห่มผ้าฟลีซแล้วหลับไป ใกล้ ๆ ยังมีทิชชูที่ใช้ซับน้ำตาและน้ำมูกกองอยู่หลายแผ่น

เฮ่ออวี่ปลุก “ตื่นเถอะ”

“อือ...”

“ลุกขึ้น”

“อย่ากวนน่า...ฉันไม่ได้หลับสักหน่อย...” หญิงสาวงึมงำด้วยความง่วงงุน เธอจิ๊ปากสองครั้ง “ขอนอนอีกนิดนะ...”

ขณะที่เฮ่ออวี่ยังอยากจะพูดอะไรต่อ รายการโทรทัศน์ที่อยู่เบื้องหน้าก็เริ่มแนะนำภาพยนตร์เก่าเรื่องหนึ่ง

“ใครๆ ก็ซ่อนหุบเขาเร้นรักไว้ในใจ[1]...”

เขาหยุดบริการปลุกอีกฝ่ายไว้ชั่วคราว แล้วหยิบรีโมตมากดเปลี่ยนช่อง

เฮ่ออวี่เกลียดพวกรักร่วมเพศเป็นที่สุด

“ยินดีต้อนรับคุณผู้ชมทุกท่านเข้าสู่รายการวิธีดูแลสุขภาพตามหลักการแพทย์ของพวกเรา...”

เฮ่ออวี่เปลี่ยนช่องอีกครั้ง เขาเกลียดหมอกับโรงพยาบาลเช่นกัน

“อดีตกาลเนิ่นนานวานวัน จวงโจวฝันกลายเป็นผีเสื้อ ร่าเริงล้นเหลือถึงเพียงนั้น[2]...”

คราวนี้ไม่เปลี่ยนช่องแล้วกัน ด้วยรสนิยมส่วนตัวของเขาก็พอจะเปิดเป็นเสียงคลอได้อยู่

เฮ่ออวี่วางรีโมต ก่อนปรายตามองหญิงสาวที่นอนกรนอยู่บนโซฟา เขาหมุนตัวเดินไปยังห้องครัว เมื่อเปิดตู้เย็นที่ติดคราบน้ำมันเหนียวเหนอะ แสงไฟจากภายในนั้นก็ส่องกระทบใบหน้าของเขา

เขากวาดตาสำรวจของในตู้เย็นสองสามรอบ แล้วเลือกหยิบไข่ไก่

---

[1] ประโยคที่อั้งลี่ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวไต้หวันพูดถึงเรื่อง *หุบเขาเร้นรัก (Brokeback Mountain)* ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่เขากำกับด้วยตนเองในปี 2005 โดยมีความนัยว่าทุกคนต่างก็นึกว่าตัวเองชอบสิ่งสิ่งหนึ่ง จนกว่าจะได้พบเจอกับสิ่งที่ชอบอย่างแท้จริงกันทั้งนั้น

[2] เนื้อความจาก ‘จวงโจวฝันเป็นผีเสื้อ’ สื่อว่าเมื่อตื่นขึ้น จวงโจวกลับไม่แน่ใจว่าตัวเองฝันเป็นผีเสื้อ หรือจริงๆ คือผีเสื้อที่ฝันว่าเป็นจวงโจว

สองฟองกับแฮมก้อนหนึ่งออกมา ทั้งยังค้นเจอข้าวเหลือค้างคืนชามหนึ่งด้วย หลังจากนั้นเขาก็ตะโกนถามหญิงสาวที่ยังหลับอยู่ในห้องนั่งเล่น “เซี่ยเสวี่ย ห้องเธอมีต้นหอมไหม ฉันหาไม่เจอ”

หญิงสาวแน่นิ่งไม่ไหวติง

“ฉันจะทำข้าวผัดหยางโจวให้”

นอกห้องครัวเงียบกริบ เฮ่ออวี่หันกลับมา ไม่รู้ว่าหญิงสาวลงจากโซฟาและตะเกียกตะกายมาถึงห้องครัวตั้งแต่เมื่อไร “...งั้นใส่ไข่สองฟอง เพิ่มแฮมลงไปเยอะ ๆ ด้วย”

เธอถามย้ำด้วยความไม่แน่ใจ “นายทำได้ใช่ไหม”

เฮ่ออวี่พับแขนเสื้อขึ้น หันกลับมายิ้มอย่างอบอุ่นอ่อนโยน “ไปนั่งรอนอกห้องครัวสิ เดี๋ยวก็เสร็จแล้ว”

หญิงสาวที่ชื่อเซี่ยเสวี่ยจึงค่อย ๆ เดินโซเซไปที่อื่น

เธอเห็นโน้ตบุ๊กในห้องหนังสือเปิดอยู่ จึงนั่งลงอ่านเนื้อหาในเวิร์ด “เฮ่ออวี่! นายใช้ฉันเป็นต้นแบบหรือเปล่าเนี่ย”

เสียงเครื่องดูดควันดังมาก เฮ่ออวี่เลยย้อนถาม “ว่าไงนะ”

“ฉันถามว่า...! นายใช้ฉัน...เป็นต้นแบบ...หรือเปล่า” เซี่ยเสวี่ยอุ้มโน้ตบุ๊กออกมา “ในนี้ไง อาจารย์เซี่ยในเรื่องผีนี่!”

“อ้อ” หลังชะงักไปเล็กน้อย เขาก็ตอกไข่พร้อมหัวเราะร่วน “ใช่ เธอเป็นคนที่ฉันจินตนาการออกมา”

“ศิลปะต่าง ๆ ล้วนมาจากความเป็นจริงนะครับ อาจารย์เซี่ย”

“งั้นที่นายแต่งว่าตัวเองแอบชอบฉันล่ะ”

“...ก็ศิลปะไม่เท่ากับความจริงสักหน่อย อาจารย์เซี่ย”

แต่ประโยคสุดท้ายนั่นน่ะ เขาโกหก

เขาแอบชอบเธอจริง ๆ

เฮ่ออวี่รู้จักกับเซี่ยเสวี่ยมาสิบกว่าปีแล้ว

เซี่ยเสวี่ยอายุมากกว่าเขาห้าปี นี่คือปีแรกที่เธอทำงานเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ คณะนิเทศศาสตร์

มหาวิทยาลัยฮู่โจว ส่วนเฮ่ออวี่ก็กลายเป็นนักศึกษาของเธอ

ตอนเซี่ยเสวี่ยเห็นรายชื่อนักศึกษาใหม่ในสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ เธอก็กดวีแชตทักเฮ่ออวี่ด้วยความเซอร์ไพรส์ [โคตรบังเอิญอะ! ในคลาสการเขียนบทและการกำกับที่ฉันสอนสองเซ็กเนี่ย ดันมีนักศึกษาชายชื่อเดียวกับนายเป๊ะเลย!]

เวลานั้น เฮ่ออวี่กำลังนั่งเท้าคางบนที่นั่งติดหน้าต่าง พลางเหม่อมองไฟสัญญาณที่กะพริบตามลานจอดเครื่องบิน ทันทีที่เสียงโทรศัพท์ร้องดังติ๊งรูปโปรไฟล์ที่แสนจะคุ้นเคยก็เด้งขึ้นมา เขาจ้องข้อความจากผู้หญิงที่ตัวเองแอบชอบมาเป็นสิบปี จังหวะที่จะตอบกลับ เสียงประกาศภายในเครื่องก็แจ้งให้ผู้โดยสารปิดอุปกรณ์สื่อสารพอดี

เฮ่ออวี่เอียงศีรษะคิดชั่วครู่ สุดท้ายก็ไม่ได้ตอบกลับ แล้วปิดโทรศัพท์ไปเลย

มีเรื่องบังเอิญขนาดนี้อยู่บนโลกด้วยเหรอ

ซื่อบื้อ

แน่นอนว่าเขาพยายามคว้าโอกาสมาด้วยตัวเอง

...เฮ่ออวี่แตกต่างจากนิยายที่ตัวเองเขียนโดยสิ้นเชิง

เด็กหนุ่มอย่างเขาไม่ได้ยากจน แล้วก็ไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่ เขาหล่อเหลาหน้าตาดี เป็นลูกชายบริษัทยายักษ์ใหญ่ คาบช้อนเงินช้อนทองมาเกิด เฮ่ออวี่เรียนมัธยมปลายที่ต่างประเทศ แต่เมื่อรู้ว่าเซี่ยเสวี่ยจะเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยฮู่โจวหลังเรียนจบและรับใบประกอบวิชาชีพครู เฮ่ออวี่ก็ใช้เวลาคิดไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก่อนกดเข้าสู่หน้าเว็บไซต์รับสมัครนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยฮู่โจวในจีน

ไม่กี่เดือนต่อมา คณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮู่โจวก็เข้าสู่ช่วงเปิดภาคเรียน

อย่างไรก็ตาม คนที่เพิ่งเข้าทำงานอย่างอาจารย์เซี่ยหรือก็คือเซี่ยเสวี่ยยังไร้เดียงสาเกินไป เธอไม่รู้ซึ้งถึงความเลวร้ายในที่ทำงาน

เจี่ยงลี่ผิง เจ้าหน้าที่แนะแนวนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งถึงนักศึกษาชั้นปีที่สามขึ้นชื่อว่าเป็นบุปผาอาบยาพิษประจำมหาวิทยาลัย ลือกันว่าเธอไม่ใช่

คนที่มีความรู้อะไร งานการก็ไม่ทำ อาศัยการปีนขึ้นเตียงอธิการถึงได้รับตำแหน่งลอยอยู่แบบนี้ เจี่ยงลี่ผิงเป็นคนสวยบาดตา ทั้งยังไม่ละอายกับการใช้เสน่ห์ปรนเปรอผู้อื่น ชอบทำท่าทีคลุมเครือกับอธิการกลางวันแสก ๆ หน้าตาเฉย มิหนำซ้ำยังเห็นได้ชัดว่าเธอชอบตั้งตนเป็นศัตรูกับนักศึกษาหญิงและอาจารย์ผู้หญิงที่หน้าตาดีเป็นพิเศษ

ตอนเซี่ยเสวี่ยหอบโน้ตบุ๊กวิ่งเข้าคลาสเรียน เธอก็เจอกับเจี่ยงลี่ผิงที่สวมเดรสยาวสีแดงแปร๊ด อีกฝ่ายยังยืนอธิบายข้อควรระวังต่าง ๆ ให้กับนักศึกษาใหม่อยู่บนโพเดียมหน้าห้อง

“ขอโทษนะคะคุณเจี่ยง คาบแรกเริ่มแล้ว...” เซี่ยเสวี่ยลองเอ่ยเตือนดูก่อน

คาดไม่ถึงว่าเจี่ยงลี่ผิงกลับโบกมือใส่ “รอสักครู่นะคะ เวลาที่ให้ทบทวนบทเรียนด้วยตัวเองช่วงเช้าสั้นไปหน่อย ฉันยังเหลือสองเรื่องสุดท้ายที่ต้องพูดคุยกับนักศึกษา”

ก็ไม่รู้ว่าจงใจแกล้งกันหรือเปล่า กว่าเจี่ยงลี่ผิงจะพูดสองเรื่องสุดท้ายจบก็กินเวลาราวสิบห้าสิบหกนาที “โอเคค่ะ สิ่งที่ฉันต้องการกำชับก็มีเพียงเท่านี้ ไม่รบกวนเวลาเรียนของพวกคุณแล้ว เอ่อ...ขอโทษค่ะ ถึงฉันจะยังจำชื่อแซ่ของอาจารย์ใหม่ไม่ได้ แต่คุณก็พยายามทำให้ดีที่สุดแล้วกัน ไม่ต้องเกร็งนะคะ”

เจี่ยงลี่ผิงเดินสับรองเท้าสีแดงสดที่สูงประมาณห้าถึงหกนิ้วฉับ ๆ ๆ ชายกระโปรงสไตล์ฮ่องกงสะบัดพลิ้วเป็นคลื่นสีแดงอยู่ด้านหลังอย่างเย่อหยิ่งโอหัง ทิ้งให้เซี่ยเสวี่ยที่สีหน้าดำคล้ำกอดโน้ตบุ๊กก้าวขึ้นโพเดียมอย่างที่อ ๆ

บ้าชะมัดยาด

เจี่ยงลี่ผิงไม่พูดก็แล้วไป แต่พอเธอพูด เซี่ยเสวี่ยก็ตื่นเต้นจนต้องกลืนน้ำลายเลยทีเดียว

นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มีความสามารถ ไม่ยอมก้มหัวให้ใครง่าย ๆ เดิมทีพวกเขามักจะเคารพนับถืออาจารย์ที่สูงวัยมากกว่าอาจารย์หนุ่มสาวอยู่แล้ว ซ้ำร้ายก่อนเจี่ยงลี่ผิงจะจากไป เธอยังทิ้งประโยคลอบกัดเซี่ยเสวี่ยจนละไม่เป็นท่าอีก

เหล่าเด็ก ๆ ที่ฉลาดเป็นกรดเลยเข้าใจทันทีว่า อ้อ ที่แท้อาจารย์ของพวกเขาเป็นแค่อาจารย์ฝึกสอนที่แม้แต่เจ้าหน้าที่แนะแนวก็ยังจำชื่อไม่ได้นี่เอง

ซวยแล้วไหมล่ะ ถึงเซี่ยเสวี่ยจะโมโหเหมือนมีไฟสุมอยู่ในอก แต่ความร้อนแรงนั้นก็ดับน้ำลายของนักศึกษาที่นั่งในห้องเรียนขนาดใหญ่ไม่ไหวแค่สิบนาทีเท่านั้น อาจารย์เซี่ยมือใหม่ไฟแรงที่พกพาความมั่นใจเต็มร้อยก็กลายเป็นคนพูดติดอ่าง เธอเริ่มหน้ามืดตาลาย แข้งขาอ่อนเปลี้ยไปหมด

ด้วยเหตุนี้ เธอเลยไม่ทันสังเกตเห็นนักศึกษาชายตัวสูงที่นั่งอยู่ท้ายห้องกำลังหมุนปากกาอย่างเกียจคร้าน เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พลางจ้องเธอตาเขม็ง

“นักศึกษาทุกคน ฉันคืออาจารย์ประจำสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ของพวกคุณ ฉันแซ่เซี่ย ชื่อเสวี่ย เอ่อ...”

นักศึกษาไม่สนใจเธอสักนิด “อาจารย์ ปีนี้อายุเท่าไหร่ล่ะ”

“พี่สาว ไปซื้อชานมกับพวกเราไหมคร้าบ”

“อาจารย์ จารย์ดูเด็กกว่าผมอีก...”

เซี่ยเสวี่ยเห็นว่าใกล้จะควบคุมสถานการณ์เอาไว้ไม่ไหว เธอมือไม้พันกันให้วุ่น สุดท้ายจึงได้แต่แสร้งทำเป็นเขียนเสือให้วัวกลัว “เงียบหน่อยค่ะ! ฉันจะไม่ตีฝีปากกับพวกคุณหรอกนะ พวกคุณเรียนมหา'ลัยกันแล้วคงไม่ทำลายชีวิตวัยรุ่นที่ดีของตัวเองแน่ พวกคุณต้องขยันศึกษาหาความรู้นะคะ ถ้าจะให้กันพูดตรง ๆ ฉันเองก็เป็นคนที่เข้มงวดมาก ไม่ชอบพูดจาเล่นหัว และอัตราการให้นักศึกษาสอบตกก็สูงกว่าอาจารย์ท่านอื่น ๆ ด้วย พวกคุณทุกคนเป็นคนฉลาด เพราะงั้นอย่าทำเป็นไม่สนใจสิ่งที่ฉันพูดเลยค่ะ”

เฮ่ออวี่อดก้มหน้าขำออกเสียงไม่ได้ รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากอย่างเป็นธรรมชาติ...

เธอนี่มันงี่เง่าจริง ๆ

เหล่านักศึกษาในคลาสเรียนเงียบกริบ ใช้สายตาเหมือนจ้องมองลิงเพ่งไปที่เธอ อึดใจต่อมา นักศึกษาชายคนหนึ่งก็ถอนหายใจ เก็บกระเป๋าเตรียมเดินออกจากห้องเอาดื้อ ๆ

“นี่! นักศึกษา! คุณ...”

“อาจารย์ ต่อให้จารย์โหดกว่านี้ผมก็สอบผ่าน ผมมีเดตกับแฟน ขอตัวก่อนนะครับ”

“เจ่งอะ มหา’ลัยฮู่โจวรับจารย์ฝึกสอนที่เอาเรื่องสอบตกมาขู่นักศึกษาให้ตั้งใจเรียนด้วยแฮะ ว่าแต่ที่พวกเราสอบแข่งกับคนเก่งเป็นร้อยเป็นพัน เพื่อเข้ามหา’ลัยเนี่ย คงไม่ใช่ว่าจะเอาเราเป็นหนูทดลองให้อาจารย์หน้าใหม่หรอกมั้ง ถือดียังไงมาสอนเรา ที่สอนอยู่ห้องข้าง ๆ น่ะศาสตราจารย์เสิ่นเลยนะ ผมจะเขียนจดหมายร้องเรียนถึงอธิการ ขอโทษด้วยครับ ผมรับไม่ได้จริง ๆ”

เซี่ยเสวี่ยอายจนหน้าชา

ถึงจะฝืนทำใจให้สงบด้วยการสอบถามชื่อนักศึกษา และหักคะแนนพวกเขาเหล่านั้นบนกระดาน แต่เห็นได้ชัดว่าเซี่ยเสวี่ยได้รับผลกระทบจนเสียศูนย์หนักมาก เธอเอาแต่เหม่ออยู่นาน แผนการสอนที่เตรียมมาล่วงหน้าก็ลืมนั่นลืมนี่เละเทะไปหมด เธอพูดพล่ามไม่ได้ความอยู่พักใหญ่กว่าจะเข้าสู่ช่วงถาม - ตอบที่ตัวเธอคิดว่าน่าสนใจ แต่ถึงอย่างนั้น กลับไม่มีนักศึกษาคนไหนยอมให้ความร่วมมือเลย

“อาจารย์ ผมแล้วกันครับ”

ขณะที่เธอใกล้ปล่อยโฮ และเกือบจะวิ่งหนีอยู่รอมร่อ นักศึกษาชายที่นั่งท้ายห้องก็พูดขึ้น

เซี่ยเสวี่ยโดนจัดหนักจนหมดสภาพ หญิงสาวไม่ทันสังเกตว่าเสียงที่น่าฟังนั้นคุ้นหูมากแค่ไหน เธอรีบหันไปทางผู้ช่วยชีวิตคนดังกล่าวด้วยความซาบซึ้งน้ำตาคลอเบ้า

ในที่สุด เซี่ยเสวี่ยก็เห็นเด็กหนุ่มที่ไม่ได้เจอหน้ากันราวสามสี่ปีวินาทีนั้น เธอตกตะลึงจนเผลออ้าปากค้างชนิดที่ว่าลืมรักษาภาพลักษณ์ไปเลย “เฮ่อ...เฮ่ออวี่?!”

สีหน้าแววตาของเด็กหนุ่มที่นั่งหลังโต๊ะเรียนคนนั้นสดใส เขาคลี่ยิ้มริมฝีปากบางดูมีเสน่ห์เฉพาะตัว ให้ความรู้สึกว่าเจ้าตัวก้าวร้าวเล็กน้อย ทั้งยังเจ้าเล่ห์นิดหน่อย และแทบจะเหมือนกับชั่วขณะที่หลิวเจี้ยนหมิงในหนัง

เรื่อง *สองคนสองคม*[3] เงยหน้าขึ้นมองแมรี่ผู้กำลังเมามาย เขาก็เปี่ยมไปด้วยความพึงพอใจ ตลอดจนเต็มไปด้วยความปรารถนาแบบเด็กหนุ่มที่ได้พบกับเหยื่อของตัวเองเช่นกัน เขาเลิกคิ้ว "ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลยนะ อาจารย์เซี่ย"

เรื่องราวก็เป็นแบบนี้

หลังกลับมาที่หอพักอาจารย์ เซี่ยเสวี่ยก็ทนไม่ไหว เธอเริ่มปล่อยโฮเสียงดังลั่น เฮ่ออวี่ชอบอีกฝ่ายก็จริง แต่เขาเป็นพวกปากร้ายเล็กน้อย ทั้งยังปลอบใจใครไม่ค่อยเก่ง ถึงขนาดที่พูดกับเซี่ยเสวี่ยว่า "งั้นเธอก็ร้องๆ ไปก่อนแล้วกัน ฉันจะไปเขียนนิยายที่ห้องหนังสือของเธอ ไว้เธอเลิกเศร้าแล้วฉันค่อยเดินออกมา จะได้กินข้าวเย็นกับเธอไง"

"เฮ่ออวี่ นายปลอบคนเป็นไหมเนี่ย!"

"ฉันก็ต้องทำการบ้านของเธอให้เสร็จไหมล่ะ"

"...ไปเลยไป๊"

แต่พอเฮ่ออวี่แต่งนิยายเรียบร้อยและเดินออกมา เซี่ยเสวี่ยก็ร้องไห้จนหลับสนิทไปแล้ว

ถึงปลุกไม่ตื่น เขาก็ไม่รีบร้อน

สิ่งที่เซี่ยเสวี่ยชอบเป็นอันดับหนึ่งคือกิน รองลงมาคือนอน ขอแค่ทำอะไรอร่อยๆ ให้กิน เธอต้องรีบตะกายลงจากเตียงแน่ ในจุดนี้ ต่อให้เซี่ยเสวี่ยจะกลายเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยแล้วก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

สิบห้านาทีต่อมา

"...นี่คืออะไร"

เมื่อก้มมอง 'ก้อนข้าวผัดคลุกแฮมไข่' สุดเละเทะดูไม่จืดที่ตัวเองถือออกมา เฮ่ออวี่ก็ออกอาการเลิ่กลั่กเล็กน้อย แต่เขายังคงตอบอาจารย์ของตัวเองอย่างมั่นอกมั่นใจว่า "ดูไม่ออกเหรอ ข้าวผัดหยางโจวไง"

---

[3] *Infernal Affairs* ภาพยนตร์สัญชาติฮ่องกง เรื่องของตำรวจลับและสมาชิกแก๊งมาเฟียที่แฝงตัวในองค์กรฝ่ายตรงข้าม สะท้อนความดี - ความชั่ว รวมถึงอัตลักษณ์ที่ซ่อนเร้น

“นายเรียกไอ้นี่ว่าข้าวผัดหยางโจวงั้นเหรอ”

“...ไม่กินก็ไม่กินสิ ฉันสั่งเดลิเวอรีก็ได้” เด็กหนุ่มตีหน้าเข้ม พร้อมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเสิร์ชหาร้านอาหารที่มีคะแนนนิยมสูงที่สุด แต่ระหว่างกรอกที่อยู่ในการจัดส่งอาหาร ออดตรงประตูห้องพักก็ส่งเสียงดัง

เฮ่ออวี่ช้อนดวงตาทรงอัลมอนด์ขึ้น “อะไรล่ะนั่น เพื่อนร่วมงานมาหาเธอเหรอ”

“ไม่มีนะ ฉันยังไม่ซื้กับพวกเขาเลย” เซี่ยเสวี่ยวางตะเกียบ เงยหน้ามองนาฬิกา “ป่านนี้แล้ว ใครกันนะ...”

เธอพูดพลางวิ่งลากรองเท้าไปยังประตู

ไม่กี่วินาทีถัดมา...

“พี่!” เสียงที่แสดงถึงความประหลาดใจของเซี่ยเสวี่ยดังมาจากประตูบานนั้น “พี่มาได้ไง วันนี้ไม่ทำงานล่วงเวลาเหรอ”

“...!”

ชั่วพริบตานั้น เฮ่ออวี่ที่ทีแรกค่อนข้างจะปล่อยตัวตามสบาย ซ้ำยังเหม่อลอยอยู่บ้างก็ถูกคำว่า ‘พี่’ ซึ่งเปรียบได้กับสายฟ้าฟาดกระชากสติความทรงจำอันมืดมิดนับไม่ถ้วนแล่นวาบเข้าสมองอย่างรวดเร็ว

เขาผลุนผลันผุดลุก พร้อมคว้าข้าวผัดที่ทุเรศลูกตาจานนั้นโยนใส่ถังขยะในครัวทันที

แต่ก็สายเกินไป เซี่ยเสวี่ยพาพี่ชายของเธอเข้ามาในห้องแล้ว

“พี่คะ หนูไม่ทันได้บอกพี่เลยว่าเฮ่ออวี่กลับจีนมาแล้ว แถมตอนนี้เขายังเป็นนักศึกษาในคลาสที่หนูสอนด้วย ตอนนี้เขาอยู่ในห้องหนูนี่แหละ พี่ก็ไม่ได้เจอเขาตั้งนานแล้วใช่ไหม...เอ๊ะ เฮ่ออวี่!” เซี่ยเสวี่ยทักอีกฝ่ายทันควัน “นายจะยกจานไปไหน”

“...”

ช่างเถอะ

ในเมื่อกลับจีนแล้ว ยังไงก็ต้องเจอเขาอีกอยู่ดี

เฮ่ออวี่ยืนหันหลังให้พวกเขา เด็กหนุ่มเก็บงำสีหน้าที่สะท้อนถึงความในใจของตัวเองจนหมดจด สุดท้ายก็ค่อย ๆ หมุนตัวกลับไปด้วยท่าทาง

ที่สุภาพเรียบร้อย สง่างาม และดูดี

หากเทียบกับพี่ใหญ่ตระกูลเซี่ยที่อายุมากกว่าเขาถึงสิบสามปีเต็ม บรรยากาศรอบตัวพวกเขานั้นแทบจะไม่ด้อยไปกว่ากันเลย

เฮ่ออวี่มองผู้ชายที่ใบหน้าคล้ายคลึงกับเซี่ยเสวี่ยอยู่สามส่วน คนคนนี้คือผู้นำตระกูลเซี่ย

จากนั้นเด็กหนุ่มก็ใช้ฝ่ามือลูบท้ายทอยของตัวเอง พร้อมเหลือบตามองอีกฝ่ายไว ๆ ก่อนชะงักกึก “ไม่เจอกันนานเลยนะครับ หมอเซี่ย... ดูเหมือนว่าคุณ...”

เฮ่ออวี่จ้องอีกฝ่ายอย่างพินิจพิเคราะห์

ผู้ชายคนนี้ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ หน้าตาเคร่งขรึมเย็นชา โครงหน้าคมสันไปทุกส่วน เป็นใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยอำนาจของผู้นำ ดวงตาเขางดงามน่ามอง ซึ่งมีความใกล้เคียงกับเซี่ยเสวี่ย ดวงตาดอกท้อคู่นั้น หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงจะมีเสน่ห์ดึงดูดใจ แต่เขากลับแตกต่างออกไป อีกฝ่ายแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เรียกว่าดวงตาคือหน้าต่างของหัวใจได้อย่างชัดเจน ปรายตามองสักครั้งคงทำให้ทะเลสาบดอกท้อที่กว้างใหญ่นับพันลี้กลายสภาพเป็นน้ำแข็งได้ สองพี่น้องมีดวงตาแบบเดียวกัน แต่ทั้งที่เซี่ยเสวี่ยดูน่ารัก ผู้ชายคนนี้กลับปราศจากความน่ารักโดยสิ้นเชิง ดวงตาเขาเย็นเยียบดุจน้ำแข็ง ประกอบกับบุคลิกที่เฉยชาประหนึ่งจะผลักไสให้ผู้อื่นถอยห่างไปไกล ทำให้มองอย่างไรก็เป็นคนที่มีทั้งความเย็นชาและแข็งกร้าว

เขาชอบบงการ ซ้ำยังยึดตัวเองเป็นหลัก ไม่ต่างจากพวกผู้นำตระกูลจอมเผด็จการในยุคศักดินา ให้ดีที่สุดก็ต้องหน้าซีดขาวกว่านี้อีกหน่อย สวมเสื้อคลุมขนมิงก์สีดำที่ออราจัด ๆ สักตัว สุดท้ายก็ห้อยสร้อยเงินแบบพวกแม่ทัพไว้ที่สาบเสื้อสองเส้น นี่แหละ เพอร์เฟ็กต์สมบูรณ์แบบ

และแล้วเฮ่ออวี่ก็ส่งยิ้มยื่นไมตรี ถึงแววตาจะไม่มีรอยยิ้มอะไรเลยก็ตาม

“ดูเหมือนคุณจะไม่เปลี่ยนไปเลยนะครับ หน้าเด็กมาก ไม่แก่ลงสักนิด”

ละครโรงเล็ก

เซี่ยเสวี่ย “การบ้านคลาสการเขียนบทและการกำกับวันนี้ให้เขียนนิยายสักเรื่อง เนื้อหาต้องครอบคลุมเรื่องความรัก การไถ่บาป และความเสียใจ ทั้งสามอย่างนี้ห้ามเกินห้าพันตัวอักษร เริ่มจากการที่ตัวเอกใช้ชีวิตอย่างมีชีวิตชีวา ไปจนถึงเสียชีวิตในตอนจบ ถ้าจะให้เจ๋งที่สุดก็ต้องมีจุดหักมุมที่คาดไม่ถึงด้วย”

เฮ่ออวี่ “เขียนเสร็จละ”

เซี่ยเสวี่ย “อยู่ไหนล่ะ ส่งการบ้านมาเลย”

เฮ่ออวี่ “อาจารย์อ่าน *บันทึกเวชระเบียน* บทที่หนึ่งสิ ^ ^”

เซี่ยเสวี่ย “...นายดูโรคจิตขึ้นมาหน่อย ๆ แล้วนะ”

เฮ่ออวี่ “อย่าใจร้อน จากนี้ยังมีโอกาสโรคจิตได้มากกว่านี้อีก ยกตัวอย่างเช่น...”

เซี่ยเสวี่ย “เช่น?”

เฮ่ออวี่ “ในฐานะที่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับการสปอยล์นี่ถือเป็นพฤติกรรมของคนชั่วนะครับ”

ผมไม่ค่อยลงรอยกับเขา มาตั้งแต่ไหนแต่ไร

นี่คือพี่ชายของเซี่ยเสวี่ย 'เซี่ยชิงเฉิง'

เซี่ยชิงเฉิงเคยรักษาเฮ่ออวี่ เขาเป็นหมอประจำตัวเฮ่ออวี่มาก่อน

ถึงภายนอกเฮ่ออวี่จะดูไม่ต่างไปจากคนธรรมดา มองแล้วรู้สึกว่าเป็นพวกสุภาพอ่อนโยน ให้เกียรติผู้อื่น อ่อนน้อมถ่อมตน เรียนเก่ง มีมารยาท และนิสัยดีมาตลอด ทว่าตระกูลเฮ่อกลับปกปิดความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ นั่นคือ 'ลูกบ้านคนอื่น[1]' ที่ทำให้ใคร ๆ ต่างอิจฉาตาร้อนของพวกเขาได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตเวชหายากมาตั้งแต่เด็ก ๆ

ปัจจุบัน 'โรคกำพร้า[2]' ชนิดนี้ถูกบันทึกในเวชระเบียนว่ามีผู้ป่วยอยู่เพียงสี่รายเท่านั้น อาการเบื้องต้นของผู้ป่วยค่อนข้างใกล้เคียงกัน นั่นคือ ระบบฮอร์โมนกับระบบประสาทมีความผิดปกติโดยกำเนิด เมื่อเกิดอาการนิสัยจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ผู้ป่วยที่ปกติมักเฉยชาต่อความเจ็บปวด ทันทีที่อาการกำเริบก็จะคลุ้มคลั่งและกระหายเลือด ทั้งยังมีแนวโน้มที่จะทำร้าย

[1] หมายถึง เด็กที่พ่อแม่เปรียบเทียบกับลูกของตัวเองว่าเก่งกว่า ดีกว่า หรือประสบความสำเร็จมากกว่า

[2] หรือโดยทั่วไปเรียกว่าโรคหายาก หมายถึงโรคที่ไม่ค่อยเจอในผู้ป่วยทั่วไป เมื่อตรวจพบแล้วหมอเองก็ไม่รู้จัก หรือโรคที่ไม่มีแหล่งที่มาชัดเจน

ผู้อื่นหรือตัวเองสูง ซึ่งเป็นบุคลิกภาพแบบพวกต่อต้านสังคม ส่วนร่างกายจะมีไข้ขึ้นสูงหรือฟั่นเฟือน เป็นต้น ซ้ำยังทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกครั้ง

ทางการแพทย์เรียกโรคนี้ว่า 'ไซโคอีโบลา' ซึ่งมันจะค่อย ๆ กัดกร่อนจิตวิญญาณของผู้ป่วย ร่างกายก็ไร้ซึ่งความรู้สึก พังทลายทั้งกายทั้งใจจนเปรียบได้กับการตายถึงสองครั้งสองครา โรคนี้จะทรุดหนักลงเรื่อย ๆ ราวกับมะเร็งร้าย ผู้ป่วยค่อย ๆ เปลี่ยนจากคนที่มีสิทธิหน้าที่ตามกฎหมายไปเป็นผู้ถูกจำกัดสิทธิ์ที่พึงมี สุดท้ายก็สูญเสียความสามารถในการทำทุกสิ่งตกอยู่ในสภาพคนบ้าตั้งแต่หัวจรดเท้า

ผู้ป่วยหมายเลขหนึ่งถึงหมายเลขสามต่างทนความทรมานไม่ไหวจนเสียชีวิตก่อนที่อาการจะทรุดหนักโดยสมบูรณ์

และเฮ่ออวี่ก็เป็นผู้ป่วยหมายเลขสี่

พ่อแม่ของเฮ่ออวี่ตระเวนพาบุตรชายไปพบแพทย์ชื่อดังทั้งในและนอกประเทศ แต่ก็ไร้ประโยชน์ บรรดาแพทย์ต่างคิดตรงกันว่าหนทางเดียวที่จะชะลอไม่ให้อาการกำเริบ มีเพียงการจ้างบุคลากรทางการแพทย์ให้คอยติดตามเฮ่ออวี่ ทำการรักษาแบบเฝ้าสังเกตอาการระยะยาว เพื่อลดอัตราการกำเริบของโรค

เมื่อคำนึงถึงเหตุผลนานัปการ สุดท้ายตระกูลเฮ่อก็ได้พบกับเซี่ยชิงเฉิงในวัยยี่สิบเอ็ดปี

ปีนั้นเฮ่ออวี่อายุเพียงแปดขวบ

แต่เวลานี้ เฮ่ออวี่เป็นเด็กหนุ่มวัยสิบเก้า ส่วนเซี่ยชิงเฉิงก็อายุสามสิบสองแล้ว

เซี่ยชิงเฉิงดูจะเยือกเย็นกว่าเมื่อก่อนจนถึงขั้นเรียกได้ว่าเย็นชา เขาไม่ค่อยรู้สึกรู้สากับเรื่องอะไรนัก ดังนั้นการที่จู่ ๆ เฮ่ออวี่กลับประเทศมาจึงไม่ทำให้เซี่ยชิงเฉิงประหลาดใจสักเท่าไร เขาใช้เวลาไม่กี่วินาทีในการมองสำรวจเด็กหนุ่มที่ไม่ได้เจอหน้ากันมานานกว่าสามสี่ปีตั้งแต่หัวจรดเท้า จากนั้นก็เมินคำทักทายอย่างสุภาพของเฮ่ออวี่ไป

ด้วยอายุกับสถานะทางสังคม เซี่ยชิงเฉิงไม่สนใจและไม่มีความจำเป็นจะต้องสนทนากับเด็กหนุ่มที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์คนหนึ่ง

เขาแค่เอ่ยปากถามว่า “ทำไมเธอถึงอยู่ที่นี่”

“ผม...”

“ดึกป่านนี้แล้ว นี่มันหอพักบุคลากรหญิงของมหา’ลัยนะ”

เฮ่ออวี่คลี่ยิ้มเล็กน้อย ถึงจะอยากตอกกลับไปว่า ‘คุณแม่งก็มาที่นี่เหมือนกันไม่ใช่รึไง’ แต่เขากลับยังคงตอบอย่างรู้กาลเทศะ “ผมไม่ได้เจออาจารย์เซี่ยมาตั้งนาน เลยคุยเพลินจนลืมเวลาน่ะครับ ขอโทษหมอเซี่ยด้วยจริง ๆ”

“ไม่จำเป็นต้องเรียกฉันว่าหมอเซี่ย ฉันไม่ใช่หมอแล้ว”

เฮ่ออวี่รับคำเสียงแผ่วเบา “ขอโทษครับ ชินปากน่ะ”

“...โอ๊ะ” พอเซี่ยเสวี่ยที่ดูอยู่ข้าง ๆ เห็นบรรยากาศระหว่างพวกเขาหนักอึ้งก็รีบคลี่คลายสถานการณ์ “เอ่อ พี่คะ พี่เลิกดึงหน้าตึงได้แล้ว... เฮ่ออวี่ด้วย นั่งลงสักทีเถอะ นายอย่าเกร็งไปเลย ทุกคนก็ไม่ได้เจอกันมาตั้งนานแล้ว”

หญิงสาวพูดพลางเว้นระยะห่างจากเฮ่ออวี่ ซ้ำยังดูเก็บอาการ...เธอเป็นแบบนี้เสมอ เมื่ออยู่กับเฮ่ออวี่ตามลำพังมักปล่อยตัวตามสบาย ทำอะไรก็ใกล้ชิดสนิทสนมกว่าปกติ แต่ทันทีที่มีคนอื่นอยู่ด้วย โดยเฉพาะเซี่ยชิงเฉิงเธอจะรักษาระยะห่างตามมารยาทกับเฮ่ออวี่ตลอด

จากการคาดเดาของเฮ่ออวี่ ที่เซี่ยเสวี่ยมีพฤติกรรมแบบนี้อาจเป็นเพราะโดนเซี่ยชิงเฉิงสั่งสอนจนหงอมาตั้งแต่เล็ก ๆ พี่ชายเธอที่ทำตัวเหมือนผู้นำตระกูลในสังคมศักดินาคือมะเร็งชายแท้ตามมาตรฐาน แถมยังเป็นมะเร็งชายแท้ตัวพ่อที่เป็นพวกปิตาธิปไตยขั้นรุนแรงอีกด้วย

คนประเภทนี้จะอ่อนไหวกับภัยคุกคามด้านความปลอดภัยของผู้หญิงในการปกครองของตัวเอง สมัยเซี่ยเสวี่ยยังเด็ก เซี่ยชิงเฉิงไม่อนุญาตให้เธอใส่กระโปรงที่สั้นเหนือเข่าด้วยซ้ำ มีครั้งหนึ่งที่โรงเรียนจัดงานแสดงแล้วเซี่ยเสวี่ยขึ้นไปเต้นบีบอย ทำเอาผู้เป็นพี่ที่อยู่ล่างเวทีตีหน้าถมึงทึงพอเด็กหญิงลงมา เขาก็ถามน้องสาวด้วยใบหน้าที่บูดบึ้งว่าทำไมเธอต้องเข้าร่วมโชว์บ้า ๆ นี่ด้วย หลังจากนั้นเซี่ยชิงเฉิงก็บังคับให้เซี่ยเสวี่ยห่มเสื้อสูทของเขาเอง

แม้เวลานี้เพิ่งจะสองสามทุ่ม แต่เกรงว่าเซี่ยชิงเฉิงคงรู้สึกว่าดึกมากแล้ว

การที่หนุ่มโสดสาวโสดอย่างเฮ่ออวี่กับน้องสาวเขาอยู่ด้วยกันสองต่อสองนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะไม่ควรเป็นพิเศษ

เป็นไปตามคาด เมื่อเซี่ยชิงเฉิงเข้ามาในห้อง เขาก็ลากเก้าอี้มานั่งหลังจากชายที่ทำตัวเป็นเจ้าของบ้านนั่งไขว่ห้าง เขาก็ปลดกระดุมข้อมือขณะช้อนตามองเฮ่ออวี่อย่างเฉยชา

“ว่ามา ทำไมถึงบังเอิญขนาดนี้ เธอสอบเข้ามหา'ลัยที่เซี่ยเสวี่ยทำงานแถมยังเรียนในสาขาวิชาที่น้องสาวฉันสอนอีก”

“...”

ท่าทางแบบนี้ก็วางก้ามกันเกินไปหน่อยมั้ง นี่มันนิสัยที่ติดมาจากการทำงานชัด ๆ เสี้ยววินาทีนั้น เฮ่ออวี่นึกว่าตัวเองเป็นผู้ป่วยที่มาขอรับการรักษาแต่คุณหมอดันอารมณ์ไม่ดี เลยชักสีหน้าพร้อมซักถามเขา

ว่ามา ไม่สบายที่ตรงไหน

เฮ่ออวี่คิดไปคิดมาก็ชักจะขำนิด ๆ

เซี่ยชิงเฉิงเห็นอีกฝ่ายเอาแต่นิ่งเงียบไม่ยอมตอบคำถามอยู่นาน ทั้งยังคล้ายกับมีรอยยิ้มประดับมุมปากอีก แววตาของเขาจึงเยียบเย็นลงกว่าเดิม “บอกไม่ได้รึไง”

“...”

เขาคิดผิดแล้ว ไม่ใช่คุณหมอที่ถามผู้ป่วยอะไรหรอก

นี่มันน้ำเสียงที่ตำรวจใช้สอบปากคำคนร้ายชัด ๆ

เฮ่ออวี่ถอนหายใจ “เปล่าครับ”

“งั้นว่ามา”

“ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่เหมาะที่จะอยู่ต่างประเทศ แล้วผมก็ชอบสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับด้วย คุณถามผมว่าทำไมถึงบังเอิญขนาดนี้ คุณจะให้ผมอธิบายยังไงล่ะ” เฮ่ออวี่พูดด้วยรอยยิ้มราวกับเป็นคนที่ใจเย็นมาก “ผมไม่ใช่หมอดูนี่”

“เธอชอบการเขียนบทและการกำกับงั้นเหรอ”

“ใช่ครับ”

เซี่ยชิงเฉิงไม่ซักไซ้ไล่เลียง นั่นเพราะสายตาเขาถูก ‘ก้อนข้าวผัด

คลุกแฮมไข่' ที่เฮ่ออวี่ถืออยู่ในมือดึงดูดไปแล้ว

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น "...นี่มันอะไร"

เฮ่ออวี่อยากเขวี้ยงจานใส่เซี่ยชิงเฉิงที่ทำหน้าเหมือนมีคนติดหนี้เขาเป็นร้อยล้าน แล้วโวยถามสักประโยคว่า 'เกี่ยวอะไรกับคุณ'

แต่เซี่ยเสวี่ยอยู่ตรงนี้ เพราะงั้นในฐานะที่เขาเป็นผู้ชายจะต้องยิ้มการค้าให้พี่ชายของเธอ จึงตอบว่า "ข้าวผัดหยางโจวครับ"

เซี่ยชิงเฉิงจ้องอยู่ไม่กี่วินาทีก็ชักสีหน้าเป็นคุณพ่อจอมโหด "ถอดผ้ากันเปื้อนออกซะ ฉันจะทำให้ใหม่"

"..."

"ไปอยู่ต่างประเทศตั้งหลายปี เธอรอดมาได้ยังไงเนี่ย"

"...สั่งเดลิเวอรี"

สายตาที่เซี่ยชิงเฉิงมองเขายิ่งแข็งกร้าวมากขึ้น มิหนำซ้ำยังแฝงการตำหนิอยู่กลาย ๆ

แววตาเช่นนี้ทำให้เฮ่ออวี่นึกถึงตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรกอย่างบอกไม่ถูก เวลานั้นเขาก็รู้สึกประมาณนี้แหละ ตรงสนามหญ้าที่เพิ่งได้รับการตัดแต่งรอบคฤหาสน์ เซี่ยชิงเฉิงก้มศีรษะจ้องมองเฮ่ออวี่ในวัยแปดขวบด้วยสายตาคมกริบประหนึ่งสามารถมองทะลุและชำแหละหัวใจของเขาได้

วันนั้นเป็นวันเกิดของเฮ่ออวี่ เด็กกลุ่มหนึ่งวิ่งหยอกล้อกันอยู่ที่คฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลเฮ่อ เมื่อเด็ก ๆ เล่นจนเหน็ดเหนื่อยก็นั่งคุยบนพื้นที่ปูด้วยกรวดสีขาวริมทะเลสาบ พลางพูดถึงอาชีพที่ตัวเองใฝ่ฝันยามเติบใหญ่

"โตขึ้นฉันจะเป็นดารา!"

"ฉันอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์!"

"ฉันอยากเป็นนักบินอวกาศ!"

เด็กอ้วนตุ้ยนุ้ยคนหนึ่งไม่รู้ว่าตัวเองอยากเป็นอะไร แต่ก็ไม่อยากแพ้คนอื่น เขาเหลียวซ้ายแลขวา และเผอิญเห็นพ่อบ้านพาหมอหนุ่มคนหนึ่งเดินผ่านสนามหน้าบ้านมาพอดี

บนผืนหญ้าเขียวขจี ใต้ผืนฟ้าสีครามที่ปลอดโปร่งดุจผ่านการชะล้าง

ในอ้อมแขนของหมอหนุ่มคือช่อดอกไม้ที่ซื้อมาเยี่ยมเยือนเจ้าของบ้าน ไฮเดรนเยียฤดูร้อนนิรันดร์ซึ่งบานสะพรั่งถูกห่อด้วยกระดาษห่อดอกไม้สีเงินอ่อน ประดับพุซซี่วิลโล่[3] แซมกับกุหลาบที่กลีบซ้อนเป็นชั้น ๆ บนช่อดอกไม้ยังคลุมด้วยผ้าทูลล์บางเบาดูมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร

เซี่ยชิงเฉิงถือช่อดอกไม้ด้วยมือข้างเดียว มืออีกข้างล้วงกระเป๋าแบบสบาย ๆ เขาใส่เสื้อกาวน์ขาวสะอาดพอดีตัว ตรงอกเสื้อเสียบปากกาลูกลื่นไว้สองแท่ง เพราะไม่ได้อยู่ในช่วงทำงานที่เป็นทางการ เสื้อกาวน์เลยเปิดออกเล็กน้อย เผยให้เห็นเสื้อเชิ้ตสีเทาตะกั่วข้างใน รวมถึงเรียวขายาวที่สวมทับด้วยกางเกงสแล็ก

เด็กอ้วนตะลึงมอง อึดใจต่อมา เขาก็ใช้นิ้วสั้นป้อมเป็นไส้กรอกชี้ไปยังเซี่ยชิงเฉิง พร้อมเอ่ยเสียงดังสดใส “ผมอยาก...อยากเป็นคุณหมอ!”

จู่ ๆ สายลมก็กระโชกผ่าน ซ้ำร้ายการห่อช่อดอกไม้ของร้านก็ไม่ได้ระมัดระวังเท่าที่ควร ลมหอบนั้นจึงพัดพาให้ผ้าทูลล์สีขาวที่อยู่บนช่อดอกไม้ในอ้อมแขนของเซี่ยชิงเฉิงปลิวขึ้นไปบนอากาศเหนือพื้นหญ้า ก่อนจะค่อย ๆ ร่วงตกลงตอนลมสงบ

เหล่าเด็กน้อยพร้อมใจกันแหงนคอมองผ้าทูลล์สีขาว แต่สุดท้ายผ้าขาวก็ลอยแฉลบมาหล่นตรงหน้าเฮ่ออวี่ ซึ่งเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ให้ความสนใจมัน

“...” ถึงเฮ่ออวี่จะไม่ชอบพวกหมอ พยาบาล เภสัชกร หรือนักวิจัยที่มาบ้านเขาอยู่เสมอ แต่เด็กน้อยก็สุภาพมีมารยาทจนเป็นนิสัย เขาจึงยังคงโน้มตัวลงเก็บผ้าทูลล์นุ่มนิ่ม แล้วเดินไปหา...

“คุณหมอ ของของคุณตกครับ”

เขาเงยหน้าขึ้นสบกับดวงตาราบเรียบราวเวิ้งน้ำคู่นั้น

ทั้งที่เป็นช่วงกลางฤดูร้อน แต่กลับทำให้เฮ่ออวี่ซึ่งกำลังเรียนบทกวีสมัยราชวงศ์ถังพลันนึกถึงวรรคที่ว่า ‘แว่วหิมะโปรยปรายข้างกิ่งไผ่[4]’ ได้อย่าง

---

[3] ดอกมีลักษณะคล้ายอุ้งเท้าแมว นิยมนำมาจัดในช่อดอกไม้หรือปักแจกัน

[4] วรรคหนึ่งจากบทกวี*คืนวันล่าปาในกุ้ยโจว* ประพันธ์โดยหลิวจ่างชิง กวีสมัยราชวงศ์ถัง

น่าประหลาด

เซี่ยชิงเฉิงก้มหน้ารับผ้ามา เสื้อกาวน์สะบัดพลิ้วนิด ๆ มองคล้ายปีกของกระเรียนขาวที่ผลัดขนหลังกลายร่างเป็นปีศาจ

“ขอบใจ”

ทันใดนั้นเอง เฮ่ออวี่ก็พลันได้กลิ่นยาจาง ๆ ที่โชยออกมาจากแขนเสื้อของเซี่ยชิงเฉิง

ผลงานวิจัยกล่าวไว้ว่าความรู้สึกระหว่างคนสองคนจะเป็นอย่างไรโดยมากมักขึ้นอยู่กับกลิ่นอายของอีกฝ่าย

ความหมายก็คือ หากใครสักคนบังเอิญมีกลิ่นอายในแบบที่คุณชอบนั่นอาจส่งผลให้คุณเกิดรักแรกพบได้อย่างง่ายดายมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันถ้าบนตัวของอีกฝ่ายมีกลิ่นอายที่คุณรังเกียจหรือหวาดหวั่น ก็เกรงว่าความสัมพันธ์ในอนาคตของพวกคุณจะไม่เป็นไปในทิศทางที่ดีนัก

เฮ่ออวี่ไม่ชอบกลิ่นอายของเซี่ยชิงเฉิง

ทั้งเย็นเยียบ ทั้งแข็งกระด้าง เสมือนยาขมที่เขาเคยกลืนมานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่เด็ก ๆ ราวกับแอลกอฮอล์และไอโอดีนที่เช็ดผิวก่อนฉีดยาประหนึ่งกลิ่นยาฆ่าเชื้อที่อบอวลอยู่ในห้องผู้ป่วยขาวโพลนอันหนาวเหน็บปราศจากคนเคียงข้าง

เฮ่ออวี่แทบจะเกรงกลัวกลิ่นนี้ตามสัญชาตญาณ เด็กน้อยขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว

แต่ลุงพ่อบ้านกลับวางมือไว้บนบ่าของเด็กชาย พร้อมยิ้มแนะนำเฮ่ออวี่ให้พี่หมอผู้มีกลิ่นอายที่ทำให้เขาไม่สบายใจได้รู้จัก “หมอเซี่ยครับนี่คือลูกชายของเจ้านายเรา”

เซี่ยชิงเฉิงที่เตรียมจะละสายตาไปทางอื่นชะงัก นัยน์ตาลึกล้ำคู่นั้นจับจ้องมายังเฮ่ออวี่ “...ที่แท้ก็เธอนี่เอง”

แววตาของอีกฝ่ายกระตุ้นให้เด็กชายนึกถึงมีดผ่าตัดที่คมกริบอย่างบอกไม่ถูก เฮ่ออวี่รู้สึกแปลก ๆ เหมือนหัวใจของตัวเองถูกเขากรีดเปิดแล้ววางไว้ใต้กล้องจุลทรรศน์

หมอหนุ่มกล่าว “นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้พบกัน ฉันอาจจะเป็นคนรักษา

โรคของเธอหลังจากนี้”

เฮ่ออวี่กลัวหมอ ขนาดหมอผู้หญิงที่อ่อนโยนเขายังรับไม่ได้ นับประสาอะไรกับยักษ์ที่ทั้งตัวมีแต่กลิ่นอายเคร่งขรึมและเย็นชา เด็กชายวัยแปดขวบพลันหวั่นวิตกไปหมด แต่เพื่อรักษากิริยาอาการ เขาพยายามยิ้มนิด ๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินหนีไป

ผู้เป็นแม่ที่อยู่บนระเบียงบังเอิญเห็นเหตุการณ์นี้เข้าพอดี คืนนั้นหลังจากหลี่ว์จือซูทำงานเสร็จเรียบร้อย เธอก็เรียกลูกชายให้เข้ามาในห้องหนังสือ บนโต๊ะซึ่งปูด้วยผ้ากำมะหยี่สีเขียวเข้มมีโกโก้ร้อนที่อุณหภูมิพอเหมาะแก้วหนึ่งวางเอาไว้ เธอยื่นให้เฮ่ออวี่

“วันนี้ลูกเจอหมอเซี่ยแล้วใช่ไหม”

“เจอแล้วครับ” เฮ่ออวี่ได้รับการอบรมมาอย่างเข้มงวด เขารักษากิริยามารยาทแม้จะอยู่ต่อหน้าแม่ และไม่ได้ทำตัวสนิทสนมมากนัก

หลี่ว์จือซูผิดหวังกับท่าทีของบุตรชาย ตอนนี้เธอให้กำเนิดลูกคนที่สองแล้ว ถึงจะไม่ฉลาดเท่าลูกคนโต แต่อย่างน้อยก็น่ารัก ปากหวาน ซ้ำยังสุขภาพแข็งแรง ใจเธอจึงเอนเอียงไปที่ลูกคนรองทั้งหมด เวลาพูดคุยกับเฮ่ออวี่ก็แทบไม่มีความอดทนเท่าไร “เขาชื่อเซี่ยชิงเฉิง จากนี้เขาคือหมอประจำตัวของลูก เขาจะมาตรวจโรคให้ลูกที่บ้านเราทุกสัปดาห์ ลูกต้องให้ความร่วมมือกับเขาด้วย ถ้ารู้สึกไม่สบายที่ตรงไหน ก็เรียกให้เขามาดูได้ตลอดเวลา”

“ครับ”

พอหลี่ว์จือซูเห็นลูกชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าทำตัวสุขุมทั้งที่อายุแปดขวบในใจก็เกิดความกังวลอยู่บ้าง เธอถอนหายใจเฮือกแล้วหยอกเขาเล็กน้อยเพื่อขจัดบรรยากาศที่น่าอึดอัด “เฮ่ออวี่ หมอเซี่ยเซ็นสัญญาทาสกับบ้านเราแล้ว ถ้าเขารักษาลูกให้หายขาดไม่ได้ เขาก็ต้องเป็นคนงานประจำบ้านเราอีกนาน เขาจะไม่มีวันหยุดทั้งปี ไม่มีเงินเดือนด้วย แต่งงานไม่ได้อีกต่างหาก ลูกรู้ไหมว่าหมายความว่ายังไง”

“ไม่ค่อยเข้าใจครับ”

“ความหมายก็คือถ้าลูกไม่ยอมให้ความร่วมมือจนทำให้การรักษาของเขา

ไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควร กว่าเขาจะได้รับอิสระก็อาจจะล่าช้าจนหาภรรยาไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้น ลูกก็ต้องรับผิดชอบเขา ต้องเลี้ยงดูเขาไปทั้งชีวิตนะ”

เฮ่ออวี่ในตอนนั้นยังเด็กมาก แม้จะโตกว่าวัย แต่อย่างไรก็ยังอายุเพียงแปดขวบ เด็กน้อยถึงได้สะดุ้งตกใจ พร้อมรีบเงยหน้าขึ้นทันที “ผมยกเลิกสัญญากับเขาได้ไหม”

“ไม่ได้” ในช่วงไม่กี่วันมานี้ เวลาคุณหลี่ว์นั่งเครื่องบิน เธอชอบดูละครน้ำเน่าสมัยสาธารณรัฐอยู่บ่อย ๆ พอนึกขึ้นมาได้ เธอก็เสริมประโยคที่ทำให้เรื่องราวเลวร้ายลงกว่าเดิม “และไม่แน่ว่าวิธีที่เขาขอให้รับผิดชอบอาจเป็นการให้ลูกไปเป็นภรรยาของเขาก็ได้ ลูกดูสิ ลูกหน้าตาดีออกจะตายไปเป็นภรรยาเด็กของเขาก็เข้าท่านะ”

เฮ่ออวี่ในตอนนั้นไม่ได้อยากรู้อยากเห็นเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ คร้านจะไปข้องเกี่ยวด้วยซ้ำ เด็กน้อยจึงไม่รู้ว่าการแต่งงานในประเทศนี้จำกัดอยู่แค่ชายหญิง เมื่อได้ยินผู้เป็นแม่พูดเช่นนี้ เงามืดภายในใจก็ยิ่งถมลึกเข้าไปใหญ่ บางคราวก็ฝันร้ายถึงเซี่ยชิงเฉิงเลยด้วยซ้ำ “ไม่ได้ ผมไม่ได้ชอบคุณ... ผมไม่อยากแต่งงานกับคุณ...!”

ฝันร้ายนี้ดำเนินต่อเนื่องนานนับครึ่งปีกว่าจะหายไป

เฮ่อจี้เวยตำหนิภรรยาของตนไปรอบหนึ่ง “คุณพูดไร้สาระอะไรกับลูก”

ซ้ำยังดุเฮ่ออวี่ด้วย “หลอกเล่นแค่นี้ลูกก็เชื่องั้นเหรอ ความฉลาดที่มีอยู่กับตัวน่ะหายไปไหน ลูกเป็นผู้ชาย หมอเซี่ยก็เป็นผู้ชาย ลูกจะรับผิดชอบด้วยการแต่งกับเขาได้ไง มีสมองไว้เก็บน้ำจากมหาสมุทรแปซิฟิกเหรอ”

เฮ่ออวี่เศร้าใจมาก

หกเดือนที่ผ่านมา ทันทีที่คิดว่าหากไม่ให้ความร่วมมือกับหมอเซี่ยจนทำให้อีกฝ่ายรักษาอาการป่วยทางจิตของตัวเองไม่หาย เขาก็อาจจะโดนคุณหมอที่ทั้งเนื้อทั้งตัวแผ่กลิ่นอายเย็นชาคนนั้นรับเลี้ยงเป็นภรรยาเด็ก เฮ่ออวี่ก็ได้แต่จงใจทำเรื่องเปิ่น ๆ ขายขี้หน้าให้หมอเซี่ยเห็นตลอด หวังว่าตัวเองจะทิ้งภาพจำเลวร้ายขั้นสุดให้คนคนนี้จดจำ ต่อให้ในอนาคตต้องกลายเป็นอย่างนั้นจริง หมอเซี่ยจะไม่มีวันเหลือบแลเขาเด็ดขาด

ผลลัพธ์น่ะเหรอ คาดไม่ถึงว่าเขาแกล้งบ้องตื้นมาตลอดครึ่งปี สุดท้าย

สิ่งที่ได้รับกลับเป็นคำพูดจากผู้เป็นพ่อว่า...

“แม่น่ะหลอกลูกเล่น ๆ”

ถ้าไม่ใช่เพราะเฮ่ออวี่เก็บอารมณ์ได้ยอดเยี่ยม เขาคงพลั้งปากโวยตรง ๆ ว่า ‘แม่งเอ๊ย!’ ไปแล้ว น่าเสียดายที่เฮ่ออวี่ถูกสั่งสอนมาดีเกินไป การสบถคำหยาบคายเป็นเรื่องต้องห้ามในวัยแปดขวบ กระทั่งคำว่า ‘คนเลว’ ก็ยังไม่อยู่ในพจนานุกรมของเด็กน้อยเลย

แต่ไม่ว่าอย่างไร ด้วยความอุตสาหะนานนับครึ่งปี หลังจากทนทำตัวน่าอับอายต่อหน้าเซี่ยชิงเฉิงอย่างต่อเนื่อง ก็คล้ายกับเฮ่ออวี่จะสร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่สำเร็จไปเรื่องหนึ่ง นั่นคือไม่ว่าเขาจะพยายามมากแค่ไหน ในอีกหกหรือเจ็ดปีข้างหน้า...

ไม่สิ อาจไม่ใช่แค่หกหรือเจ็ดปี ต่อให้เขาแยกจากหมอเซี่ยตอนอายุสิบสี่ จวบจนถึงทุกวันนี้ สำหรับเซี่ยชิงเฉิงแล้ว...

เฮ่ออวี่ก็ยังคงเป็นไอ้ง่งตัวจริงของแท้ที่หายใจทิ้งไปวัน ๆ อยู่ดี

และในวินาทีนี้ เกรงว่าในสายตาของเซี่ยชิงเฉิง ข้าวผัดน่าสังเวชที่เขาถืออยู่จะเป็นหลักฐานอันทรงพลังที่สุดในรอบสี่ปี ซึ่งบ่งบอกว่าเฮ่ออวี่คือไอ้ง่งขั้นสุดที่แม้แต่ข้าวผัดก็ทำไม่ได้

เด็กหนุ่มวางข้าวผัดลง ก่อนถอดผ้ากันเปื้อนให้พี่ใหญ่ตระกูลเซี่ยที่สวมสูทกับใส่รองเท้าหนัง สีหน้าของเขาดูสุขุมและใจเย็น แต่อันที่จริงกลับหดหู่พอประมาณ *ผิดแผนละ ไม่น่าลงมือเข้าครัวเองเลย นี่ฉันจะไม่โดนเซี่ยชิงเฉิงหัวเราะเยาะฟรี ๆ ใช่ไหม*

ละครโรงเล็ก

เฮ่ออวี่ “เหมือนคนเขียนจะสมองบวม”

เซี่ยชิงเฉิง “เพราะอะไรล่ะ”

เฮ่ออวี่ “หมอที่ไหนอายุแค่ยี่สิบเอ็ด”

เซี่ยชิงเฉิง “เป็นพาร์ตไทม์ระหว่างเรียนไง”

เฮ่ออวี่ “แล้วใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมล่ะ”

เซี่ยชิงเฉิง “ก็จ้างส่วนตัวนี่”

เฮ่ออวี่ “งั้นทำไมต้องจ้างคุณด้วยล่ะ”

เซี่ยชิงเฉิง “ฉันหน้าตาดี”

เฮ่ออวี่ “ดีแล้วกินได้ไหม”

เซี่ยชิงเฉิง “ฉันฉลาดด้วย”

เฮ่ออวี่ “แล้วไหงต้องยี่สิบเอ็ด ก็เด็กเกินไปหน่อยมั้ง เดี๋ยวผมคำนวณให้คุณแล้วกัน ต่อให้เรียนหมอหลักสูตรตรีถึงเอกที่ใช้เวลาแปดปี คุณเข้า ป.ตรีก็สิบแปดละ ถ้าเรียนรวดเดียวแปดปี กว่าจะจบก็ยี่สิบหก แถมต้องเข้าฝึกอบรม อินเทิร์นวนตามแผนกต่างๆ ผมคิดว่าครั้งแรกที่คุณมาบ้านผมน่าจะต้องเปลี่ยนเป็นยี่สิบแปดมั้ง พอกล้อมแกล้มรับได้อยู่หรอกว่าสมเหตุสมผล”

เซี่ยชิงเฉิง “เธอไม่ได้อ่านเนื้อเรื่องเหรอ”

เฮ่ออวี่ “อ่านสิ เนื้อหาเป็นเรื่องสมมติล้วนๆ แต่ทำไมไม่สมมติให้สมจริงขึ้นมาอีกนิด”

เซี่ยชิงเฉิง “ก็ได้ ฉันมาบ้านเธอครั้งแรกตอนยี่สิบแปด ส่วนเธอ

แปดขวบ รักษาโรคให้เธอเจ็ดปี ไม่เจอหน้าสี่ปี พอเธอโผล่หน้ามาให้เห็นอีกครั้งก็สิบเก้าละ เธอได้คิดไหมว่าฉันจะอายุเท่าไหร่"

เฮ่ออวี่ "สามสิบเก้าสินะ ก็โอเค ผมรับได้"

เซี่ยชิงเฉิง "ให้เนื้อเรื่องดำเนินต่อไปอีกหน่อย ลองนับเวลามั่วๆนะยกตัวอย่างว่าสิบปีแล้วกัน เธอว่าฉันจะอายุเท่าไหร่"

เฮ่ออวี่ "สี่สิบเก้า...ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ถึงยังไงผมก็ไม่ชอบคุณอยู่ดี ผมเป็นชายแท้"

เซี่ยชิงเฉิง "บังเอิญว่าฉันก็เหมือนกัน @จิ้นเจียงอาณาจักรวรรณกรรม เปิดหมวดวายวัยกลางคนควบวัยชราสำหรับพวกปกปิดรสนิยมทางเพศทีเฮ่ออวี่อยากเขียน"

เฮ่ออวี่ "บอกแล้วไงว่าผมไม่ใช่เกย์ เกย์น่ะมันน่าขำ น่ารังเกียจกัน ทั้งนั้น ผมเป็นชายแท้ แท้ทั้งแท่งเลย"

เซี่ยชิงเฉิง "@จิ้นเจียงอาณาจักรวรรณกรรม เปิดหมวดวายวัยกลางคนควบวัยชราสำหรับพวกชายแท้หน่อย"

เฮ่ออวี่ "..."

เซี่ยเสวี่ย "ทุกคนไม่ต้องสนผีบ้าที่ปกปิดรสนิยมทางเพศคู่นี้นะคะ... แอร๊ย หนูไม่ได้ว่าพี่น้า เอ่อ...ไงก็เถอะ ขอให้ทุกคนมีความสุขในวันแห่งความรักนะคะ!!!"

ตอนได้พบกันอีกครั้ง ผมก็หลุบตามองเขา

เสียงข้าวผัดกับน้ำมันดังฉ่า ๆ ออกมาห้องครัวเล็กแคบ ส่วนเฮ่ออวี่และเซี่ยเสวี่ยก็นั่งอยู่ข้างโต๊ะเล็กที่เหนียวเหนอะเล็กน้อย

เซี่ยเสวี่ยกำจัดเมฆหมอกแห่งความทุกข์ออกไปได้ในพริบตา เธอกำลังยิ้มอย่างมีความสุขระหว่างรอพี่ชายทำอาหารมาให้

เฮ่ออวี่เองก็ยิ้มกลบเกลื่อนทั้งที่ในใจกลอกตามองบนอยู่

พอประตูบานเลื่อนของห้องครัวที่มีโปสเตอร์แปะอยู่เปิดออก สิ่งที่โชยเตะจมูกเป็นอันดับแรกคือกลิ่นหอมจากข้าวอันแสนจะคุ้นเคย จากนั้นเซี่ยชิงเฉิงก็ก้าวออกมา เขาถอดผ้ากันเปื้อน ด้านในยังคงเป็นเสื้อเชิ้ตเข้ารูปกับกางเกงสแล็กเรียบกริบ แม้เซี่ยชิงเฉิงจะมีนิสัยเย็นชา แต่กลับเป็นพี่ชายที่ดีคนหนึ่ง เพราะพ่อแม่ด่วนจากไปเร็ว เขาที่เป็นหัวหน้าครอบครัวดูแลน้องมาตั้งแต่ยังเด็ก ฝีมือการทำอาหารถึงดีพอตัว

ตอนเห็นพี่ชายซึ่งถลกแขนเสื้อขึ้นครึ่งหนึ่งวางอาหารลงบนโต๊ะซอมซ่อขนาดเล็ก เซี่ยเสวี่ยก็ร้องว้าว กระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริง แล้วช่วยผู้เป็นพี่ชายจัดจานกับช้อนส้อม

“หอมจังเลย พี่คะ พี่อย่างหล่อเลย หล่อสุด ๆ! หนูรักพี่ รักพี่ม้ากมาก เร็วเข้าค่ะ! หนูหิวจะตายอยู่แล้ว!”

เซี่ยชิงเฉิงตีหน้าขรึม “เด็กผู้หญิงห้ามพูดจาแบบนี้ ใช้ไม่ได้ ไปล้างมือก่อนไป”

และหันมาบอกเฮ่ออวี่อีกคน “เธอเองก็ด้วย”

เฮ่ออวี่ไม่ได้กินข้าวผัดอย่างนี้มานานมากแล้ว

ข้าวผัดของเซี่ยชิงเฉิงมีสีเหลืองทองดูนุ่มฟู ข้าวแต่ละเมล็ดเรียงตัวกันชัดเจน...สมัยยังเป็นเด็ก เฮ่ออวี่เคยเฝ้าดูเซี่ยชิงเฉิงผัดอาหารจานหลักที่คนเป็นน้องสาวชอบที่สุดอยู่ข้างเตา เขารู้ว่าข้าวผัดที่ดีต้องใช้ข้าวค้างคืน ต้องไม่แห้งและต้องไม่แฉะจนเกินไป ก่อนจะเทข้าวลงในกระทะต้องคลุกเคล้าในชามใหญ่ที่ตีไข่เตรียมไว้เสียก่อน เพื่อให้ข้าวทุกเมล็ดเคลือบด้วยสีทองอร่ามอย่างทั่วถึง

รอจนน้ำมันเดือดจัดก็ตอกไข่ไก่อีกสองฟองทันที ขยี้และตีให้เข้ากัน เสร็จสรรพก็ตักขึ้นอย่างรวดเร็ว จากนั้นค่อยเติมน้ำมันหมู แล้วเทข้าวที่เต็มไปด้วยไข่ลงไปในกระทะก้นแบน ผัดให้เข้ากับเครื่องปรุงอื่นๆ ด้วยความร้อนสูง

แต่ความจริงนี่ไม่ใช่ข้าวผัดหยางโจวสูตรต้นตำรับ เซี่ยชิงเฉิงปรับเปลี่ยนตามความชอบของเซี่ยเสวี่ย เขาไม่เคยใส่ถั่วลันเตา แต่ก็ไม่ได้ทำให้เมนูนี้อร่อยน้อยลงเลย ข้าวผัดที่ขึ้นไอร้อนทั้งสามจานต่างเป็นเมล็ดข้าวสีเหลืองทอง ดูเป็นมันวาววับภายใต้แสงไฟ แฮมที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ แทรกอยู่ในนั้น ซ้ำยังมีกุ้งเนื้อนุ่มเด้ง ด้านบนโรยต้นหอมสีเขียวอ่อนไว้ ทั้งสีทั้งรสชาติล้วนดึงดูดสายตามาก

เฮ่ออวี่กินข้าวอยู่ก็จริง แต่กลับดีดลูกคิดอยู่ในใจ

ที่จริงเขากินอาหารไม่ค่อยรู้รส เซี่ยเสวี่ยที่นั่งประจำโต๊ะอาหารพูดคุยและหัวเราะอยู่ตลอดเวลา แต่เนื่องจากเซี่ยชิงเฉิงมาหา เสียงหัวเราะส่วนใหญ่ของหญิงสาวจึงมอบให้กับพี่ชายตัวเอง สองพี่น้องพูดคุยกันสบายๆ เป็นธรรมชาติ ตรงข้ามกับเฮ่ออวี่ที่ห่างหายไปนาน จึงไม่สามารถเข้าร่วมวงสนทนาได้ ในที่สุดก็กลายเป็นแค่ตัวประกอบสำหรับเซี่ยเสวี่ยกับเซี่ยชิงเฉิงไปโดยปริยาย

ตัวประกอบไม่พอใจสุดขีด เขาต้องหาวิธีไล่เซี่ยชิงเฉิงไปให้พ้นทาง

“เอาอีกไหม”

ระหว่างตกอยู่ในภวังค์ ข้าวผัดหอมฉุยก็โดนเขากลืนลงท้องจนเห็นก้นจาน เฮ่ออวี่ดึงสติกลับคืนมา ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพกับเซี่ยชิงเฉิงที่มองมาทางเขา “ไม่เป็นไรครับ”

“พี่คะ หนูอยากกินอีก พี่ทำเพิ่มให้หนูหน่อยสิ!”

พอเซี่ยชิงเฉิงถือจานของเซี่ยเสวี่ยเดินจากไป หญิงสาวก็กัดตะเกียบพลางพูดกับเฮ่ออวี่ “พี่ฉันทำอร่อยกว่านายตั้งเยอะ อร่อยเว่อร์มาก นายไม่กินอีกจานเหรอ”

เฮ่ออวี่ปากยิ้มแต่ตาไม่ยิ้ม “ปล่อยให้เธอทำร้ายตาชั่งคนเดียวก็พอแล้ว ฉันไม่สร้างปัญหาเพิ่มหรอก”

“นี่! นายเป็นแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน! นายเกลียดฉันงั้นเหรอ!”

“ก็เธอเหยียดที่ฉันทำข้าวผัดไม่อร่อยเท่าเขาก่อนนี่นา”

ตอนพวกเขาเปิดศึกใส่กัน เสียงเซี่ยชิงเฉิงก็ดังมาจากห้องครัว “เซี่ยเสวี่ย เธอวางถังน้ำไว้ที่นี่ทำไม”

“อ๋อ” หญิงสาวสงบศึกกับเฮ่ออวี่ทันควัน ทำเหมือนคนที่เพิ่งหัวเราะคิกคักกับเขาไม่ใช่เธออย่างไรอย่างนั้น เซี่ยเสวี่ยนั่งหลังตรงแหน็วพร้อมตอบว่า “ทางมหา'ลัยแจ้งว่าพรุ่งนี้จะปิดน้ำน่ะค่ะ หนูเลยรองน้ำตุนเอาไว้ แต่ห้องครัวดันเล็กเกินไป จะยกไปวางที่อื่นก็เกะกะ ได้แต่วางบนตู้ลิ้นชักแก้ขัดก่อน”

“วางซะสูงขนาดนี้เลยเหรอ ขืนเปิดประตูไม่ระวังแล้วหล่นลงมาจะทำไง”

คนที่มบอกปัด “โอ๊ย พี่คะ ไม่ต้องมายุ่งเลย ไม่เป็นไรหรอก”

คนพูดไม่ได้คิดอะไร แต่คนฟังกลับเก็บไปคิด พอคนชอบดึงผมเปียสาวที่ตัวเองหมายปองอย่างเฮ่ออวี่ได้ยินบทสนทนาของสองพี่น้อง ดวงตาอัลมอนด์ที่ดูบริสุทธิ์งดงามก็เหลือบมองห้องครัวแวบหนึ่ง ในใจพลันผุดแผนต่ำช้าเกินบรรยายขึ้นมา...

เมื่อทั้งสามกินข้าวเย็นเรียบร้อย ด้วยความที่เซี่ยชิงเฉิงไม่ชอบเก็บกวาด เฮ่ออวี่ที่เปลือกนอกดูเป็นเด็กหนุ่มสุภาพ น่าเชื่อถือและสมบูรณ์แบบจึงขันอาสาขอล้างจานและขัดกระทะเอง

“อยากให้ช่วยไหม” เซี่ยเสวี่ยถาม

“ถ้ามีอะไรให้ช่วยแล้วจะเรียกนะ” เฮ่ออวี่ตอบกลับด้วยรอยยิ้มที่เหมือนไม่ยิ้ม เขาหมุนตัวก้าวไปยังห้องครัว ทั้งยังปิดประตูด้วย

รอยยิ้มหายวับไปทันทีที่ประตูปิด

เฮ่ออวี่เริ่มสังเกตมุมมุมหนึ่งอย่างถี่ถ้วน อันดับแรกสุด เขาทำการย้ายถังน้ำบนตู้ลิ้นชักไปตั้งไว้ตรงจุดที่หากประตูเปิดก็จะชนมันได้พอดิบพอดี

หลังจากนั้นก็หาดรายร์เป่าผมของเซี่ยเสวี่ยที่อยู่ในชั้นสองของตู้ลิ้นชักห้าชั้นอย่างใจเย็น ก่อนวางมันลงไปในอ่างล้างจาน แล้วเปิดน้ำราดโดยตาไม่กะพริบ

ซ่า

ดรายร์เป่าผมราคาแพงที่เซี่ยเสวี่ยเจียดเงินเดือนครึ่งหนึ่งมาซื้อถูกทำให้กลายเป็นเศษขยะดูดีแต่ใช้การไม่ได้ด้วยน้ำมือของคุณชายเฮ่อผู้ที่หญิงสาวไม่เคยนึกระแวงเลย

เยี่ยมยอด

เฮ่ออวี่ค่อย ๆ เช็ดดรายร์เป่าผมให้แห้งสนิทอย่างสบายอารมณ์ สุดท้ายก็ยัดใส่ลิ้นชักตามเดิม

เตรียมการเบื้องต้นเรียบร้อย

เขามองหญิงสาวที่กำลังพูดจาหยอกล้อกับเซี่ยชิงเฉิงผ่านรอยแง้มของประตูนิ่ง ๆ แวบหนึ่ง ก่อนหันกลับมาถลกแขนเสื้อเชิ้ตสีขาวขึ้น บิดเปิดก๊อกน้ำด้วยอาการสงบนิ่ง แล้วเริ่มเทน้ำยาล้างจาน ลงมือล้างจานกับตะเกียบสักที

ท่าทางแบบนี้ ดูอย่างไรก็เป็นคนดีที่สุดในโลก! เด็กหนุ่มแสนดีที่เพียบพร้อมทั้งห้าประการ[1]!

ทว่าคงเป็นเพราะทำเรื่องชั่วไว้เยอะจึงต้องได้รับผลกรรม

เฮ่ออวี่ตระเตรียมทั้งหมดอย่างรอบคอบสมบูรณ์แบบ เขาสะบัดมือเพื่อไล่หยดน้ำออก พลางรอให้นางเอกเข้ามาเผชิญกับ ‘เหตุบังเอิญ’ ที่ตัวเองวางแผนเอาไว้ จู่ ๆ เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากนอกห้องครัว เฮ่ออวี่หันขวับพลันเห็นเงาของชายร่างสูงโปร่งสะท้อนอยู่บนกระจกฝ้า

---

[1] ประกอบด้วย เรียนดี ความคิดดี การงานดี วินัยดี และภาพลักษณ์ดี

ดวงตาทรงอัลมอนด์ของเฮ่ออวี่เบิกโพลง ไม่ทันร้องห้ามก็ได้ยินเซี่ยชิงเฉิงเอ่ยจากข้างนอกว่า “เฮ่ออวี่ ฉันจะเข้าไปล้างมือ”

“เดี๋ยว...”

เอ่ยออกไปได้แค่ครึ่งคำ เสียงที่เปรียบได้กับแผ่นดินไหวก็ดังก้องกระแทกหู ถังน้ำที่เฮ่ออวี่จงใจวางแบบหมิ่นเหม่บนตู้ลิ้นชักแกว่งไหวไปมาเป็นวงกลม จากนั้น...

โครม!

ถังปริ่มน้ำที่ควรตกใส่หัวเซี่ยเสวี่ยตามแผนการของเฮ่ออวี่ กลับราดรดใบหน้าหล่อเหลาของเซี่ยชิงเฉิงจนเปียกโชกไปทั้งศีรษะ

เชี่ย!

แม่งไม่เสียเปล่าสักหยด!

เฮ่ออวี่ “...”

เซี่ยชิงเฉิง “...”

น้ำกระเซ็นเปรอะเต็มห้อง ถังน้ำซึ่งทำภารกิจเสร็จสิ้นกลิ้งขลุก ๆ อยู่ข้างตัวเซี่ยชิงเฉิงที่ชุ่มโชกตั้งแต่หัวจรดเท้า สุดท้ายก็กลิ้งช้า ๆ อย่างกับคนแก่ที่ทอดน่องเอื่อยเฉื่อยไปยังห้องนั่งเล่น ก่อนจะหยุดลงอย่างพึงพอใจอยู่หน้ารองเท้าแตะของเซี่ยเสวี่ยที่ได้ยินเสียงเลยรีบปรี่มาดูด้วยความตื่นตระหนก

เซี่ยเสวี่ยซึ่งเห็นทุกเหตุการณ์เต็มสองตาจากด้านนอกตกใจจนตัวสั่นพั่บ ๆ

ตายละ...

แม่จ๋าแย่แล้ว จบสิ้นแล้ว ไม่รอดแล้ว!

หญิงสาวมองพี่ชายที่เนื้อตัวเปียกซ่กค่อย ๆ หันศีรษะมาหาเธอพอใบหน้าที่ขาวจัดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรเจอกับการชะล้างด้วยน้ำทิพย์จากสรวงสวรรค์ถังใหญ่ ยิ่งขับให้ผิวขาวราวกับหยก คิ้วกับดวงตาก็คมเข้มมากกว่าเดิม ปอยผมที่เปียกชื้นจนลู่แนบหน้าผากมีหยาดน้ำหล่นลงมาหยดน้ำไหลผ่านคิ้วก่อนเข้าไปในดวงตาที่เบิกกว้างด้วยความไม่อยากจะเชื่อชั่วขณะที่ชายหนุ่มเผลอหลับตาตามสัญชาตญาณ เขาก็ตั้งสติได้

“เซี่ยเสวี่ย!”

หญิงสาวสะดุ้งโหยง หวาดกลัวจนตัวหดเหลือกระจิ๋วเดียว

เซี่ยชิงเฉิงสะบัดเส้นผมปรกหน้าผากที่ชุ่มน้ำ พร้อมตวาดด้วยความฉุนเฉียวสุดกลั้น “บอกแต่แรกแล้วไงว่าอย่าวางถังน้ำบนตู้ลิ้นชัก!”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษ!” เซี่ยเสวี่ยวิ่งตัวสั่นงันงกเข้ามา ทั้งถือไม้ถูพื้นทั้งหยิบทิชชู เดี๋ยวก็ยื่นทิชชูให้พี่ชาย เดี๋ยวก็เร่งหาดรายร์เป่าผมจากลิ้นชัก “พี่คะ หนูคิดไม่ถึงเหมือนกันว่ามันจะตกลงมาได้...เมื่อกี้เพิ่งเดินเข้าเดินออกกันก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่...พี่เป่าผมก่อนนะ จะได้ไม่เป็นหวัด”

เฮ่ออวี่ผู้ยืนอยู่ข้างหลังกะพริบดวงตาทรงอัลมอนด์ที่ดูอ่อนโยนด้วยความร้อนตัว

เซี่ยเสวี่ยจูงพี่ชายมายังห้องนั่งเล่น มือก็ฉวยดรายร์เป่าผมที่เฮ่ออวี่ราดน้ำใส่จนกลายเป็นเศษเหล็กออกมาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว หญิงสาวเสียบปลั๊กแล้วกดสวิตช์

นิ่งสนิท

“เอ๊ะ?”

กดอีกครั้ง

ก็ยังคงนิ่งสนิท

“...”

กดซ้ำ ๆ เลยแล้วกัน

“...พี่คะ” เซี่ยเสวี่ยมองใบหน้าที่อึมครึมทะลุขีดจำกัดของพี่ชายแล้วรู้สึกคล้ายตัวเองใกล้ขาดใจตาย เธอเอ่ยเสียงสั่นเครือ “ดะ...ดูท่าว่าดรายร์จะเจ๊ง...”

เซี่ยชิงเฉิงตวัดดวงตาดอกท้อเย็นเยียบมองน้องสาว “นี่น่ะเหรอดรายร์เป่าผมที่เธอบอกพี่ว่าซื้อมาสี่พันหยวน”

เซี่ยเสวี่ยแทบจะทรุดลงไปนั่งคุกเข่า

ไหงถึงซวยบัดซบขนาดนี้!

เดิมทีเซี่ยชิงเฉิงไม่เข้าใจว่าทำไมน้องสาวจะต้องซื้อดรายร์เป่าผมที่ราคาแพงกว่าโทรทัศน์ธรรมดา ๆ ตอนนั้นเขาก็ดุเซี่ยเสวี่ยเสียเละเทะ แต่เห็นแก่ที่เธอเพียรอธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าดรายร์เป่าผมดังกล่าวนั้นเลิศหรู

แค่ไหน บำรุงผมได้ดีเพียงใด สำคัญที่สุดก็คือคุณภาพยอดเยี่ยมแข็งแรงทนทาน ใช้เป็นยี่สิบปีก็ไม่พัง

“หนูสาบานว่าจะใช้ดรายร์เครื่องนี้ไปยี่สิบปี! ไม่งั้นพี่ก็ตัดหัวหนูเซ่นค่าโง่ได้เลยค่ะ!”

คำพูดในเวลานั้นยังดังก้องอยู่ในหู ทำให้พอเจอเข้ากับแววตาเย็นเยียบของเซี่ยชิงเฉิง เซี่ยเสวี่ยจึงได้แต่รู้สึกเสียววาบที่คอ เธอเผลอผงะถอยไปหนึ่งก้าว แล้วยกมือกุมคอที่เกลี้ยงเกลาของตัวเอง

วินาทีที่ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร พอหางตาเหลือบเห็นเฮ่ออวี่ที่เช็ดมือจนแห้ง และเดินออกจากห้องครัวแบบพวกใจหมาหน้ามนุษย์ เซี่ยเสวี่ยก็ปิ๊งไอเดีย เธอรู้สึกราวกับเจอพ่อพระมาโปรด หญิงสาวลนลานพุ่งไปดักหน้าเฮ่ออวี่ทั้งน้ำตา พลางร้องโวยวาย “เฮ่ออวี่! นายช่วยฉันหน่อยได้ไหม ดรายร์เป่าผมฉันพัง! ใครจะไปรู้ว่าดวงกุดเบอร์นี้! ในหอนายมีเสื้อผ้าเปลี่ยนหรือเปล่า ดรายร์เป่าผมล่ะ พาพี่ชายฉันไปเปลี่ยนชุดได้ไหม จารย์ขอบใจหนูมากนะลูก!”

“...”

เขาจึงต้องแสร้งทำตัวเป็นคนมีมารยาทต่อหน้าพี่ชายเธออีกครั้ง

เฮ่ออวี่คลี่ยิ้ม ยอมตามน้ำแต่โดยดี “อาจารย์เซี่ยก็เกรงใจกันเกินไปแล้ว”

เขาเบนสายตามาทางเซี่ยชิงเฉิง

อีกฝ่ายเอนหลังพิงพนักโซฟา หยาดน้ำยังคงหยดลงมาจากปลายคางคมสัน เสื้อเชิ้ตลำลองสีเทาโชกน้ำ ตัวผ้าแนบติดผิวเนื้อ จนเห็นเค้าโครงแผ่นอกและช่วงเอวที่ผอมบางของเจ้าตัวได้รำไร...จังหวะนั้นเองที่เซี่ยชิงเฉิงเอียงศีรษะ เขาเหลือบตามองเซี่ยเสวี่ย ทั้งยังเม้มริมฝีปากบางเล็กน้อย ชายหนุ่มจ้องเธอด้วยใบหน้าถมึงทึง คล้ายเตรียมการุณยฆาตน้องสาวตัวเวรเพื่อผดุงความยุติธรรม

เฮ่ออวี่เห็นเซี่ยชิงเฉิงแล้วก็ปวดหัวตงิด ๆ

ตามแผนเดิมของเขา สุดท้ายคนที่เปียกเป็นลูกหมาตกน้ำจนจำต้องขอกลับไปเป่าผมที่หอเขาอย่างไม่มีทางเลือกควรเป็นเซี่ยเสวี่ย

จับพลัดจับผลูกลายเป็นเซี่ยชิงเฉิงได้ไงเนี่ย

เขาเป็นชายแท้ทั้งแท่ง แถมเกลียดหมอ เฮ่ออวี่ไม่ยินดีต้อนรับคนแก่แบบเซี่ยชิงเฉิงเข้าห้องนอนจากใจ

แต่ไม่มีทางเลือกนี่นา เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เซี่ยชิงเฉิงตกหลุมพรางของเขาจนดูไม่จืด เซี่ยเสวี่ยเองก็ออกปากขอความช่วยเหลือ เฮ่ออวี่เลยทำได้เพียงถอนหายใจเบาๆ พลางก้าวไปหยุดตรงหน้าเซี่ยชิงเฉิง และเอ่ยกับคุณหมอผู้นั่งตีหน้าเหี้ยมบนโซฟา

“คุณเปียกหมดแล้ว อย่ามัวแต่ถลึงตามองใครเลยครับหมอเซี่ย กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากับผมโอเคไหม หอผมไม่ไกลจากที่นี่เท่าไหร่ สักสิบนาทีก็ถึง ไปเถอะครับ”

หอพักชายของคณะนิเทศศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยฮู่โจวเป็นห้องสี่คน ตอนเฮ่ออวี่พาเซี่ยชิงเฉิงกลับห้องนั้นตรงกับช่วงอาหารเย็น พวกรูมเมตต่างพากันออกไปกินข้าวกันหมด จึงไม่มีใครอยู่ในห้องเลยสักคน

“สวมชุดนี้แล้วกัน” เฮ่ออวี่หยิบเสื้อกับกางเกงแห้งสะอาดออกมาจากตู้เสื้อผ้า จากนั้นค่อยส่งให้เซี่ยชิงเฉิง

อีกฝ่ายแสดงสีหน้ารังเกียจ “เสื้อยืดที่ใส่เล่นกีฬาอันนั้นเหรอ”

“ทำไมครับ”

อะไรคือทำไม เสื้อแบบนี้มีแต่เด็กผู้ชายที่ยังเรียนหนังสืออยู่เท่านั้นที่ใช้ สมัยที่เขาสวมเสื้อผ้าแนวนี้น่ะเหรอ นั่นเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีหรือไม่ก็ยี่สิบปีก่อนเข้าไปแล้ว เซี่ยชิงเฉิงยังนึกไม่ค่อยออกด้วยซ้ำว่าเมื่อก่อนตัวเองใส่ชุดแบบนี้แล้วดูเป็นอย่างไร เพราะงั้นไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้ก็ต้องไม่เหมาะกับเขาแน่นอน

“เอาเสื้อเชิ้ตมาให้ฉัน”

“ชิ ขอโทษทีนะหมอเซี่ย คุณเลือกไม่ได้หรอก” เฮ่ออวี่ระบายยิ้มเพราะตอนนี้เซี่ยเสวี่ยไม่ได้อยู่ตรงนี้ เขาก็ไม่จำเป็นต้องแสดงละครแล้ว

รอยยิ้มของเด็กหนุ่มพลันดูเหลาะแหละทำไปงั้นๆ ให้ความรู้สึกบางเบาดุจผ้ากอซสักแผ่น นัยน์ตาเขามืดหม่น หาความจริงใจไม่ได้เลยสักนิด

ท่าทีที่มีต่อเซี่ยชิงเฉิงก็ไม่ได้เกรงอกเกรงใจกันอีกต่อไป “ที่ห้องผมก็มีแต่เสื้อตัวนี้ที่ไซซ์พอ ๆ กับคุณ เสื้อเชิ้ตผมมันใหญ่ไป”

เซี่ยชิงเฉิงช้อนตาขึ้น สายตาคมกริบนั้นมองผ่านเรือนผมชื้นน้ำที่ปรกหน้าผาก ก่อนหยุดอยู่ที่ใบหน้าของเฮ่ออวี่

หลังเฮ่ออวี่ถอดหน้ากากที่เรียกว่ามารยาทออกไป รอยยิ้มหยอกล้อบนมุมปากก็ยิ่งกดลึกอย่างเห็นได้ชัด เขาสบตากับเซี่ยชิงเฉิงพลางเลิกคิ้วขึ้น “ไม่ใส่เหรอ ถ้าไม่ใส่คุณก็ต้องโป๊ออกไปนะ”

“…”

เซี่ยชิงเฉิงฉุนเฉียวคว้าเสื้อตัวดังกล่าวมาจากมือเขา แล้วทำหน้าบูดเดินเข้าห้องน้ำไป

เฮ่ออวี่ที่ยืนรอเซี่ยชิงเฉิงเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่นอกห้องน้ำพลันสัมผัสได้ว่าเรื่องนี้ออกจะคุ้นตาชอบกล...

เขาพูดกับชายที่อยู่อีกฟากของประตูกระจกฝ้า “จริงสิ หมอเซี่ยจู่ ๆ ผมก็นึกถึงเรื่องสมัยก่อนขึ้นมาได้”

“คุณยังจำตอนที่ผมไปหอพักในมหาลัยของคุณปีนั้น...”

“จำไม่ได้ ไสหัวไปเลย”

เฮ่ออวี่ยกยิ้ม เขายังพูดไม่ทันจบ เซี่ยชิงเฉิงก็ชิงปฏิเสธตัดหน้าซะงั้น นี่มันต่างอะไรกับการยอมรับเอาดื้อ ๆ กันล่ะ

เซี่ยชิงเฉิงก็เหมือนกับเฮ่ออวี่ ยังจดจำความบาดหมางในอดีตได้ขึ้นใจ

ทำผิดมีผู้ร้าย มีหนี้ก็ต้องจ่ายคืน แม้แต่เสื้อผ้าก็เป็นสิ่งที่เฮ่ออวี่ใช้ชำระแค้นเซี่ยชิงเฉิงหลังผ่านมานานหลายปี

คิดไปคิดมาก็สะใจอยู่นิด ๆ ความรู้สึกที่ได้เอาคืนหลังผ่านไปตั้งหลายปีคงเป็นประมาณนี้สินะ

“งั้นคุณก็เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ไวหน่อย” พอเซี่ยเสวี่ยไม่อยู่ หางที่เฮ่ออวี่ซุกเอาไว้ก็เกือบโผล่ออกมาโชว์ต่อหน้าเซี่ยชิงเฉิง เขายิ้มพลางกอดอกพิงอยู่แถว ๆ ประตูห้องน้ำ สุ้มเสียงแทบจะแสดงให้เห็นถึงนิสัยร้าย ๆ ที่ยากเกินควบคุม นิ้วชี้เคาะกระจกฝ้าขาว “เปลี่ยนเสร็จแล้วเรายังต้องกลับไปหาน้องสาวคุณอีก”

ไม่กี่นาทีถัดมา เซี่ยชิงเฉิงก็เปิดประตูด้วยความเดือดดาล บานประตูกระแทกใส่เฮ่ออวี่เข้าเต็มเปา ทำเอาหวิดล้มฟาดพื้น

เร็วจนเฮ่ออวี่หลบไม่ทัน เขาแค่นเสียงร้องโอ๊ย ทั้งยังงอตัวกุมจมูกแน่น

เซี่ยชิงเฉิงมองอย่างเฉยเมย “ทำไมถึงอยู่ใกล้ขนาดนี้”

เฮ่ออวี่เจ็บเจียนตาย ทนทำตัวปลอมเปลือกไม่ไหวอีกต่อไป “...เซี่ยชิงเฉิง ช่วยพูดให้ดี ๆ ทีได้ไหม คุณเป็นคนเปิดประตูกระแทกผมนะ”

พอหัวร้อน เขาก็จะเรียกชื่อเต็มของเซี่ยชิงเฉิงตรง ๆ

อีกฝ่ายอึ้งงันไปเล็กน้อย “ไปหาน้ำแข็งมาประคบซะ”

“จะให้ไปหาน้ำแข็งมาจากไหน” เฮ่ออวี่ปล่อยมือออกจากดั้งจมูกแดงก่ำ แล้วนวดมันไปเรื่อย เขาพยายามกดข่มอารมณ์โกรธ แต่ก็อดตอกกลับไปไม่ได้ “ผมว่าคุณนั่นแหละที่เย็นอย่างกับน้ำแข็ง เอามือคุณมาประคบแทนก็สิ้นเรื่อง”

เซี่ยชิงเฉิงจินตนาการภาพตามคำพูดนั้นสักพัก ก่อนแสดงความคิดเห็นแบบสั้นกระชับด้วยใบหน้าเย็นชา “มันเกย์เกินไป ฉันเกลียดพวกรักร่วมเพศ”

ขณะกล่าวก็ดันแผ่นอกของอีกฝ่ายให้พ้นทาง เขาเดินอ้อมเข้าไปหยุดอยู่กลางห้อง จากนั้นค่อยเหลียวซ้ายแลขวา

เฮ่ออวี่ก็จนคำพูดเพราะอีกฝ่าย “ว่าไงนะ ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น คุณเกลียดพวกรักร่วมเพศงั้นเหรอ ผมเกลียดยิ่งกว่าคุณซะอีก...”

“ดรายร์เป่าผมล่ะ” เซี่ยชิงเฉิงไม่มีความจำเป็นต้องอนุญาตให้อีกฝ่ายอธิบายอะไร เขาคร้านที่จะฟัง

“...บนเก้าอี้”

เซี่ยชิงเฉิงเสียบปลั๊กและเป่าผมให้แห้ง เฮ่ออวี่ที่ยืนตรงระเบียงยังหงุดหงิดพอประมาณ เขาจ้องอีกฝ่ายเป่าผมจากไกล ๆ ไม่รู้เลยจริง ๆ ว่าทำไมคนแบบนี้ถึงเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเซี่ยเสวี่ยไปได้

เซี่ยเสวี่ยเห็นพี่ชายตัวเองเป็นเหมือนฮีโรกู้โลก เลื่อมใสศรัทธาอย่างกับอะไรดี

เฮ่ออวี่ไม่เข้าใจว่าเซี่ยชิงเฉิงน่าเลื่อมใสศรัทธาตรงไหนกันแน่

ดูอย่างไรก็เป็นแค่ชายแก่คนหนึ่งเท่านั้น

แต่มองไปมองมา เฮ่ออวี่ก็เริ่มฟุ้งซ่าน

เด็กหนุ่มจำได้ เมื่อก่อนในสายตาของเขา เซี่ยชิงเฉิงถือเป็นฝันร้ายวัยเด็ก เฮ่ออวี่มักจะหวาดกลัวอีกฝ่ายบ่อย ๆ แต่เขาก็ต้องไปพบเซี่ยชิงเฉิง ต้องทำตัวอับอายขายขี้หน้า รวมถึงสูญสิ้นความเป็นตัวของตัวเองต่อหน้าเซี่ยชิงเฉิงอยู่ดี ผู้ชายคนนี้เคยเห็นเขาตอนคลุ้มคลั่งมาแล้ว และเฮ่ออวี่เองก็เคยดิ้นรนประหนึ่งเสียสติระหว่างถูกพันธนาการ พร้อมขู่คำรามดุจสัตว์ป่าดุร้ายที่โดนกักขังใส่อีกฝ่าย สายตาที่เซี่ยชิงเฉิงใช้จดจ้องเฮ่ออวี่ในเวลานั้นราบเรียบปราศจากริ้วอารมณ์ ตอนเดินอยู่ภายใต้แสงจากโคมไฟผ่าตัด เฮ่ออวี่ได้กลิ่นยาฆ่าเชื้อเย็นเยียบ สุดท้ายอีกฝ่ายก็ใช้เข็มฉีดยาแทงเข้าผิวหนัง...

ตอนนั้นเขารู้สึกว่าเซี่ยชิงเฉิงตัวสูงมาก

และเย็นชามากเช่นกัน

แข็งแกร่งทรงพลัง ไม่สามารถต้านทาน เปรียบได้กับเมฆหมอกมืดหม่นที่ปกคลุมทั่วตัวเขา เสมือนว่าเฮ่ออวี่ไม่อาจหลีกหนีไปจากฝันร้ายนี้ได้ชั่วชีวิต

แต่คาดไม่ถึงเลยว่าบอกลากันแค่ไม่กี่ปี ฝ่ายไหนมองด้วยความเคารพ ฝ่ายไหนมองด้วยความดูแคลน ทุกอย่างต่างพลิกกลับตาลปัตรไปหมดแล้ว

เฮ่ออวี่หลุบตาจ้องเซี่ยชิงเฉิง...

อย่างไรกันนะ

เมื่อมองดูอีกครั้ง ก็คลับคล้ายกับว่าอีกฝ่ายจะไม่น่ากลัวเหมือนแต่ก่อนแล้ว

อาจเพราะใครหลายคนยังหลงเหลือภาพจำที่ดูหลอกตาบางอย่างในวัยเยาว์ โดยภาพจำเหล่านั้นเกิดจากสมองที่บ่มเพาะผ่านการตกตะกอนของกาลเวลา ซึ่งมันไม่ใช่ความจริงเลย ยกตัวอย่างเช่น ละครที่เคยดูสมัยยังเด็ก ตอนนั้นมักจะคิดว่ามันยืดยาวเป็นที่สุด แต่พอย้อนกลับมาดูกลับพบว่ามีแค่ยี่สิบตอนเท่านั้นเอง อีกสักหนึ่งตัวอย่างนั่นคือสุนัขต้อนแกะที่เคยกลัวตอนเป็นเด็ก เอาแต่นึกว่ามันสูงใหญ่ยิ่งกว่าม้าไซซ์ยักษ์ ทว่า

เมื่อได้ดูภาพเก่า ๆ อีกหน ก็พบว่ามันยังสูงไม่ถึงเข่าของพวกผู้ใหญ่เลย

ความรู้สึกที่เขามีต่อเซี่ยชิงเฉิงคงมีที่มาจากความคลาดเคลื่อนเชิงจิตวิทยาแบบนี้นี่เอง

สายตาของเฮ่ออวี่หยุดนิ่งอยู่ที่อีกฝ่ายนานมาก นานจนเซี่ยชิงเฉิงสังเกตเห็น

เซี่ยชิงเฉิงหันมาจ้องเขาอย่างเย็นชา "มองอะไร"

เฮ่ออวี่นิ่งงันเสี้ยววินาที "มองว่าเสื้อผมพอดีตัวคุณหรือเปล่า"

"..."

"ใหญ่จริง ๆ นั่นแหละ" เฮ่ออวี่เอ่ย "เซี่ยชิงเฉิง ผมจำได้ว่าเมื่อก่อนคุณสูงมาก"

อีกฝ่ายตอบเสียงแข็ง "ฉันคิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้ความสูงเพื่ออวดเบ่งหรือโชว์พาวนะ"

จากนั้นเขาก็กลับไปยุ่งอยู่กับการเป่าผมของตัวเองต่อ เพียงแค่ใบหน้าก่อนจะเบือนหนีกลับบูดบึ้งอยู่บ้าง

เฮ่ออวี่พลันตระหนักได้ในนาทีนั้นว่า ที่แท้ฝันร้ายสมัยเด็กก็เป็นเพียงผู้ชายธรรมดา ๆ อีกฝ่ายถึงขั้นผอมไปหน่อยด้วยซ้ำ ขนาดสวมเสื้อยืดสีขาวของเขายังดูใหญ่เกินตัว คอเสื้อเว้าลึกจนเห็นผิวที่ขาวจัดราวกับธารน้ำไหลลงจากภูเขาหิมะ แล้วลอบหลบอยู่ใต้เงาของเสื้อผ้า

แปลกชะมัด ทำไมตอนนั้นถึงกลัวเซี่ยชิงเฉิงจับใจกันนะ

ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เซี่ยชิงเฉิงก็เป่าผมเสร็จเรียบร้อย ชายแท้มักไม่ค่อยใส่ใจเรื่องความสวยความงามนัก เขามองกระจกพลางจัดผมลวก ๆ หลังวางดรายร์เป่าผมลง เซี่ยชิงเฉิงก็หันมาเอ่ยกับเฮ่ออวี่ "ฉันไปก่อนละ พรุ่งนี้ค่อยเอาเสื้อผ้ามาคืนเธอ"

"ไม่ต้องคืนหรอก ผมไม่ชินกับการใส่เสื้อผ้าที่คนอื่นใช้แล้ว ไม่ใส่แล้วก็โยนทิ้งเถอะ เก่าพอตัวเหมือนกัน"

เมื่อพูดถึงขั้นนี้ เซี่ยชิงเฉิงก็เลิกดึงดันต่อ เขาสางผมที่ส่วนปลายยังชื้นน้ำอยู่เล็กน้อย พร้อมกล่าว "โอเค งั้นฉันไปก่อนนะ"

"คุณไม่กลับไปหาเซี่ยเสวี่ยด้วยกันเหรอ"

“ไม่” อีกฝ่ายตอบ “คืนนี้ฉันยังมีเรื่องอื่นที่ต้องทำ”

“เขียนบทความวิชาการเหรอ”

เซี่ยชิงเฉิงไม่มีนิสัยปิดบังเรื่องส่วนตัวกับใคร หรืออาจจะบอกว่าเขาไม่สนใจอะไรเลยก็ยังได้ ดังนั้นเมื่อใส่นาฬิกาข้อมือและกลัดสายแล้วเขาก็ปรายตาไปยังเฮ่ออวี่ “ดูตัว”

ทีแรก เฮ่ออวี่ที่กะว่าจะชวนคุยไปเรื่อยยังคงนิ่งเฉย สติสตังไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอยนัก ถึงขั้นแอบดีใจที่เซี่ยชิงเฉิงขอตัวกลับอย่างรู้จักกาลเทศะด้วยซ้ำ แต่ไม่กี่วินาทีต่อมา ในที่สุด คำสองคำที่ตีโค้งเป็นระยะทางยาวเหยียดพอๆกับการวนรอบโลกเมื่อเข้าสู่รูหู ก็แล่นมาถึงสมองของเขาสักที

เฮ่ออวี่ประหลาดใจมาก เขาหันขวับ ดวงตาทรงอัลมอนด์เบิกกว้าง

เซี่ยชิงเฉิงแต่งงานแล้วไม่ใช่หรือไง

ทำไมยังต้องไปดูตัวอีก

ทำไมเซี่ยเสวี่ยไม่เคยบอกเขา

ความคิดนับไม่ถ้วนผุดขึ้นเต็มสมอง เฮ่ออวี่กะพริบตาปริบๆ สุดท้ายก็คว้าเบาะแสบางอย่างออกมาจากความสับสนที่เกิดขึ้น

เขาจ้องเซี่ยชิงเฉิงที่เสี้ยวหน้าด้านหนึ่งตกอยู่ในเงามืด อีกฝ่ายดูเฉยชามาก หลังเฮ่ออวี่ลังเลไปชั่วขณะ เขาก็ลองถามหยั่งเชิง “คุณ...หย่าแล้วเหรอ”

ละครโรงเล็ก

เชี่ยเสวี่ย “เฮ่ออวี่ มาเล่นเกมด้วยกันหน่อย เราผลัดกันโกหกนะ ฉันเริ่มก่อน ฉันไม่ชอบกินข้าวผัด”

เฮ่ออวี่ “ฉันชอบผู้ชาย”

ในตอนนั้นเองที่หมอเชี่ยเดินผ่านมาด้วยความเฉยเมย ซึ่งเผอิญว่าได้ยินคำพูดของเฮ่ออวี่ เจ้าตัวแสดงสีหน้าขยะแขยง ก่อนจะก้าวจากไป

เขารู้สึกว่าการที่เฮ่ออวี่หน้าหวานดูจิ้มลิ้มก็เกย์พอตัวอยู่แล้ว ที่แท้เป็นแบบนี้เอง

มะเร็งชายแท้แม่งรับพวกเกย์ไม่ได้เลย

(ละครโรงเล็กเป็นเรื่องเพ้อเจ้อไปเรื่อย อย่าเห็นเป็นจริงเป็นจังในเนื้อเรื่องจริง เชี่ยชิงเฉิงกับเฮ่ออวี่รู้อยู่แล้วว่าต่างฝ่ายต่างเป็นชายแท้ที่กลัวพวกรักร่วมเพศ)

เขาหย่าแล้ว

ดูเหมือนเซี่ยชิงเฉิงไม่คิดจะพูดกับเฮ่ออวี่ให้มากความ เขาถามแค่ประโยคเดียว “เซี่ยเสวี่ยไม่ได้บอกเธอเหรอ”

“ไม่ได้บอก”

“เซี่ยเสวี่ยน่าจะคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน”

เฮ่ออวี่เงียบไปสักพัก “คุณเข้ากับหลี่รั่วชิวไม่ได้เหรอ”

หลี่รั่วชิวคือชื่ออดีตภรรยาของเซี่ยชิงเฉิง

เฮ่ออวี่รู้สึกทึ่งกับผู้หญิงที่แต่งงานกับเซี่ยชิงเฉิงเป็นพิเศษ เขาคิดว่าสมองของเธอต้องมีปัญหาแน่ๆ ยอมก้าวเข้าสู่สุสานที่เรียกว่าการแต่งงานกับผู้ชายนิสัยแบบคุณพ่อจอมบงการและเย็นชาอย่างเซี่ยชิงเฉิงเนี่ยนะ

ในสายตาของเขา เซี่ยชิงเฉิงเหมือนคนที่ไร้ซึ่งความรักความปรารถนา เขาควรใส่เสื้อกาวน์เรียบกริบ พร้อมนั่งประจำโต๊ะทำงาน ข้างหลังคือตู้ที่มีหนังสือเรียงเป็นตับ ทั้งตัวอบอวลด้วยกลิ่นยาที่ชวนให้หนาวเหน็บและตื่นตัว

เฮ่ออวี่ไม่อยากเชื่อว่าเซี่ยชิงเฉิงจะรักใครเป็น และยิ่งไม่อยากเชื่อว่าจะมีใครรักเซี่ยชิงเฉิงได้

ทว่าหมอเซี่ยก็แต่งงานแล้วจริงๆ

เขายังจำวันนั้นได้ดี เฮ่ออวี่ไปใส่ซองงานแต่งตามความต้องการ

ของมารดา เขาไปร่วมงานแบบสบาย ๆ ไม่เปลี่ยนแม้กระทั่งชุดนักเรียน คนขับรถพาเขาไปส่งที่โรงแรม เฮ่ออวี่สะพายกระเป๋าเป้ข้างเดียว สวมรองเท้าผ้าใบสีขาว มือล้วงกระเป๋ากางเกงวอร์มพลางเดินเข้าโรงแรม

เซี่ยชิงเฉิงกำลังรับแขกอยู่ตรงนั้น

ทีมออร์แกไนซ์แต่งหน้าให้เซี่ยชิงเฉิง เขายืนท่ามกลางกลุ่มคน แผ่นหลังเหยียดตรง ท่วงท่าสง่างาม เรียวคิ้วกับนัยน์ตาดำสนิทดุจดวงดารา หล่นร่วง พิธีกรเอ่ยบางอย่างกับเขา แต่รอบข้างเสียงดังเกินไป เซี่ยชิงเฉิงจึงไม่ค่อยได้ยิน และด้วยความที่เป็นคนตัวสูง ชายหนุ่มเลยต้องโน้มตัวพร้อมเอียงศีรษะให้อีกฝ่ายพูดข้าง ๆ หู เมื่อใบหน้านั้นอยู่ใกล้กับผู้อื่นก็ดูขาวกระจ่างจนน่าตกใจ ราวกับเครื่องเคลือบเนื้อบางที่ถูกส่องด้วยแสงจากสปอตไลต์ แตะต้องเพียงแผ่วเบาก็อาจแตกร้าวได้ ริมฝีปากแดงเรื่อประหนึ่งเลือดที่จับตัวอยู่ใต้ชั้นน้ำแข็ง

ผิวกายเปรียบได้กับแก้วใส ริมฝีปากดั่งเหมยแดงบนเกล็ดหิมะ

แม้เฮ่ออวี่จะไม่ชอบผู้ชาย แต่เขาก็เป็นคนที่ดื่มด่ำในสุนทรียภาพ

ชั่วขณะนั้น เฮ่ออวี่พลันรู้สึกว่า แม้หญิงสาวที่ชื่อหลี่รั่วชิวจะสวยมาก แต่หากวิเคราะห์กันตามเนื้อผ้า เฮ่ออวี่กลับคิดว่าตอนเธอกับเซี่ยชิงเฉิงอยู่ด้วยกัน ภาพเหตุการณ์ตอนขอแต่งงานคงเป็นแบบนี้...

เซี่ยชิงเฉิงน่าจะใส่เสื้อผ้าสีขาวล้วน ซ้ำยังเหน็บปากกาลูกลื่นกับปากกาหมึกซึมตามปกติ มือล้วงอยู่ในกระเป๋า ทำท่าสูงส่งดั่งดอกไม้บนยอดเขา จากนั้นก็กล่าวกับหญิงสาวด้วยน้ำเสียงที่ถ้าจะกวนโมโหให้ใครจุกอกตายเขาก็ไม่แยแส

‘ฉันจะแต่งงานกับเธอ คุกเข่าสำนึกในความเมตตาของฉันซะ’

แน่นอน เฮ่ออวี่เป็นพวกตีสองหน้าตัวฉกาจ เขาไม่พูดออกไปตรง ๆ หรอก

เฮ่ออวี่สะพายกระเป๋าเป้ข้างเดียว ก้าวไปหาด้วยรอยยิ้ม เมื่อยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าบ่าวที่หล่อเหลาและเจ้าสาวที่แสนสวย เขาก็เอ่ยทัก *“หมอเซี่ยพี่สะใภ้”*

หลี่รั่วชิวถาม *“เธอคือ...”*

เซี่ยชิงเฉิงแนะนำอีกฝ่ายให้ภรรยารู้จัก *“ลูกชายเพื่อน”*

เขามีข้อตกลงกับตระกูลเฮ่อ จะไม่บอกคนนอกว่าเฮ่ออวี่คือคนไข้ของตัวเอง

หลี่รั่วชิวชมเปาะ *“เป็นเด็กผู้ชายหน้าตาสะสวย แล้วก็ดูดีมากจริง ๆ ค่ะ”*

เฮ่ออวี่โค้งตัวรับคำชมด้วยความนอบน้อม ดูเป็นสุภาพบุรุษ นัยน์ตาดำขลับแฝงรอยยิ้ม *“ไม่หรอกครับ พี่สะใภ้สิที่สวยอย่างกับดอกไม้แรกแย้ม”*

เขาพูดพลางหยิบซองแต่งงานสีแดงที่ปิดสนิทออกมาจากเป้สะพายไหล่ ซองนั้นหนามาก เฮ่ออวี่อวยพรตามมารยาท *“ขอให้คุณกับหมอเซี่ยครองรักกันเป็นร้อยปีครับ”*

ครองรักร้อยปีกับผีสิ

เวลานั้นเขาคิดว่าไม่มีใครทนผู้ชายแบบเซี่ยชิงเฉิงได้ คาดไม่ถึงว่าการแต่งงานจะกินเวลาสั้นถึงขนาดนี้ ตอนนี้มาคิดดู หรือเขามีวาจาสิทธิ์กัน

เฮ่ออวี่สะกดกลั้นความรู้สึกสะใจในคราวเคราะห์ของผู้อื่น แล้วตั้งคำถามด้วยเสียงเรียบนิ่ง “หย่าได้ไงครับ”

เซี่ยชิงเฉิงไม่ตอบ

“ผมจำได้ว่าตอนนั้นเธอชอบคุณสุด ๆ ตอนพวกคุณมาบ้านผมหลังแต่งงาน เธอไม่มองใครเลยนอกจากคุณ”

เซี่ยชิงเฉิงเปิดปากเอ่ยว่า “เฮ่ออวี่ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของฉันจริง ๆ”

เฮ่ออวี่เลิกคิ้วขึ้นนิดหน่อย

เมื่อพิจารณาเซี่ยชิงเฉิงที่ดูถือเนื้อถือตัว เขาพลันสัมผัสได้ว่าหลังจากที่ตัวเองไปอยู่ต่างประเทศมาหลายปี พอกลับมาเจอคนคนนี้อีกครั้ง ก็คล้ายกับจะมีหลายอย่างที่แตกต่างไปจากเดิม

เพียงแต่เขาไม่สนความเปลี่ยนแปลงของเซี่ยชิงเฉิง เฮ่ออวี่จึงหัวเราะปิดท้าย “งั้นช่างเถอะ ขอให้คุณดูตัวสำเร็จแล้วกัน”

เซี่ยชิงเฉิงปรายตามองเขาผ่าน ๆ แวบเดียว ก็หมุนตัวเดินออกไปโดยไม่พูดขอบคุณด้วยซ้ำ

เขาปิดประตูห้องตามหลัง

เนื่องจากเฮ่ออวี่พูดถึงภรรยาเก่า ระหว่างเดินทาง เซี่ยชิงเฉิงเลยเผลอนึกถึง การแต่งงานของตัวเองกับหลี่รั่วชิวที่ล้มเหลวไม่เป็นท่า

เซี่ยชิงเฉิงรู้อยู่แก่ใจว่าทำไมเซี่ยเสวี่ยถึงไม่เล่าให้เฮ่ออวี่ฟัง

เพราะสาเหตุที่พวกเขาแยกทางกันนั้นน่าอายมาก...เป็นความจริงที่หลี่รั่วชิวเคยรักเขา แต่ก็เป็นความจริงอีกที่ต่อมาเธอหมดรักเขาแล้ว

หลี่รั่วชิวนอกใจเขา

ซึ่งเป็นสิ่งที่เซี่ยชิงเฉิงรับไม่ได้ ชายหนุ่มไม่รู้ว่าความรักคืออะไร แต่รู้ว่าความรับผิดชอบต่อครอบครัวคืออะไร เขามีแนวคิดแบบพวกอนุรักษนิยมอย่างสุดโต่งในบางเรื่อง

แต่เธอนั้นไม่เหมือนกัน

หลี่รั่วชิวคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการแต่งงานคือความรัก ไม่ใช่ความรับผิดชอบ พวกเขาจึงเป็นคู่แต่งงานที่ผิดฝาผิดตัวมาตั้งแต่ต้นจนจบ เธอตกหลุมรักผู้ชายที่มีครอบครัวแล้ว หลังเรื่องแดงก็ร้องห่มร้องไห้หาว่าในใจของเซี่ยชิงเฉิงมีแต่งาน แต่งกับเขาก็ไม่ต่างจากแต่งกับตารางงานเย็นเฉียบแผ่นหนึ่ง

ก็ไม่เชิงว่าไม่มีเหตุผล เซี่ยชิงเฉิงรู้อยู่หรอกว่าเขาเป็นคนเฉยชาไร้อารมณ์

ในความสัมพันธ์นี้ เซี่ยชิงเฉิงไม่เคยสัมผัสถึงความรักอะไรเลยแม้แต่น้อย หญิงสาวไล่จีบเขามาหลายปี สุดท้ายเขาเองก็รู้สึกว่าเธอเป็นตัวเลือกที่ใช้ได้ พอคบหาสักระยะก็แต่งงานกัน

หลังแต่งงาน เขาไม่ได้หลีกเลี่ยงเรื่องที่สามีควรทำ รวมถึงหน้าที่ที่ควรปฏิบัติ

แต่นี่ไม่ใช่ชีวิตแต่งงานที่เธอใฝ่ฝัน

เซี่ยชิงเฉิงมีความรับผิดชอบสูง แต่เขาไม่โรแมนติก ติดจะเย็นชาด้วยซ้ำ ขนาดอยู่บนเตียง ชายหนุ่มยังคงเยือกเย็นและมีสติเสมอ เขาไม่หมกมุ่น ไม่ปล่อยตัวปล่อยใจ เหมือนนี่เป็นงานที่ต้องสะสางหลังจากสร้างครอบครัวแล้ว เป็นเพียงภาระหน้าที่ที่ควรปฏิบัติ แต่ก็ไม่ได้ลุ่มหลงอะไรขนาดนั้น

หัวใจของเธอค่อย ๆ หนาวเหน็บลงทุกที

เมื่อหญิงสาวคบชู้ เธอก็หันกลับมาตำหนิเขา “เซี่ยชิงเฉิง พี่มันไม่มีหัวใจ ทุกวันนี้พี่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าสิ่งที่ฉันต้องการคือความรัก ไม่ใช่แค่การแต่งงาน”

แต่ความรักคืออะไร

เซี่ยชิงเฉิงปวดหัวสมองแทบแตก ไม่รู้ว่าใช้พลังในการอดกลั้นมากสักแค่ไหน กว่าจะข่มอารมณ์ไม่ให้ตัวเองตบโต๊ะด้วยความโกรธ เวลานั้นเขาจ้องเธออยู่นานมาก ก่อนเปิดปากเอ่ยอย่างด้านชา น้ำเสียงก็ราบเรียบเหมือนน้ำนิ่ง “คนคนนั้นชอบคุณเหรอ เขามีเมียมีลูกสาวแล้ว คุณคิดว่าเขาจะจริงใจกับคุณสักเท่าไหร่เชียว”

พอถูกถามอย่างนี้ หญิงสาวก็เงยหน้าขึ้น แววตาลุกโชนด้วยบางสิ่งที่เขาไม่มีวันเข้าใจ

“...ฉันไม่สนเรื่องที่เขามีเมียหรือมีลูก ฉันรู้แค่ตอนที่เขากอดฉันอย่างน้อยมันก็อบอุ่น ฉันได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นแรงของเขา ไม่เหมือนพี่เซี่ยชิงเฉิง พี่สะอาดบริสุทธิ์ ไม่เจ้าชู้หลายใจ พี่ยกบ้านยกเงินทั้งหมดให้ฉัน แต่พออยู่กับฉัน หัวใจพี่เต้นเป็นจังหวะเดียวกับคลื่นไฟฟ้าหัวใจของคนตาย แต่งงานกันมาตั้งหลายปี ก็ยังเป็นเส้นตรงอยู่แบบนั้นมาตลอด

“ชีวิตคนเราก็สั้น ๆ แค่ไม่กี่สิบปี เขาผ่านการผูกมัดด้วยการแต่งงานที่ไม่มีความสุข ฉันก็ด้วย ตอนนี้ฉันคิดได้แล้ว ฉันไม่ต้องการสถานะ ไม่ต้องการเงิน ไม่ต้องการแม้กระทั่งชื่อเสียง ใครจะหาว่าฉันเป็นหญิงมักมากก็เชิญ หรือจะบอกว่าเป็นหญิงสำส่อนก็ตามใจเลย ฉันแค่อยากอยู่กับเขานี่นา”

เซี่ยชิงเฉิงหลับตา บุหรี่ที่คีบอยู่เกือบไหม้นิ้ว “หลี่รั่วชิว คุณบ้าไปแล้วรึไง โลกใบนี้ไม่มีความรัก ความรักก็แค่ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากการกระตุ้นของโดพามีน[1] ในตัวมนุษย์ ฮอร์โมนคุณต่างหากที่สร้างเรื่อง

[1] สารสื่อประสาทชนิดหนึ่งในสมองที่มีบทบาทสำคัญในการควบคุมความสุข ความอยาก และระบบการรับรู้ความพึงพอใจ

แต่โลกใบนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความรับผิดชอบในครอบครัว คุณเพ้อขึ้นสมองเอาแต่คิดจะอยู่กับเขา แล้วเขาล่ะ เขายอมหย่าเพื่อที่จะได้อยู่กับคุณไหม”

เงียบกริบ

ก่อนที่เปลวไฟในดวงตาของหลี่รั่วชิวจะโหมกระพือและบ้าคลั่งยิ่งกว่าเดิม เธอก็ชิงสะอื้นไห้ ทว่ายังคงยืนกรานกับเขาว่า “ฉันไม่อยากให้ตัวเองต้องมานั่งเสียใจในภายหลังแค่นั้นเอง

“เซี่ยชิงเฉิง บนโลกนี้มีความรัก มันอาจชั่วช้าเลวทราม ผิดศีลธรรม หรืออาจต้อยต่ำอยู่ในโคลนตมและสกปรกโสมม แต่มันก็มีอยู่จริง ไม่เกี่ยวกับฮอร์โมนหรือโดพามีนเลยสักนิด

“ขอโทษนะคะ ฉันทนใช้ชีวิตร่วมกับพี่ไม่ไหว เพราะตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าความรักคืออะไร ฉันรักเขา ถึงจะเป็นการทำผิดก็ตามที”

หย่าร้างมานานหลายปี แต่ทุกครั้งที่เซี่ยชิงเฉิงนึกถึงบทสนทนานี้ เขาก็ยังคงรู้สึกว่าเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ

หากสิ่งที่เรียกว่าความรักทำให้คนที่รู้ทั้งรู้ว่าผิดก็ยังยอมโดนตีหัวจนเลือดอาบ รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นการก้าวลงหุบเหวก็ยังจะดื้อรั้นไร้สติทนเสื่อมเสียชื่อเสียง โดนหยามเหยียด ละทิ้งสามัญสำนึก สละทั้งชีวิตทำตัวล้ำเส้น...ไม่แยแสใส่ใจอะไรสักอย่างแล้วละก็ งั้นในสายตาของเขาก็เกรงว่านั่นคงไม่ใช่ความรัก แต่เป็นโรคชนิดหนึ่งมากกว่า

เขาไม่มีทางเข้าใจมันได้เลย

แม้จะเป็นคนเข้มแข็ง แต่ถึงอย่างไรเซี่ยชิงเฉิงก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ซ้ำยังเอนเอียงไปทางแนวคิดชายเป็นใหญ่ด้วย เมื่อภรรยานอกใจไปคบกับคนที่มีครอบครัวแล้ว เขาย่อมมีแผลใจอยู่วันยังค่ำ

หลังจากหย่าร้าง เซี่ยชิงเฉิงก็ยังคงทำงาน เขียนบทความวิชาการดูแลนักศึกษา ดูเผินๆ อาจไม่เห็นว่าเขาทุกข์ใจตรงไหน แต่ทุกคนรอบตัวเขาใช้เพียงตาเปล่ามอง ก็ตระหนักได้ว่าเซี่ยชิงเฉิงผอมลงอย่างรวดเร็ว แก้มตอบพอสมควร น้ำเสียงตอนพูดก็แหบแห้ง

ทำให้ผู้เป็นหัวหน้ากังวลว่า ‘หากเขาตาย มหาวิทยาลัยก็จะต้องขึ้นฮ็อตเสิร์ช’ หัวหน้าเลยซักถามถึงสุขภาพของเขาด้วยความเป็นห่วง

“ศาสตราจารย์เซี่ย ถ้าคุณรู้สึกไม่สบายก็ลางานไปพักที่บ้านสักหน่อยเถอะ อย่าฝืนตัวเองนะ”

ใครจะรู้ว่าเซี่ยชิงเฉิงกลับส่งพาวเวอร์พอยต์ที่บีบอัดอยู่ในไฟล์ซิปตอกหน้าเขาซะได้ นี่คือบทเรียนใหม่ล่าสุด เนื้อหาละเอียดยิบ และกระชับเป็นขั้นเป็นตอน หัวหน้าเริ่มตั้งคำถามกับตัวเอง เพราะแม้แต่ตอนที่หัวเขาปลอดโปร่งที่สุด ร่างกายแข็งแรงที่สุด เขาก็ยังไม่สามารถทำงานชิ้นนี้ให้สำเร็จภายในระยะเวลาอันสั้นได้

“ต้องกลับบ้านอีกหรือเปล่าครับ” เซี่ยชิงเฉิงเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เรียวนิ้วทั้งสิบประสานเข้าหากัน ตัวเขาบางประหนึ่งกระดาษ ผ่ายผอมจนเหมือนเป็นแค่ควันทึมทึบซึ่งก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง แต่แววตาตอนจ้องมองก็ยังคงใสกระจ่าง ถึงขั้นที่เรียกได้ว่าเฉียบคมเลยทีเดียว

“ใจจริงก็อยากจะพักผ่อนอยู่หรอก แต่รบกวนคุณช่วยยืนยันทีว่านอกจากผม ยังมีคนที่สามารถทำเอกสารการสอนคลาสแรกได้ดีถึงขนาดนี้อีกหรือเปล่า”

คนที่ทำได้ดีถึงขนาดนี้ย่อมไม่มีอยู่จริง

หัวหน้าเห็นแววตาวาวโรจน์ของเขาแล้วก็รู้ว่าวิทยาลัยตนคงจะไม่ขึ้นฮ็อตเสิร์ชในเร็ว ๆ นี้แน่...นี่ไม่ใช่สายตาของคนที่กำลังจะตรอมใจตาย

แต่แทบไม่มีใครรู้เลยว่าเพื่อจะทำงานให้ได้ประสิทธิภาพที่ดีพอเพื่อกักเก็บจิตใจที่แหลกลาญไม่เหลือชิ้นดีให้ฝังลึกเอาไว้ในใจ เมื่อเซี่ยชิงเฉิงกลับถึงบ้าน เขาก็จะเอาแต่นั่งสูบบุหรี่อยู่ในห้อง สูบจนต่อให้ไอก็ยังไม่ยอมหยุด สูบจนจวนเจียนจะรมปอดของตัวเองให้เป็นสีดำ และเปลี่ยนห้องให้กลายเป็นสวรรค์ของนิโคติน

น้าหลีที่เป็นเพื่อนบ้านเห็นเขาเป็นแบบนี้ก็รู้สึกไม่สบายใจอย่างถึงที่สุด

แรกเริ่มเดิมที ตระกูลเซี่ยนั้นไม่เลวเลยทีเดียว ทั้งพ่อและแม่ต่างเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นสัญญาบัตรยศสูง แต่ภายหลังเกิดข้อผิดพลาดร้ายแรงระหว่างการทำคดี ทั้งคู่โดนลดขั้นมาดำรงตำแหน่งระดับพื้น ๆ โดยในช่วงนั้นเอง คุณแม่เซี่ยก็ล้มป่วย เพื่อรักษาโรคของเธอ พวกเขาเลยขายบ้านหลังใหญ่ แล้วย้ายมาอาศัยยังตรอกเล็ก ๆ ในเขตเมืองเก่าของฮู่โจว

ใช้ชีวิตอยู่อย่างขัดสน ทว่าได้รู้จักเพื่อนบ้านที่มีน้ำใจมากมาย

ตอนพ่อแม่ของเซี่ยชิงเฉิงเสียชีวิต เขาที่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ต้องแบกรับหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัว บรรดาเพื่อนบ้านเห็นเด็ก ๆ แล้วก็สงสาร จึงช่วยกันดูแลเอาใจใส่พวกเขา และท่ามกลางกลุ่มคนเหล่านั้น ผู้ที่ดีกับเซี่ยชิงเฉิงมากที่สุดก็คือน้าหลีคนนี้นี่เอง

น้าหลีอายุน้อยกว่าคุณแม่เซี่ยเล็กน้อย เป็นคนรักเด็ก แต่ครองตัวเป็นโสดมาตลอด จึงไม่มีลูกเป็นของตัวเอง เธอแทบจะมองสองพี่น้องแซ่เซี่ยเป็นลูกในไส้ของตัวเองอยู่รอมร่อ โดยเฉพาะเมื่อพ่อแม่ของเด็ก ๆ จากไป ผู้หญิงโสดไร้ที่พึ่งพิงกับเด็กสองคนที่ไม่มีทั้งพ่อและแม่ก็เริ่มสร้างสายสัมพันธ์ที่ทำให้ต่างฝ่ายต่างไม่อาจละทิ้งกันไปได้

พอเซี่ยชิงเฉิงหย่าร้าง น้าหลีก็ร้องไห้น้ำตาไหลอาบแก้มอยู่นาน จากนั้นเธอก็สวมวิญญาณคุณแม่ที่เป็นทุกข์เป็นร้อน ปลุกใจให้ฮึกเหิมก่อนลองแนะนำสาว ๆ ให้เขา

ส่วนเขาล่ะ เพื่อไม่ให้น้าหลีเป็นกังวล ชายหนุ่มเลยจำเป็นต้องไปตามนัด แต่ความจริงเขาก็แค่ทำไปงั้น ๆ ซ้ำร้ายสำหรับหญิงสาวเหล่านั้น เขาเองก็ไม่ใช่ตัวเลือกที่เข้าท่านัก...

ตอนเซี่ยชิงเฉิงแต่งงานครั้งแรก นับได้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีคุณสมบัติดีเยี่ยม หน้าตาหล่อเหลา ตัวสูงโปร่ง ทำงานเป็นหมอในโรงพยาบาลชั้นนำ อายุยี่สิบปีต้น ๆ อยู่ในช่วงชีวิตที่รุ่งโรจน์และก้าวหน้าไร้ขีดจำกัด

ข้อเสียเด่นชัดเพียงอย่างเดียวคือเขาไม่ได้เกิดมาในครอบครัวที่ดีงามสักเท่าไร ไม่ได้ร่ำรวยอะไร

แต่ตอนนี้จะเป็นการแต่งงานครั้งที่สองของเขา เงินเดือนอาจารย์มหาวิทยาลัยไม่สูงเท่าตอนเป็นหมอ ตัวเขาก็ไม่ใช่หนุ่มอายุน้อยแล้ว ฉะนั้นข้อเสียของเขาจึงเปรียบได้กับข้อกระดูกคดงอซึ่งปูดโปนออกมาให้เห็น ผู้ชายที่ผ่านการหย่าร้างในวัยย่างเข้าเลขสี่ ไม่มีบ้าน ไม่มีรถ และมีตัวถ่วงคือน้องสาวที่ยังโสด ซึ่งเป็นคนที่เขาต้องดูแลอีกต่างหาก

ต่อให้หล่อเหลาแค่ไหน ถ้าไม่ใช่ดาราก็เอามาแลกเป็นเงินไว้จับจ่ายใช้สอยไม่ได้อยู่วันยังค่ำ

ครอบครัวของสาวบ้านไหนบ้างไม่สนเรื่องพวกนี้

การดูตัวไม่เหมือนกับการคบหาด้วยความรัก ที่บอกว่าถูกใจกันตั้งแต่แรกเห็น ความจริงแล้วเกิดจากเงื่อนไขหลายประการ ดังนั้นบทสนทนาที่โต้ตอบมักจะเป็นเช่นนี้เสมอ

“งานของคุณดูดีมากเลยนะคะ มีเวลาดูแลครอบครัวไหม”

“ไม่มีครับ เพราะผมเป็นอาจารย์วิทยาลัยแพทย์ ต้องบรรยายเนื้อหาในคลาสอย่างละเอียด และห้ามเกิดข้อผิดพลาด นักศึกษาก็มีข้อซักถามมากมาย เลยทำงานล่วงเวลาตลอดเลยครับ”

“เอ่อ...งั้นเงินเดือนคงไม่เลวเลยสินะคะ”

“คงต้องสอนอีกประมาณสามปี เงินเดือนถึงจะขึ้นน่ะครับ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าอีกสามปีให้หลัง ผมจะยังทำงานอยู่ในวิทยาลัยหรือเปล่า”

“ถ้าอย่างนั้น...คุณยังมีญาติคนอื่นอีกไหมคะ”

“...มีน้องสาวคนหนึ่ง”

“แต่งงานรึยังคะ”

“ยังครับ”

การซักถามเชือดเฉือนตรงประเด็นเสมอ ไม่ต่างจากมีดที่ชำแหละทุกสิ่งที่เป็นตัวเรา ทั้งยังกรีดรอยยิ้มแห่งความหวังที่อีกฝ่ายมีมาตั้งแต่แรกเริ่มให้หายวับไปกับตา

พอน้าหลีรู้เรื่องก็ร้อนใจมาก “เฮ้อ ดูตัวทั้งทีก็ต้องชมตัวเองสิ! ใครๆ ก็ทำกันทั้งนั้น คนอื่นเขาคุยโม้อวดเบ่ง มีแค่เธอนั่นแหละที่ดีแต่พูดกดตัวเองอยู่ได้ สาวๆ ก็นึกว่าเธอย่ำแย่กว่าที่บอกน่ะสิ ใครจะรู้ว่าตรงข้ามกับความเป็นจริง!”

ทีแรกเซี่ยชิงเฉิงอยากเอ่ยว่า ‘ผมไม่อยากแต่งงานอีกแล้ว’

แต่พอเห็นแววตาที่ร้อนใจจนถึงขั้นเศร้าหมองของน้าหลี คำพูดที่จุกอยู่ในลำคอก็เปลี่ยนเป็น “...ผมชินแล้ว ขอโทษครับ”

น้าหลีถลึงตาใส่เขา ถลึงไปถลึงมา เธอก็สะอึกสะอื้น “เด็กน้อยเอ๊ย เธอออกจะดีขนาดนี้ ทำไมพระไม่คุ้มครองเธอนะ...น้าจุดธูปไหว้พระทุกวันเลย ขอพรให้หนูน้อยของน้าหาคู่ครองดีๆ ได้อีกครั้ง ถ้าสมพรปากน้า ต่อให้น้า

ตายตอนนี้ก็คุ้ม...”

“น้าหลี น้าอย่าพูดจาเหลวไหลสิ”

“คนแก่ ๆ อย่างน้าจะต้องกลัวอะไร แต่เธอไม่เหมือนกัน เธอยังเด็กอยู่ ถ้าหลังจากนี้ไม่มีความสุข เกิดน้าตายไป น้าจะมีหน้าไปพบพ่อเธอกับมู่อิงได้ยังไง...”

น้าหลียังคงยืนกรานหาผู้หญิงหลายแบบหลายสไตล์ให้เซี่ยชิงเฉิงคาดหวังว่าจะหาคู่ครองให้เขาได้สำเร็จอยู่ทุกวี่วัน

เซี่ยชิงเฉิงรู้สึกอึดอัดมาก เขาเป็นผู้ชายอกสามศอกที่หยิ่งทระนงในศักดิ์ศรี เขาไม่อยากพูดโกหก รวมถึงไม่ชอบถูกใครจับผิด ยิ่งไปกว่านั้นด้วยเหตุผลบางประการ ทำให้สภาพจิตใจของเขาแตกต่างจากตอนที่ดูตัวกับหลี่รั่วชิวโดยสิ้นเชิง เขามั่นใจแล้วว่าตัวเองไม่สามารถใช้ชีวิตที่เหลือร่วมกับใครได้อีกแน่นอน

แต่ผู้ชายที่ถือว่าตัวเองเป็นเสาหลักของบ้านจะใจแข็งกับญาติสนิทมิตรสหายที่เสียใจ ซ้ำยังร้องไห้ให้เขาได้อย่างไร เซี่ยชิงเฉิงเลยทำใจยอม ๆ ไปก่อน คนที่เขาปกป้องและดูแลจะได้มีความสุข

เพราะฉะนั้นแม้จะคาดเดาผลลัพธ์ได้ แต่เพื่อให้น้าหลีรู้สึกดีขึ้นสักนิด เซี่ยชิงเฉิงเลยรับปากว่าจะไปดูตัวที่เป็นเหมือนกับการสมัครงานเหล่านั้น

คู่ดูตัวของเขาคราวนี้คือหญิงสาวอายุน้อย ชื่อไป๋จิง มีญาติคนหนึ่งสอนหนังสือในระดับอุดมศึกษา ได้ยินว่าอยู่ที่วิทยาลัยแพทย์ชื่อดังแห่งหนึ่ง ส่วนเธอนั้นเป็นพนักงานขายสินค้าแบรนด์เนมของห้างสรรพสินค้าซึ่งทันสมัยที่สุดในฮู่โจว

สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยสำหรับเมืองชายฝั่งทะเลที่เจริญรุ่งเรืองคือมหาเศรษฐีพันล้าน สาว ๆ จมจ่อมอยู่กับการโปรยเงินให้สินค้าหรูหราระดับไฮเอนด์ เมื่อไป๋จิงฟังลูกค้าชายหญิงที่แวะเวียนมายังเคาน์เตอร์คุยโวโอ้อวด เธอก็อดทึกทักไปเองไม่ได้ว่าตัวเองก็ไฮโซไม่หยอก เวลาเชิดหน้ามองใครก็ต้องเหลือบดูโลโก้เสื้อผ้าก่อน ในใจจะตราหน้าผู้ชายที่ใส่พวกอาดิดาสหรือไนกี้

ทุกคนว่ายากจน อย่างน้อย ๆ ก็ต้องสวมปราด้าสักชิ้น ถึงจะคู่ควรให้เธอเสวนาด้วย

จังหวะที่เชี่ยชิงเฉิงมาถึงร้านกาแฟ ไป๋จิงกำลังคุยโทรศัพท์กับเพื่อนสนิท “โอ๊ย ใช่แล้ว เธอรู้หรือเปล่า ฉันเจอพวกโง่ ๆ แบบนี้ทุกวันเลย วันนี้ก็มีแม่ลูกคู่หนึ่ง ลูกชายใส่เสื้อผ้าแบรนด์อะไรไม่รู้ สงสัยซื้อมาจากเถาเป่า[2] มั้ง ถ้าไม่ใช่เพราะฉันเป็นมืออาชีพ ฉันคงกลอกตาขึ้นไปถึงสวรรค์ละเฮ้อ ใส่ของจากเถาเป่ามาเดินแถวเคาน์เตอร์แบรนด์เนมเนี่ยนะ เธอว่าน่าขำไหม”

หญิงสาวกระดกนิ้วก้อยขณะคนกาแฟในแก้วใบเล็ก พอไป๋จิงได้ยินเพื่อนสนิทที่อยู่ปลายสายตอบอะไรก็ไม่รู้สองสามประโยค เธอก็ปิดปากหัวเราะคิกคัก

“ยังจะซื้ออะไรได้ ไม่มีปัญญาซื้อสักอย่างแน่ รองเท้าในร้านฉันสักคู่น่าจะแพงพอ ๆ กับเงินเดือนราวครึ่งปีของสองแม่ลูกนั่น นี่ เตงจ๊ะ ฉันจะเมาท์ให้ฟังนะ เธอรู้ไหมว่าไอ้เด็กนั่นพูดอะไรกับฉัน เขาถามฉันว่า ‘พวกคุณขายหมวกแก๊ปไหม แม่ผมชอบเล่นกีฬามาก วันนี้วันเกิดแม่ผมอยากซื้อหมวกแก๊ปให้แม่น่ะ’”

ไป๋จิงหัวเราะจนไหล่สั่น

“ฉันตอบเขาไปตรง ๆ เลยว่า ขออภัยนะคะ แบรนด์เราไม่เคยผลิตหมวกแก๊ปค่ะ คุณผู้ชาย คุณไม่รู้จักแบรนด์เราเหรอ ฮ่า ๆ ๆ ๆ เธอไม่เห็นสีหน้าของหมอนั่น! อย่างฮาเลยจ้า...ว้าย เดี๋ยวนะ เหมือนผู้ชายที่ดูตัวกับฉันจะมาแล้ว ฉันวางสายก่อนนะ ไว้กลับไปดื่มชายามบ่ายที่บุลการีด้วยกันนะจ๊ะเตง รักเตงน้า! ม้วฟ!”

น่าเสียดายที่เสียงคนในร้านกาแฟจ้อกแจ้กจอแจ เชี่ยชิงเฉิงก็เอาแต่มองหาไป๋จิง เขาเลยไม่ได้ยินการคุยโวอย่างเมามันของเธอ

พอไป๋จิงเห็นคนที่กำลังเหลียวซ้ายแลขวามีลักษณะตรงตามคำบรรยาย

---

[2] แพลตฟอร์มการค้าปลีกออนไลน์ ซึ่งผู้ใช้สามารถซื้อขายสินค้าต่าง ๆ ได้หลากหลาย ตั้งแต่เสื้อผ้า เครื่องใช้ไฟฟ้า จนถึงของใช้ในชีวิตประจำวัน

ของคนจับคู่ดูตัวว่า ‘ตัวสูงชะลูด หล่อเว่อร์วัง ดวงตาดอกท้อ แต่ดูเย็นชาพอตัว’ หญิงสาวก็โบกมือให้เขาทันที “ไฮ! คุณคือเซี่ยชิงเฉิง ศาสตราจารย์เซี่ยใช่ไหมคะ”

เซี่ยชิงเฉิงก้าวมาหา “อืม สวัสดีครับ”

ไป๋จิงมองประเมินเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า สุดท้ายเมื่อสายตาล็อกเป้าอยู่ที่เสื้อยืดดาด ๆ ของเซี่ยชิงเฉิง เธอก็ฉีกยิ้มกว้าง พร้อมเอ่ยเสียงดังระดับแปดหลอด “สวัสดีค่ะ สวัสดี ฉันชื่อไป๋จิง”

ละครโรงเล็ก

การ์ดตัวละคร

เซี่ยชิงเฉิง

เพศ : ชาย

อายุ : สามสิบสอง

ส่วนสูง : หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร

อาชีพ : หมอ ศาสตราจารย์ประจำวิทยาลัยแพทย์

อาหารที่ชอบ : ไม่มี กินได้ก็พอ

อาหารที่ไม่ชอบ : ไม่มี ยังไม่เสียก็พอ

สีที่ชอบ : ไม่มี

สีที่ไม่ชอบ : สีฉูดฉาดทั้งหมด

สัตว์ที่ชอบ : หมา

สัตว์ที่ไม่ชอบ : สัตว์ที่โง่

ตอนนี้มีคนที่ชอบไหม : ไม่มี

เกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ

สมัยยังทำงานอยู่ที่โรงพยาบาล มีอยู่ครั้งหนึ่งเชี่ยชิงเฉิงกลับมาจากการตรวจคนไข้ตามห้อง และเห็นว่ามีคนขยับแก้วกาแฟของเขา ใต้แก้วมีกระดาษใบหนึ่ง เขียนว่า *'หมอเชี่ย คุณเป็นรุกใช่ไหม'* เชี่ยชิงเฉิงไม่รู้ว่ารุกนี่มันสื่อถึงอะไร เลยถามอินเทิร์นที่ประจำแผนกเดียวกันไปเรื่อยเปื่อย ผลคือถูกอีกฝ่ายจ้องด้วยสายตาพิลึกชอบกล หลังจากเชี่ยชิงเฉิงเข้าใจความหมายของคำคำนี้ เวลาตรวจผู้ป่วยนอก เขาก็สวมหน้ากากปกปิดใบหน้าซะมิดชิดติดต่อกันหลายเดือน ต่อมาเขาก็ถูกสารภาพรักโดยแพทย์ศัลยกรรมกระดูกและข้อที่เป็นผู้ชายหน้าหวาน ผิวใส สูงยาวเข่าดีอีกแล้ว อีกฝ่ายถามเขาเสียงเล็กเสียงน้อย ท่าทางเขินอายว่าเขาเป็นรุกใช่หรือเปล่า นี่เป็นครั้งแรกที่เชี่ยชิงเฉิงรู้สึกช็อกเมื่อสัมผัสได้ว่า 'มีเกย์อยู่ใกล้ตัวฉันจริงเหรอเนี่ย' เชี่ยชิงเฉิงเป็นพวกหัวโบราณ ตรงไปตรงมา และมีความเป็นชายทั้งแท่งจนแตะระดับมะเร็งชายแท้ แม้ในฐานะที่เป็นหมอ เขาจะรู้อยู่แก่ใจว่ารักร่วมเพศเป็นอะไรที่ปกติมาก แต่โดยส่วนตัวแล้ว เชี่ยชิงเฉิงกลับไม่เคยทำใจรับคนกลุ่มนี้ได้เลย ยิ่งเหม็นเบื่อพวกเด็กหน้าใสวัยละอ่อนเข้าไปใหญ่

เฮ่ออวี่ "...ประโยคสุดท้ายนี่พาดพิงผมหรือเปล่าเนี่ย"

ก็ยังต้องไปดูตัวอยู่ดี

ก่อนมาที่นี่ เซี่ยชิงเฉิงได้ยินว่าเธอเป็นพวกดูผู้ชายที่รายได้ แต่นึกไม่ถึงเลย พอบอกว่าอันที่จริงเงินเดือนของตนก็ไม่ได้เยอะแยะมากมาย เธอกลับยังไม่ลดความกระตือรือร้นที่จะเข้าหาแม้แต่น้อย

ไป๋จิงยิ้มจนตาหยี “สมกับที่ศาสตราจารย์เซี่ยเป็นคนมีความรู้ คุณถ่อมตัวจังเลย เฮ้อ สมัยนี้หาผู้ชายที่มีความซื่อสัตย์ยากมากค่ะ”

เซี่ยชิงเฉิง “...”

“ดูท่าว่าศาสตราจารย์เซี่ยจะเป็นคนมีรสนิยมนะคะ เป็นพวกรู้จักหาความสุขใส่ตัวละสิท่า”

เซี่ยชิงเฉิงขมวดคิ้ว “เปล่านะครับ ผม...”

“มองจากการแต่งตัวของคุณก็รู้แล้วค่ะ”

เซี่ยชิงเฉิง “...”

ชายหนุ่มมึนงงอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งไป๋จิงพลั้งปากพูดกับเขาว่า “ศาสตราจารย์เซี่ย เสื้อยืดที่คุณใส่เป็นของแท้จากแบรนด์เรานะคะ ตอนนั้นฮู่โจวมีขายแค่ห้าหกตัวเอง หายากมากค่ะ เป็นของที่มีเงินอย่างเดียวก็ซื้อไม่ได้ คุณถ่อมตัวเกินไปมั้ง”

เซี่ยชิงเฉิงถึงเพิ่งตระหนักได้ว่า สาเหตุแท้จริงที่ทำให้บรรยากาศในการ

ดูตัวครั้งนี้แปลกพิกลนั้นมาจากเสื้อที่เฮ่ออวี่หยิบให้เขาส่งเดชนั่นเอง

ชายหนุ่มไตร่ตรองสิ่งที่เธอพูดอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งยังนึกถึงเฮ่ออวี่ที่กล่าวอย่างไม่ยี่หระว่า *“ไม่ต้องคืนหรอก ผมไม่ชินกับการใส่เสื้อผ้าที่คนอื่นใช้แล้วไม่ใส่แล้วก็โยนทิ้งเถอะ เก่าพอตัวเหมือนกัน”*

“...”

ทุนนิยมเวรตะไล

ไป๋จิงยิ้มจนตาปิด “ศาสตราจารย์เซี่ย คุณไม่จริงใจกับการดูตัวของเราเลย เสื้อตัวนี้ราคาเกือบเท่าเงินเดือนทั้งปีของใครๆ ตั้งหลายคน แถมถ้าไม่มีคอนเน็กชันก็หาซื้อในประเทศได้ยากยาก แต่คุณเลี้ยงแค่กาแฟฉันเนี่ยนะ”

เซี่ยชิงเฉิง “เข้าใจผิดแล้วครับ ผมยืมเสื้อตัวนี้มาจากเพื่อน”

“ยืมเหรอ” ไป๋จิงพลันทำตาโต

บทสนทนาหลังจากนั้นกร่อยลงไปไม่น้อย เมื่อเซลส์สาวที่สดใสร่าเริงได้รับรู้ความจริง การดูตัวคราวนี้ก็หวนคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริงจนได้

ความสนใจที่ไป๋จิงมีต่อเขาลดลงลิบลับ นอกจากลากแกมบังคับให้เซี่ยชิงเฉิงมาถ่ายรูปคู่ด้วยกันสักรูป เธอก็ก้มหน้าก้มตารัวชัตเตอร์ถ่ายขนมหวานแชะๆๆ ก่อนหมุนกล้องหน้าถ่ายเซลฟีแชะๆๆ แถมขณะสาละวนยังมีลูกค้าส่งข้อความมาหาสองสามคน และเธอก็ตอบกลับด้วยข้อความเสียงโดยไม่หลบเลี่ยงเฉไฉ...

“คุณนายจาง คุณวางใจได้ ฉันเก็บกระเป๋าลิมิเต็ดใบนั้นเอาไว้ให้คุณแน่นอนค่ะ ว้าย คุณไม่ต้องให้ค่าขนมตอบแทนฉันหรอกค่ะ เกรงใจจังเลย”

“ประธานหวัง กระโปรงที่คุณสั่งจองวันก่อนมาถึงแล้วนะคะ คุณสะดวกมาที่ร้านตอนไหนคะ ใช่ค่ะ เปลี่ยนเป็นไซซ์ตามที่คุณสั่งเลย เป็นไซซ์ใหญ่ แต่ต้องเก็บช่วงเอวเพิ่มอีกสักสองเซ็นต์ สบายใจได้เลยค่า ทางเราจำได้ทั้งหมดค่ะ”

เมื่อมื้ออาหารที่น่ากระอักกระอ่วนเป็นพิเศษสิ้นสุด เซี่ยชิงเฉิงก็ไปจ่ายเงิน เขาก้มศีรษะมองไป๋จิงซ้ำอีกแวบหนึ่ง หญิงสาวคนนี้อายุประมาณลูกศิษย์ของเขาเท่านั้น เดิมทีเซี่ยชิงเฉิงก็ไม่ได้มีความตั้งใจจะมาดูตัวอะไร

อยู่แล้ว ทั้งหมดทำไปเพื่อให้น้าหลีสบายใจ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำของอีกฝ่าย เซี่ยชิงเฉิงถึงไม่เก็บเอามาใส่ใจ ประกอบกับเขาเองก็เป็นคนที่มีแนวคิดเอนเอียงไปทางปิตาธิปไตย ชายหนุ่มจึงเอ่ยว่า “ผมจะเรียกรถให้คุณนะ”

“โอเคค่ะ โอเค” ไป๋จิงไม่เกรงใจกันสักนิด “งั้นรบกวนศาสตราจารย์เซี่ยทีน้า”

แต่ถนนเส้นนี้คึกคักที่สุดในฮู่โจว และนี่ก็เป็นชั่วโมงเร่งด่วน ทั้งคู่รออยู่นาน แต่แท็กซี่ที่ขับผ่านกลับมีผู้โดยสารนั่งอยู่ในรถหมดทุกคัน

เซี่ยชิงเฉิงถอนหายใจ “ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมจะเดินไปกับคุณต่ออีกนิด ทางแยกข้างหน้าหาแท็กซี่ได้ง่ายกว่าตรงนี้หน่อย”

ไป๋จิงตอบ “ก็ได้ค่ะ แต่ฉันต้องไลฟ์สตรีมตอนสองทุ่มนะ ตารางไลฟ์ของฉันกำหนดไว้แล้ว ขืนเลื่อนนัดปุบปับ แฟนๆ ฉันคงไม่พอใจแหงคุณไม่ซีเรียสใช่ไหม”

แม้เซี่ยชิงเฉิงจะไม่เล่นแอปไลฟ์สตรีมใดๆ แต่เซี่ยเสวี่ยเล่น เพราะงั้นเขาเลยพอเข้าใจอยู่บ้าง เมื่อได้ยินไป๋จิงบอกแบบนั้น ชายหนุ่มเลยถามตามน้ำ “คุณเป็นสตรีมเมอร์เหรอ”

“ใช่ค่ะ ฉันตั้งใจมากเลยนะ สักวันฉันต้องเป็นสตรีมเมอร์ตัวท็อปให้ได้ ฮิๆ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “การมีความฝันเป็นสิ่งที่ดี ไปกันเถอะครับผมไม่ซีเรียสหรอก”

“ขอบคุณนะคะพี่ชาย ถึงจะไม่รวย แต่คุณก็หล่อบาดใจเลยนะ” ไป๋จิงเดินตามเขาด้วยรอยยิ้ม “จริงสิ อีกเดี๋ยวฉันจะหันกล้องไปหาคุณคงไม่ว่าอะไรกันนะคะ ใครๆ ก็ชอบเห็นหนุ่มหน้าตาดีทั้งนั้น”

“...แล้วแต่”

สิบนาทีให้หลัง เซี่ยชิงเฉิงก็นึกย้อนเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ก่อนหน้านั้นตัวเองพูดคำว่า “*แล้วแต่*”

เซี่ยชิงเฉิงเป็นคนตกยุคที่แท้จริง เขาไม่รู้เลยว่าเวลาวัยรุ่นไลฟ์สตรีมจะต้องทำกันถึงขั้นนี้ ไป๋จิงล้วงไม้เซลฟีสีชมพูออกมาจากกระเป๋า แล้วเริ่ม

เหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวา ปากก็จ้อ ๆ คำที่ทำให้เขาว่ารู้สึกเพ้อเจ้อพิลึกพิลั่น พ่นพล่ามโน่นนี่อยู่ตั้งนานยังไม่รู้เลยว่าต้องการอะไรกันแน่

“นี่คือถนนที่ครึกครื้นที่สุดในฮู่โจวค่า หนุ่มหล่อสาวสวยเยอะมากว้าย ทุกคนเห็นเป้ของคนที่เดินผ่านไปเมื่อกี้ไหมคะ นั่นน่ะก๊อปเกรดมิเรอร์จ้า ฉันมองแป๊บเดียวก็รู้แล้ว ถ้าทุกคนอยากรู้ว่าแยกออกได้ไงก็อย่าลืมฟอลฉันน้า

“โอ๊ะ ใช่แล้ว ผู้ชายที่อยู่ข้าง ๆ คือพี่สุดหล่อที่ฉันรู้จักวันนี้ นิสัยเลิศเลอเพอร์เฟ็กต์ เขาเป็นอาจารย์ในมหา'ลัยชื่อดัง ปี ๆ หนึ่งรับเงินเดือนเป็นล้าน ทุกคนดูเสื้อยืดรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นที่เขาใส่สิ อ๊าย จริงด้วย เขานั่นแหละที่เป็นคนเลี้ยงข้าวฉัน ตอนนี้ก็จะส่งฉันกลับบ้านด้วย ขอบคุณทุกคนที่อวยพรน้า ขอบคุณ!”

เซี่ยชิงเฉิงชักจะสงสัยซะแล้วว่าเขาหูฝาดหรือเปล่า วินาทีที่เตรียมตัวหันไปแย้งไป๋จิง หญิงสาวก็หมุนกล้อง และกดปิดเสียงด้วยความคล่องแคล่วสุดขีด

“โทษทีนะพี่ชาย ทำมาหากินน่ะมันไม่ง่าย เพราะงั้นอย่าหักหน้าฉันได้ไหม”

เซี่ยชิงเฉิง “...”

เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงมีคนที่ชอบโชว์ความสุขจอมปลอมลงอินเทอร์เน็ต ใช้ความโลภชักจูงผู้ชมให้เข้ามาดูตัวเองแบบนี้

แต่ก็ช่างเถอะ เขาไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเด็กผู้หญิงหรอก

ที่จริงการดูตัวคราวนี้ควรจบลงด้วยการกลั้นกลืนฝืนทน...หากไม่ใช่เพราะต่อมาพวกเขาจะได้พบกับคนคนหนึ่งเข้าซะก่อน

คนที่ไม่คาดคิดปรากฏตัวที่ทางสามแพร่ง

พอทั้งคู่พากันเดินไปได้ราว ๆ สิบนาทีกว่า พวกเขาก็มาถึงถนนที่มีคนรอรถอยู่ไม่มาก ไป๋จิงกำลังตี๊ด๊ำแนะนำสินค้าประจำซีซันของแบรนด์ระดับไฮเอนด์ให้แฟนคลับในไลฟ์สตรีมฟัง

แนะนำได้แค่ครึ่งเดียว จู่ ๆ ไป๋จิงที่ตาไวก็เห็นเงาตะคุ่ม ๆ อยู่ข้างหลังตัวเองจากกล้องหน้า เงานั้นไม่ได้ห่างไกลกันมาก เดี๋ยวก้าวเข้ามาใกล้

เดี๋ยวก็ถอยห่างออกไป คล้ายลังเลบางอย่าง

ทีแรกเธอไม่ได้ให้ความสนใจนัก แต่ชั่วอึดใจเดียว เงาดำนั้นก็พุ่งเข้ามาประชิดตัวหญิงสาวอย่างรวดเร็ว เมื่อรู้สึกตัวอีกที ใบหน้าโสโครกของชายเร่ร่อนที่กระโจนเข้ามาหาเธอจากด้านหลังก็ฉายชัดเต็มหน้าจอ

ไป๋จิงชะงักไปครู่หนึ่ง ทันทีที่หันกลับไป เธอก็กรีดร้องเสียงแหลม

อีกฝ่ายเป็นชายชราที่ทั้งตัวส่งกลิ่นสาบเหม็นโฉ่ สวมใส่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าถ้าถอดแล้วคงใส่ซ้ำไม่ได้อีก นั่นเพราะมันมีแต่รูเล็กรูใหญ่ปรุเต็มไปหมด ข้างกายชายชรา หมาสีน้ำตาลขาเป๋ตัวหนึ่งรีบวิ่งตามมาเห่าใส่ไป๋จิงเสียงขรม

“ยายหนู! ยายหนูลูกพ่อ! ในที่สุดพ่อก็หาหนูเจอสักที!”

“ว้าย! แกจะบ้ารึไง! ใครเป็นลูกสาวแก! ถอยไปนะ!”

“ไม่ถอย ไม่ๆๆ จะไม่ใช่ยายหนูของพ่อได้ไง หนูจำพ่อใหญ่คนนี้ไม่ได้แล้วเหรอ รีบมาให้พ่อเห็นหน้าหน่อยเร็ว พ่อไม่ได้เจอหนูตั้งนานแล้ว...” ดูเหมือนชายชรามีอาการป่วยทางจิต เขาร้องห่มร้องไห้พลางเข้าไปกอดไป๋จิงด้วยความฟุ้งซ่าน

ไป๋จิงคนสวยช็อกจนหน้าถอดสี เธอไม่ได้ปิดกล้องสตรีมมิง ขณะผงะถอยไปทีละก้าว เธอก็คลุ้มคลั่งตะโกนลั่น “บ้ารึไง! แกเป็นใคร! ไปให้พ้นนะ!”

“ยัยหนูของพ่อ ทำไมหนูถึงจำพ่อไม่ได้แล้วล่ะ” ชายชราน้ำตาไหลพราก เขารุกไปข้างหน้าสองก้าว นิ้วเหี่ยวแห้งและกระดำกระด่างดุจถ่านที่ไม่ยอมมอดไหม้โผล่พ้นออกมาจากกองขี้เถ้าพยายามไขว่คว้าหาไป๋จิง “พ่อ...คิดถึงหนูมาก...พ่อคิดถึงหนูนะ...”

สำเนียงชายชรากระเดียดไปทางภาษาถิ่นแถบที่ราบตอนกลาง แสดงให้เห็นชัดเจนว่าไม่ใช่พ่อของไป๋จิงที่เป็นคนฮูโจว เซี่ยชิงเฉิงอ่านสถานการณ์ออกในชั่วพริบตา เขาคว้าไป๋จิงมาหลบหลังตัวเอง ก่อนเอ่ยปลอบ “ไม่เป็นไรนะ คุณมาหลบอยู่หลังผมก่อน”

ไป๋จิงหวาดหวั่นจนสติหลุด “เขาน่ากลัวมากเลย! คนแบบนี้เดินเตร่ไปทั่วได้ไง พวกเทศกิจไม่จัดการอะไรบ้างเหรอ กรี๊ดดดด!!!”

พูดยังไม่ทันจบ หญิงสาวก็กระโดดตัวลอยพร้อมกับวี้ดว้าย สาเหตุมาจากหมาสีน้ำตาลข้างกายชายชราที่เดินมาดมเท้าเธอนั่นเอง

“ช่วยด้วย! มะ...มันจะกัดฉัน! ไอ้หมานี่มันยังไงกันเนี่ย! ไม่มีสายจูงรึไง”

ไป๋จิงโวยวายไปด้วย วิ่งหนีไปด้วย พลางลนลานหยิบโทรศัพท์มือถือหมายจะต่อสายหาตำรวจ

ในสายตาของเธอ แค่คนชราเร่ร่อนก็น่ากลัวพอตัวแล้ว หมาจรจัดหน้าตาน่าเกลียดตัวนี้ยังทำให้เธอผวาใจสั่นเข้าไปใหญ่ เจ้าพวกนี้ต้องโดนจับไปให้หมด! แถมทำเธอตื่นตระหนกจนขัดจังหวะไลฟ์สตรีมอีก...เอ๊ะ เดี๋ยวนะ เธอไลฟ์สตรีมอยู่นี่นา!

ทันทีที่ไป๋จิงนึกได้ว่าตัวเองไม่ได้ปิดไลฟ์สตรีม เธอก็มือไม้สั่นยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู

สองสามวินาทีถัดมา รูม่านตาเธอก็หดแคบ ไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ...

ปกติช่องไลฟ์สตรีมจืดชืดไม่เป็นที่จดจำของเธอมักจะมีผู้ชมเพียงยี่สิบหรือไม่ก็สามสิบคน แต่เพราะเกิดเรื่องแปลกประหลาดกะทันหัน จำนวนผู้ชมจึงเพิ่มอย่างพรวดพราดจนทะลุสามร้อยภายในไม่กี่นาที!

จำนวนผู้ชมยังสูงขึ้นเรื่อย ๆ หน้าจอมีแต่คอมเมนต์กระสุนที่ส่งผ่านระบบออนไลน์

[เชี่ย เกิดเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย คืนสยองในฮู่โจวงี้เหรอ]

[ดูเหมือนจะเจอชายเร่ร่อนจิตป่วย เจ๊สตรีมเมอร์! ยังไหวไหมนั่น ช่วยหมุนกล้องที อยากเห็นสถานการณ์แถวนั้นหน่อย!]

[โคตรช็อกอะ ใกล้บ้านฉันด้วย!]

[ชายเร่ร่อนนั่นคงไม่ใช่พวกหื่นที่ชอบแต๊ะอั๋งไปทั่วหรอกมั้ง โดดกอดสตรีมเมอร์ซะงั้น เจ๊สตรีมเมอร์รีบดูให้ดี! มีปัญหาก็แจ้งตำรวจให้ไว!]

ท่ามกลางคอมเมนต์กระสุนซึ่งเป็นดั่งลูกโป่งอัดฮีเลียม สิ่งนี้เปรียบได้กับจรวดที่จู่ ๆ ก็พุ่งขึ้นสูง แล้วระเบิดใส่หน้าจอไลฟ์สตรีมดังตูมตาม

ไป๋จิงเนื้อตัวสั่นระริก แรงระเบิดเมื่อครู่ปลุกให้เธอได้สติฉับพลัน

พริบตานั้น เธอรู้เลยว่าตัวเองควรทำอะไร ไป๋จิงอาศัยความไวในการ

เซตผม ทั้งยังปรับกล้องให้เรียบร้อย และก่อนที่เซี่ยชิงเฉิงจะรู้สึกตัว เธอก็แจ้นออกมาจากหลังของชายหนุ่ม

เซี่ยชิงเฉิงเตือน "ระวัง!"

ทว่าสิ่งที่อย่างไรเขาก็คาดไม่ถึงนั่นคือหญิงสาวที่วินาทีก่อนยังใจฝ่อเวลานี้ถึงขั้นไม่เกรงกลัวอันตราย ยืนทำหน้าสวยใกล้ชายเร่ร่อนด้วยความห้าวหาญ...แต่ยังคงแอบเอากระเป๋าถือไซซ์มินิซ่อนไว้ข้างหลังอย่างระมัดระวังจะได้ไม่ถูกชายชราข่วน

"แกคิดให้ดีสิ สำเนียงแกมันคนนอกพื้นที่ จะเป็นพ่อฉันได้ไง ไอ้แก่โสโครกเอ๊ย คนตัณหากลับอย่างแกคิดจะฉวยโอกาสกันละสิท่า แกนึกว่าฉันดูไม่ออกเหรอ แก่แล้วก็ทำตัวให้มันดี ๆ หน่อยเถอะ โอเคไหม"

ชายชราตกใจจนถอยหนีสองสามก้าว

แบบนี้สถานการณ์ก็พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ เซี่ยชิงเฉิงคล้ายจะจับสัมผัสได้ว่าชายชราไม่มีเจตนาร้ายเลยจริง ๆ หากสังเกตอย่างถี่ถ้วนความเศร้าสร้อยบนใบหน้าของอีกฝ่ายนั้นบาดลึกจับใจ ไม่เหมือนการเสแสร้งแกล้งทำ

เซี่ยชิงเฉิงอดขมวดคิ้วไม่ได้ "คุณไป๋ คุณปิดไลฟ์สตรีมได้ไหมครับ ดูท่าสภาพจิตใจของคุณลุงคนนี้จะไม่ค่อยดีนัก เขาอาจจะจำคนผิดน่ะ คุณโทร.แจ้งเทศกิจก่อนเถอะ จะได้ช่วยกันจัดการ"

ไป๋จิงฟังเขาเสียที่ไหน เห็น ๆ อยู่ว่ายอดผู้ชมกำลังเพิ่มขึ้นทุกขณะ กระทั่งกลิ่นเหม็นฉุนจมูกบนตัวชายชรา เธอก็ไม่รังเกียจแล้ว จงใจยื่นหน้าขาวอมชมพูของตัวเองเข้าไปใกล้ยิ่งกว่าเดิม

"นี่ แกดูนี่นะ ทุกคนก็มาดูด้วยกันเลย" ไป๋จิงเรียกให้ชายชราเร่ร่อนมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือ ซึ่งกล้องหน้าที่ติดอยู่กับไม้เซลฟีก็เก็บภาพรวมของเธอกับเขาได้พอดี "ไอ้แก่ชีกอ แกดูฉันนะ แล้วหันกลับไปดูสารรูปตัวเอง แกลองเปรียบเทียบสักนิด ฉันเนี่ยนะจะเป็นลูกสาวแก แกดูตัวเองให้ดี ๆ เลย...แกดูสิ ใส่ผ้าขี้ริ้วปุปะเต็มไปหมด ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง หน้าตาก็สกปรกโสโครก แกยังกล้าบอกอีกไหมว่าไม่ได้มาเพื่อฉวยโอกาส"

แรกเริ่มชายชราเร่ร่อนยังมึนงง ต่อมาเขาก็หรี่ตาไล่มองยังไม้เซลฟี

ตามการชี้นำจากนิ้วของหญิงสาว

เขาน่าจะเห็นภาพสะท้อนของคนสองคนบนหน้าจอได้อย่างชัดเจนแล้ว เจ้าตัวเลยนิ่งอึ้งไปก่อน จากนั้นก็เหมือนกับจะรับรู้ถึงสภาพย่ำแย่ดูไม่ได้ของตัวเอง จึงรีบถอยกรูดไปไกล

ทั้งที่ชายชราวิ่งหนี แต่ไป๋จิงกลับตื่นเต้น

ปรากฏว่าสิ่งที่ทำให้สตรีมเมอร์รักสะอาดเอาชนะความหวาดกลัวในจิตใจในชั่วพริบตา และตามถ่ายชายแก่สกปรกไม่ยอมปล่อย ก็คือยอดผู้ติดตามที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ เท่านั้นเอง

“ทุกคนดูสิค้า! นี่มันตบตากันเห็น ๆ! หมอนี่ไม่ได้จิตป่วยชัวร์ป้าบ ฉันจะจับโป๊ะมันเอง!” ไป๋จิงไล่ตาม พยายามให้ชายชราเข้ามาอยู่ในกล้อง พลางตะโกนแหกปากแว้ด ๆ “นี่! แกมานี่ซะดี ๆ! แกพูดว่าฉันเป็นลูกสาวแกไม่ใช่รึไง ฮู่โจวใหญ่ออกขนาดนี้ การรักษาความปลอดภัยก็รัดกุมสุด ๆ แกยังกล้าหลอกต้มกันอีกเหรอ! ไม่ดูสารร่างตัวเองบ้างล่ะ เหม็นจะตาย! มานี่เลย!”

ชายชราดูจะมีสติอยู่พอควร แต่ก็ไม่เหมือนขนาดเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แววตาเขาคาบเกี่ยวอยู่ระหว่างได้สติกับเสียสติ

เซี่ยชิงเฉิงมองเหตุการณ์อยู่ข้าง ๆ เขาแน่ใจว่าชายชราคนนี้ไม่ได้มาต้มตุ๋นหลอกลวง สภาพจิตใจของอีกฝ่ายย่ำแย่มาก หากให้เขาอธิบายละก็ ชายชราเปรียบเสมือนหมาผอมโซพลัดถิ่นที่ตรากตรำเกือบทั่วทั้งจีนเที่ยวซัดเซพเนจรอยู่ท่ามกลางสายฝนโปรยปรายในแดนเจียงหนาน[1] คำว่า ‘เสาะหา’ กลายเป็นสิ่งที่ฝังลึกอยู่ในกระดูก แค่มองก็รู้ว่าเขาสูญเสียบางสิ่งบางอย่างไป และเฝ้าตามหาสิ่งนั้นด้วยความยากลำบากมาโดยตลอด

ทว่าไป๋จิงไม่แยแสเรื่องนี้สักนิด เธอเป็นสตรีมเมอร์มาครึ่งปีกว่าแล้ว ทั้งที่เธอเองดูธรรมดาไม่โดดเด่น เลยดึงดูดผู้ชมไม่ค่อยได้ แต่เธอกลับโยนความอิจฉาไปทุ่มใส่เพื่อนร่วมอาชีพคนอื่นที่ขยันทำงาน

---

[1] พื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีของจีนในปัจจุบัน โดยฮู่โจวในเรื่องนับว่าเป็นเมืองหนึ่งที่อยู่ในพื้นที่ของเจียงหนาน

เมื่อไม่นานมานี้ เธอคิดจนสมองแทบแตกดันมีผู้ชมไม่เท่าไร หญิงสาวปรี๊ดแตกปรี่ไปพ่นคำด่าที่หน้าจอสตรีมเมอร์ชื่อดังบางคน

วันนี้เธอด่าคนนั้นว่า *[ตอแหลเชี่ยอะไร! ทำเป็นใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์เรียบง่าย ทุกอย่างก็ขับเคลื่อนด้วยเงินทั้งนั้นไม่ใช่รึไง ไอ้ที่โชว์ให้ดูมันไม่ใช่วิถีเกษตรกรที่แท้จริงหรอก!]*

พรุ่งนี้โวยใส่คนโน้นว่า *[ผู้ชายที่เอาเงินจากน้ำพักน้ำแรงของผู้หญิงมาซื้อวิลล่าหลังยักษ์เนี่ยนะ ใครๆ ก็บอกว่าอิฐบ้านเขาคือเงินที่พวกคุณเปย์ค่าลิปเขานั่นแหละ! พวกผู้หญิงที่ซื้อของของเขายังไม่ยอมตาสว่างกันอีกเหรอ!]*

มะรืนก็วีนอีกคนหนึ่งว่า *[พล่ามอยู่ได้ว่าจะเป็นสาวแกร่งยุคใหม่ที่ยืนด้วยลำแข้งตัวเอง แล้วก็ตีหน้าเศร้าทั้งวัน สตรีมเมอร์ไม่ใช่งานเธอรึไง เธอเหนื่อยแต่เธอก็ได้เงิน ถึงโดนด่าแต่ก็ได้เงินนี่นา แถมทำเงินได้เป็นฟ่อนๆ อีก เธอยังจะบ่นหาหอกอะไร]*

ไม่มีใครรู้ว่าไป๋จิงมีสีหน้าที่เกรี้ยวกราดตอนคลุมโปงไถหน้าจอโทรศัพท์มือถือ เพราะเมื่อเธออยู่ในรถไฟใต้ดินความเร็วสูง อยู่ท่ามกลางหมู่ตึกระฟ้า อยู่ท่ามกลางเหล่าผู้ลากมากดีที่แต่งตัวหรูหรา อยู่ในโลกที่หลงระเริงไปกับเงินทอง เธอจะเป็นซินดี้ที่ใส่รองเท้าส้นสูง ตั้งอกตั้งใจทำงาน และยอมลดตัวไปเอาใจแขกกระเป๋าหนักอยู่เสมอ

เธอต้องโน้มตัว พยายามรักษาท่าทางให้ดูดีอย่างสุดชีวิต ต้องก้มลงคุกเข่า แล้วใช้นิ้วเรียวยาวผูกเชือกรองเท้าให้คุณนายเฉิน ไม่ก็คุณนายหลี่เหล่านั้น ยามโค้งคำนับด้วยความสุภาพเพื่อส่งพวกเขาให้ก้าวออกจากประตูโถงทางเข้าสีทองบานใหญ่ ใครบ้างจะรู้ว่ามีหลายต่อหลายครั้งที่เธอจับจ้องไปยังแผ่นหลังสง่างามของบรรดาลูกค้า พลางคิดว่าพนักงานประจำเคาน์เตอร์ซึ่งอวดดีที่สุดจะต้องโค้งคำนับให้เธอสักวัน

เธออยากมีเงิน อยากมีชื่อเสียง อยากได้อยากมีจนตาร้อนผ่าว เพราะงั้นจึงไร้ซึ่งความกลัวเกรง รวมถึงละทิ้งโรครักความสะอาด แทบจะไม่เห็นริมฝีปากที่สั่นระริก และน้ำตาที่เอ่อคลออยู่ในดวงตาอันฝ้าฟางของชายชราด้วยซ้ำ

“ลูกสาวแกเป็นคนฮูโจวเหรอ ยังจะมายายหนูของพ่ออีก ไอ้แก่

เหม็นฉิ่งอย่างแกเคยแต่งงานหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ แค่หาเหตุผลเพื่อแกล้งทำตัวบ้า ๆ จะได้หลอกแต๊ะอั๋งสาว ๆ นั่นแหละ! หลบทำซากอะไร เมื่อกี้รุกฉันเก่งนักไม่ใช่เหรอ ให้ทุกคนเห็นหนังหน้าแกหน่อย! มาสิ!"

"ไม่...ไม่..."

ชายชราหวาดกลัวสุดขีด เขาหดคอ แผ่นหลังงองุ้ม ส่งเสียงคราง เหมือนเด็กร้อง ทั้งยังแค่นเสียงอึก ๆ อัก ๆ อยู่ในลำคอ

"ขอโทษ...ฉัน...ฉันจำคนผิด..."

"ขอโทษ? ขอโทษแล้วได้อะไร แกมานี่! มองกล้องซะ! แกดูซิว่าตัวเองมีสารรูปแบบไหน! จะออกมาหลอกใคร แกก็ควรจัดการตัวเองให้มันเรียบร้อยสิ!"

คอมเมนต์กระสุนบนหน้าจอคือข้อความเชียร์ 'สตรีมเมอร์สาวใจกล้าตอบโต้ชายเร่ร่อนที่เข้ามาก่อกวน' จากผู้ชมที่ไม่เข้าใจสถานการณ์ พอของขวัญในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ลูกโป่ง ลอยขึ้นบนหน้าจอ ก็ดูเหมือนหัวใจเธอจะพองโตตามไปด้วย

ชายชราหาที่หลบด้วยความวิตกจริต ตั้งแต่อาการทางจิตกำเริบทำให้จำคนผิด จวบจนต้องวิ่งหนีอย่างไร้ทางสู้ด้วยความตกใจ เขาก็ตกอยู่ภายใต้การตามติดจากกล้องโทรศัพท์มือถือ ชายชราเป็นดั่งหมาแก่จนตรอกไม่ต่างไปจากหมาจรจัดที่อยู่ข้างกายตัวเอง เขาถูก 'ความยุติธรรม' เลือกไสไล่ส่งจนตื่นตระหนก ทำได้เพียงหนีหัวซุกหัวซุน

"เลิกถ่ายได้แล้ว ขอร้องละ...ฉันจำคนผิดไป...อย่าถ่ายฉันนะ... แม่หนูเอ๊ย อย่าถ่ายฉัน..."

ชายชราสั่นสะท้านไปทั้งตัว สองขาที่สวมใส่กางเกงขาดเป็นรูพรุนสั่นเป็นเจ้าเข้า

เมื่ออยู่ต่อหน้ากล้อง เขาก็ยกมือปิดหน้า ครั้นปิดหน้า เขาก็อยากปิดเสื้อผ้าที่เก่าซอมซ่อ สุดท้ายชายชราก็ไม่รู้ว่าควรปกปิดส่วนไหนดี เสมือนว่าเลือดเนื้อทุกตารางนิ้ว เสื้อผ้าทุกชิ้นบนร่างกายเขาจะทุเรศทุรังน่าอับอายขายขี้หน้าไปซะทุกอย่าง หยาดน้ำตาไหลผ่านริ้วรอยยับย่นบนผิวหน้าที่แก่เฒ่า แล้วร่วงพรูลงพื้นไม่ขาดสาย เขาทรุดตัวลง แทบจะ

คุกเข่าวอนขอความปรานีจากไป๋จิง

“ขอเถอะนะแม่หนู เมตตาฉันด้วย...”

“ฉัน...” ไป๋จิงเตรียมจะพูดบางคำด้วยความดื้อรั้น แต่เธอก็โดนแย่งไม้เซลฟีไปจากมือ

ก่อนที่เซี่ยชิงเฉิงจะดึงโทรศัพท์มือถือลงมาอย่างไร้ซึ่งความเกรงใจ แล้วโยนไม้เซลฟีของเธอทิ้งข้างทาง

“เอ๊ะ! คุณ! คุณทำอะไรเนี่ย!”

“คุณสิที่ทำอะไรอยู่ ผมบอกคุณว่าดูยังไงคุณลุงคนนี้ก็มีอาการป่วยทางจิต แถมเตือนคุณแล้วด้วยว่าอย่าไปกระตุ้นอะไรเขา คุณไม่ได้ยินหรือฟังไม่รู้เรื่องกันแน่”

เซี่ยชิงเฉิงกดออกจากไลฟ์สตรีมโดยพลการ

สีหน้าของไป๋จิงพลันเปลี่ยนจากสีชมพูเป็นสีแดง จากสีแดงเป็นสีม่วง และจากสีม่วงก็กลายเป็นสีเขียว สีสันสลับสับเปลี่ยนดุจโคมม้าวิ่ง[2] สุดท้ายเธอก็เดินสับส้นสูงฉับ ๆ ๆ มาหาเซี่ยชิงเฉิง แล้วต่อว่าด้วยความเดือดดาล “ยุ่มย่ามอะไรมิทราบ เอามือถือคืนฉันมาเดี๋ยวนี้! ฉันจะไลฟ์สตรีมก็เป็นสิทธิ์ของฉัน! ฉันอยากได้เงิน คุณรู้หรือเปล่า! ฉันอยากเป็นเน็ตไอดอล!”

“คุณจะเป็นอะไรก็ไม่ใช่เรื่องของผม” เซี่ยชิงเฉิงทำหน้าเย็นชา จิตวิญญาณความเป็นพ่อพุ่งปรี๊ด เขาสั่งสอนเธอตาไม่กะพริบ “แต่คุณไป๋รู้จักคำว่ายางอายบ้างหรือเปล่า คุณไม่เห็นอาการของเขาเหรอ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนอื่น รู้อยู่แก่ใจว่าผิด ก็ยังเลือกจะทำความผิด รู้อยู่แก่ใจว่าผลลัพธ์เป็นยังไง ก็ยังดึงดันจะทำทุกวิถีทาง และทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าการกระทำของคุณจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดขนาดไหน คุณก็ยังจะเอาความเจ็บปวดนั้นมาดึงดูดความสนใจของคนแค่ไม่กี่คน เพียงเพราะความเจ็บปวด

[2] โคมไฟชนิดหนึ่งที่เมื่อจุดไฟภายใน โคมจะหมุนโดยอาศัยแรงดันจากความร้อน โคมประเภทนี้มักจะถูกประดับด้วยภาพที่แสดงเรื่องราวต่าง ๆ เปรียบเปรยถึงภาพเหตุการณ์หรือความทรงจำที่ผ่านเข้ามาในห้วงความคิด

ที่ว่ามานี้มันไม่เกี่ยวข้องกับคุณเนี่ยนะ คุณละอายใจบ้างไหม!"

"คุณพูดบ้าอะไร! เลิกสอนฉันได้แล้ว คุณเป็นพ่อฉันรึไง คุณเป็นแค่คู่ดูตัววันนี้ของฉันเท่านั้น! ไม่ต้องมาแส่เลย!" ไป๋จิงฟิวส์ขาด เธอปราดเข้ามาแย่งโทรศัพท์มือถือ

แต่ความโมโหของเซี่ยชิงเฉิงกลับมีมากกว่าเธอ เขาจับไป๋จิงเอาไว้พลางหลุบตาจ้องเธอจากจุดที่สูงกว่า แววตาเขาราวกับใบมีดแหลมคม

"ในสายตาคุณ ศักดิ์ศรีความเป็นคน รวมถึงชีวิตของคนคนหนึ่งไม่มีค่าเท่าผู้ชมที่คุณชักจูงให้เข้ามาดูไลฟ์สตรีมของตัวเองเลยสินะ จิตใจคุณนี่แม่งบิดเบี้ยวน่าดู"

"กล้าว่าฉันเหรอ ไอ้เหลือขอ..."

ไป๋จิงก็ร้ายไม่เบา เธอโผนเข้าหาพร้อมยกมือหมายจะตบเซี่ยชิงเฉิงให้หน้าหัน

แต่ชายหนุ่มคว้าข้อมือไว้ทันท่วงที พอเขาออกแรงบีบ ข้อมือเธอก็บิดไปอีกด้าน เจ็บจนหญิงสาวร้องโอ๊ย

เซี่ยชิงเฉิงเอ่ยเสียงเย็น "ขืนก่อเรื่องอีก ไม่ใช่แค่กล้าว่าคุณ ผมยังกล้าฟาดคุณด้วย"

"คะ...คุณปล่อยฉันนะ! ถ้าไม่ปล่อย ฉันจะแจ้งตำรวจ! ฉันจะตะโกนเรียกคนช่วย!"

แม้ว่าคนที่อยู่บนถนนจะมีไม่มาก แต่พวกเขาก็เสียงดังไม่น้อย จึงมีคนหยุดมองจากระยะไกล เซี่ยชิงเฉิงไม่สนใจเรื่องพวกนี้ เดิมทีเขาก็เป็นคนที่ทำเหมือนสายตาของคนอื่นเป็นอากาศธาตุอยู่แล้ว ทว่าสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มคาดไม่ถึงนั่นคือ จู่ๆ คุณป้าตาไวคนหนึ่งก็ตะโกนออกมาจากกลุ่มคน

"ว้าย ตายแล้ว! ชายแก่คนนั้นเป็นอะไร"

เซี่ยชิงเฉิงก้มศีรษะลงทันควัน อาจเพราะหลังจากอาการทางจิตของชายชรากำเริบ ทำให้จำคนผิด เขาก็โดนไป๋จิงตามถ่ายไลฟ์สตรีมไม่ลดละ ด้วยสภาวะทางอารมณ์ที่เดี๋ยวก็ดีใจ เดี๋ยวก็เสียใจ ส่งผลให้หัวใจรับแรงกระตุ้นนี้ไม่ไหว ริมฝีปากเขาเขียวคล้ำ สีหน้าก็ซีดเผือด ชายชรากุมหน้าอกตัวค่อยๆ งอเป็นกุ้ง สุดท้ายก็ทิ้งตัวล้มฟาดพื้นดังตึง!

ละครโรงเล็ก

เซี่ยชิงเฉิง “ฉันไม่รู้หรอกว่าความรักคืออะไร แต่ช่วงนั้นรู้สึกว่ายังไง การแต่งงานก็เป็นเรื่องสำคัญกับพวกผู้ชาย ตอนนี้ถึงยังไงก็เคยแต่งงานมาแล้ว ฉันไม่อยากแต่งอีกรอบ”

เฮ่ออวี่ “พี่ก็หัวโบราณเกินไปหน่อยมั้ง”

เซี่ยชิงเฉิง “ส่วนรักวัยใสก็เป็นเรื่องหน้าไม่อายมากเหมือนกัน ในสายตาฉัน พวกอายุยังไม่ทันถึงยี่สิบก็ริอ่านมีความรักน่ะนะ หน้าไหนก็เรียกรักวัยใสทั้งนั้น”

เฮ่ออวี่ (ยิ้มอ่อน) “...หมอเซี่ย ทำไมผมถึงรู้สึกว่าคุณจ้องจะยิงผมไปซะทุกเรื่องเลยล่ะ”